

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man with a skull face paint and a hoodie. The man is wearing a black hoodie with the hood pulled up over his head. He has white skull face paint on his face, including the eyes, nose, and mouth. He is shirtless, showing his chest and abdomen. He is holding the edges of the hoodie with both hands. The background is a dark, textured purple. The text "HERE LIES WAR AND BLOODSHED..." is in the top right corner. The title "RAVAGE" is in the center. The subtitle "A DARK ROMANCE WHY CHOOSE SERIES DANCE WITH MY DEMONS #3" is below the title. The author's name "STEPH MACCA" is at the bottom.

HERE LIES WAR
AND BLOODSHED...

RAVAGE

A DARK ROMANCE WHY CHOOSE SERIES
DANCE WITH MY DEMONS #3

STEPH MACCA

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Ravage

Steph Macca

Telif hakkı © 2025 Steph Macca

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler ve karakterler yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın önceden yazılı izni olmadan, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez, ya da yayınlandığı biçimden başka bir biçimde dolaşıma sokulamaz ve sonraki satın alımlara bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul getirilemez.

Kapak Modeli: Charlie Welham (@charliewelham) Makyaj:

Nikki Boecker (@brightsideofnikki) Fotoğrafçı: Jay Fit

Media (@jayfit.media)

Contents

[Tetikleyiciler ve Uyarılar](#)

[Echoes'tan Özet](#)

[1. Bölüm 1](#)

[2. Bölüm 2](#)

[3. Bölüm 3](#)

[4. Bölüm 4](#)

[5. Bölüm 5](#)

[6. Bölüm 6](#)

[7. Bölüm 7](#)

[8. Bölüm 8](#)

[9. Bölüm 9](#)

[10. Bölüm 10](#)

[11. Bölüm 11](#)

[12. Bölüm 12](#)

[13. Bölüm 13](#)

[14. Bölüm 14](#)

[15. Bölüm 15](#)

[16. Bölüm 16](#)

[17. Bölüm 17](#)

[18. Bölüm 18](#)

[19. Bölüm 19](#)

[20. Bölüm 20](#)

[21. Bölüm 21](#)

[22. Bölüm 22](#)

[23. Bölüm 23](#)

[24. Bölüm 24](#)

[25. Bölüm 25](#)

[26. Bölüm 26](#)

[27. Bölüm 27](#)

[28. Bölüm 28](#)

[29. Bölüm 29](#)

[30. Bölüm 30](#)

[31. Bölüm 31](#)

[32. Bölüm 32](#)

[33. Bölüm 33](#)

[34. Bölüm 34](#)

[Dördüncü Kitap -](#)

[Sürgün Yazarı](#)

[Takip Et](#)

[Steph Macca'nın Diğer Kitapları](#)

Triggers and Warnings

- ANAL
- SALDIRI
- İHANET
- ŞANTAJ
- KAN VE KANLI
- VÜCUT SIVILARI (İŞKENCE DAHİL)
- KOVALAMACA
- ALDATMA (ANA KARAKTERLER ARASINDA DEĞİL)
- ÇOCUK İSTİSMARI/İHMALİ (SAYFA DIŞI ARKA PLAN HİKAYESİ)
- BOĞULMA/EL KOLYELERİ
- UYUŞTURUCU/UYUŞTURUCU KULLANIMI
- YANGIN
- GRUP SPICE
- SİLAHLAR/ATIŞ
- İNSANLIK DIŞI DENEYLER
- KAÇIRMA

- BIÇAKLAR
- EBEVEYN KAYBI
- MASKELER
- AKIL HASTALIĞI (CPTSD, PTSD, SINIRDA KİŞİLİK BOZUKLUĞU, ŞİZOFRENİ, ÖFKE YÖNETİMİ, OKB, DEPRESYON, ANKSİYETE, İNTİHAR EĞİLİMİ VE DÜŞÜNCELERİ, BİPOLAR BOZUKLUK, NARSİSTİK KİŞİLİK BOZUKLUĞU, ARALIKLI PATLAYICI BOZUKLUK DAHİL OLMAK ÜZERE, ANCAK BUNLARLA SINIRLI DEĞİL)
- ZİHİN OYUNLARI
- MORGU
- CİNAYET/CİNAYET TEHDİTLERİ
- KALICI YARA İZLERİ VE İZLER
- İLKEİ OYUN
- VÜCUT PARÇALARININ ALINMASI
- TRAVMA NEDENİYLE OLAN YARALAR
- CİNSEL SALDIRI (SAYFA DIŞI/ARKA PLAN HİKAYESİ)
- ŞAPLAK
- AĞIZA TÜKÜRME
- BIÇAKLAMA
- İNTİHAR
- KÜFÜR (CUNT KELİMESİ DAHİL)
- İŞKENCE
- MESLEK SAHİPLERİNİN ETİK OLMAYAN DAVRANIŞLARI
- ŞİDDET
- SİLAHLAR

Oh, yine geri geldin...
Morg sahneleri yüzünden, değil mi?
Merak etme... bu kitapta da ölüleri uyandıracak kadar gürültülüdürler.

Recap from Echoes

"Çiçeklerin etrafında dans edelim. Cebimiz çiçeklerle dolu. Küller... Küller... Hepimiz yere düşeriz..."

Ona kısa bir selam verip, koridorda gardiyanla karşılaşırken Dr. Elsher'in odasına doğru ilerliyoruz. O şarlatanı tekrar görmek istemiyorum ama başka seçeneğim yok.

Odaya vardığımızda kapısı açıktı, ben içeri girerken masasından başını kaldırıp ilgisiz bir şekilde sert yüzüne baktı.

"Bayan White," diye iç çekiyor. "Bugün bir ilerleme kaydedecek miyiz?"

"Siz söyleyin," diye mırıldanıyorum ve masasının karşısındaki sandalyeye atlıyorum.

Dr. Elsher başını salladı ve dosyama bir not yazdı. "Her zamanki gibi işbirliği yapmıyor."

"Belki de biraz daha az pislik olmaya çalışabilirsiniz," diyorum. "Bu tavrınızla pek iyi anlaşıyorum."

Beni görmezden gelir, kaşını kaldırarak başka bir not alır.

Sessizce oturuyoruz, kollarımı kavuşturmuş onun konuşmasını bekliyorum. Sonunda, kalemini bırakıp başını kaldırıyor.

"Açıkçası Bayan White, başarılı bir terapi için gerekli yeteneklere sahip olduğunuzu düşünmüyorum."

"Yani, benim tedavi edilemez olduğumu mu söylüyorsunuz?"

"Diyorum ki," biraz daha yüksek sesle konuşur. "Yardım almak *isteyene* kadar, olduğun gibi kalacaksın."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Benim neyim var?"

"Söyleyin bana, babanızın ölümünden dolayı pişmanlık duyuyor musunuz?" diye sorar, beni hazırlıksız yakalar.

"Tabii ki pişmanım," diye kekeledim. "Bence bu, Dr. Smith'in notlarında ve mahkeme belgelerinde açıkça belirtilmiş."

Dr. Elsher koltuğuna yaslanır. "Dr. Smith seanslarınız hakkında fazla not almamış. İlk seanslarınızın çoğunda çok az şey konuşulmuş. Görünüşe göre o sadece ruh sağlığını hedef almış, sizi buraya getiren eylemlerinizi değil."

Sinirlenerek kaşlarını kaldırırım. "Buraya gelmemin sebebi, intihar etmeye çalışırken kazara babamı öldürmüş olmam. Tüm bu olay, ruh sağlığımın bozulmasının sebebidir."

"Öyle mi?" diye burun kıvrır. "Çocukluğunuzdan dolayı zaten bu ruhsal rahatsızlıklara sahip olduğunuzu varsayacağım. Bunların babanızın ölümüne büyük ölçüde katkıda bulunduğunu söyleyebilirim."

Dişlerimi sıkıp, sakın kalmaya çalışıyorum. "Çok zekice bir gözlem, Doktor. Tabii ki bağlantılıydı, beni duymadınız mı? Kendimi öldürmeye çalışıyordum."

"Ama ateşle mi?" diye soruyor, alaycı bir şekilde bana bakarak. "Buna neden karar verdin? Çünkü mantıklı bir insan, ateşin başkalarına zarar verme olasılığı olduğunu düşünür. İntihar eden çoğu insan, boğulma, kan kaybı ya da hayati organlara ateş etme gibi farklı yöntemleri tercih eder. Bu yöntemlerin çoğu çok daha hızlı, daha az acı verici ve başkalarına zarar verme riski taşımaz."

Onun küstahlığına kızarak ona bakıyorum. Beni çok kısa bir süredir tanıyor, ama şimdiden beni kendimden daha iyi tanıdığını düşünüyor.

Babamı kasten öldürdüğümü ima etmeye çalışıyor.

Bunun, annemin cesedini bulduğum, tüm istismar ve işkencelere maruz kaldığım evimin katalizör olmasıyla hiçbir ilgisi yok. Kaçmak istedim, gitmek istedim.

Ve en önemlisi, o anıları küle çevirmek istedim. Ev yok olsaydı, o duvarların içinde kimse bir daha istismara uğramazdı.

Ben öldüğümde, babam işkence etmek ve incitmek için başka birini bulacaktı. Birini evine çekecek ve annemle bana yaptığı gibi döngüyü tekrarlayacaktı.

Babamın işi yoktu, çok az parası vardı. En büyük varlığı o evdi ve ben onu ondan almak istedim, böylece onu silah olarak kullanamam diye.

O duvarlar benim ılıklarım ile boyanmıştı, kas hafızası gibi alıpanın içine kazanmıştı. O evin akıbeti konusunda son sözü söylemeye hakkım vardı.

Acı ekeceğimi biliyordum. Ateşin beni canlı canlı yakacağın ı biliyordum. Ama o anda umurumda değildi. Sonunda ne kadar acı ekersem çekeyim, kabul etmeye hazırdım, çünkü bu, yaşadığım zihinsel işkenceyle kıyaslanamazdı. Sonunda bitecek ve beni geldiğim yere, toprağ ı geri dndrecekti.

"Bazı insanlar intihar etmeden önce başkalarını öldürür," diyorum. "Ben bunu planlamamıştım."

Dr. Elsher kaşlarını kaldırır. "Neden yardım istemedin? Mahkeme belgelerine göre, herhangi bir profesyonelden yardım istediğine dair bir kayıt yok."

"Ne profesyoneli?" diye itiraz ettim. "Sigortamız olmadığ ı için doktora gitmeme izin verilmiyordu. Acil servise gtrldğm birkaç seferde, istismara uğradığım açıktı. Aklı başında hangi insan birinin sırtından cam parçaları çıkarır ve bunun kazara olduğ unu varsayar? Hangi hasta ve sapkın insan kanayan cinsel organına bakıp normal cinsel ilişkiye girdiğ imi varsayar? Hepsini bunu bildirme şansına sahipti, ama bildirdiklerinde hiçbir şey yapılmadı. Yetkili kişiler beni o evden çıkarma fırsatına sahipti, ama kimse gelmedi."

"Peki yardım istediniz mi?" diye tekrar soruyor. "Hayır, insanların tahmin etmesine izin verdiniz. Hatta, hastane raporlarından birinde, dştğnz ve yaralandığ ınızı sylediğ inizi belirtiyor."

şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Aile içi şiddet gören kadınlar ne olacak? Onlar da genellikle yalan söylerler, çünkü gereğ i söylemeye çalıştıkları için şiddet uygulayan kişinin kendilerine daha fazla zarar vereceğ inden korkarlar. Bazen kaçmaya çalışırken öldürülürler."

"Bence gerçek şu ki, bunu kendine sakladın çünkü bunu hak ettiğ ini düşündün, yani kabullendin."

Bir kez olsun, gereğ e çok da uzak değ il. O kadar ezilmiş, ruhum o kadar kırılmış ve parçalanmıştı ki, sık sık bu istismarı hak ettiğ ime inanıyordum. Ama şimdi yanıldığ ımı biliyorum — kimse bunu hak etmez.

"Buna inanmak için eğ itildim," diyorum sessizce. "Ama daha iyisini hak ediyordum. Mutlu olmayı ve sevgiyi hak ediyorum."

Bana sıkılmış bir ifadeyle bakıyor. "şu anda öyle inanıyor olabilirsin, ama yine de kendini iyileştirmek istemiyorsun. Duyduğ um kadarıyla,

başkalarının seni iyileştirmesine odaklanmışsın. Sanırım bu yüzden birden fazla kişiyle çıkıyorsun. Sence tek bir kişinin tek başına başa çıkamayacağı kadar fazla mısın?"

Bu yüzüme atılmış bir tokat gibi. Beni karnımdan yumruklamış gibi, kafamda silinemeyecek bir resim çizdi.

Bu yüzden mi ikisini de sevmek istiyorum? Bu yüzden mi Damon'un beni öpmesine izin verdim? Beni isteyen kişi sayısı ne kadar fazla olursa, o kadar değerli olduğuma inanırım?

İlk başta Damon'a karşılık vermedim, ama onu hemen durdurmadım da. Tüm bu durum beni şok etmiş, bir anlığına donup kalmıştım, ama sanırım bir anlığına ona karşılık verdim.

Damon, en büyük onaylayıcı olurdu. Benden o kadar nefret ediyordu ki, beni sevmesini istedim. Bunun Grey yüzünden olduğunu söyledim kendime; en iyi arkadaşının beni sevmesini istedim. Ama şimdi... o kadar emin değilim.

Benden nefret eden birinin hakkımdaki fikrini değiştirebilirim, babamın söylediği tüm sözleri ve verdiği zararı telafi etmeye başlayabilirdim. Sonuçta benim sevimli, sevilen biri olduğumu kanıtlayabilirdim.

Ağzımı açıp konuşmaya çalışıyorum, cevap verecek kelimeleri bulmaya çalışıyorum, ama başım dönmeye başlıyor. Şakaklarımı ovuşturuyorum, kendimi toparlamak için gözlerimi kapatıyorum, ama tekrar açtığımda oda hala bulanık.

Masada iki Dr. Elshers oturuyor, soldan sağa sallanıyorlar. Düzgün göremiyorum, her şey hızla odaklanamıyor.

Sesler sualtındaki sesler gibi boğuklaşmaya başlıyor ve hafif bir vuruş duyuyorum.

"Hazır mı?" diye bir ses soruyor.

Biri önümde durup, bana yüz yüze bakmak için diz çöküyor. "Bayan White, nasıl hissediyorsunuz?" diye soruyor Bay Whittingham soğuk bir sesle.

"Başım... dönüyor," diye mırıldanıyorum. "Ne oluyor?"

Mavi gözleri yüzümü taradıktan sonra arkasını dönüp kapının yanındaki birine başını salladı.

"Bayan White'ı laboratuvara götürün. Doktorlar onu bekliyor."

Bölüm 1

Avery

Öldüğünde beyaz bir ışık gördüğünü söylerler.

Her şey net ve sakin olur, tüm sevdiklerin seni kollarını açarak bekler.

Acı sona erer, tüm endişeler yok olur ve sen mutlu bir şekilde gün batımına doğru kaybolursun.

Öyleyse neden kendimi cehennemdeymiş gibi hissediyorum?

Floresan ışık gözlerimi kamaştırıyor, yanımda hareket eden figürler görüş alanımın kenarlarında bir sis gibi belirliyor. Kulaklarımda çınlayan sesler yüzünden, zayıf ve boğuk sözler duyabiliyorum.

Adımın birkaç kez söylendiğini duyuyorum, bu da duyularımı yerine getiriyor —tabii, beni saran sisin içinden duyabildiğim kadarıyla. Hızla gözlerimi kırpyorum, içimde dolaşan her neyse onunla savaşıyan bedenimi kontrol altına almak için.

Yavaşça, bir yüz odaklanıyor ve dalgaları sakinleştirmek için burnundaki çileğe bakarak keskin bir şekilde ona bakıyorum. Beni izlediğimi fark ediyor ve ilgiyle klipsli kağıtlarını indiriyor.

"Merhaba Avery. Ben Dr. West," diyor kayıtsız bir şekilde.

Rahat tavırları beni rahatsız ediyor, gerginleştiriyor. Vücudumu hareket ettirmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Kollarımın yanlara bağlandığını fark edince daha da çabalıyorum.

"Neredeyim ben?" diye sersemlemiş bir şekilde soruyorum. "Kollarımı bırakın."

Dr. West beni görmezden gelir ve not defterine bir şeyler yazar. "Biraz korkutucu olduğunu anlayabiliyorum ama emin olun, emin ellerdesiniz."

Hayatım boyunca hiç bu kadar güvensiz hissetmemiştim.

Boynumu zorlayarak, vücuduma bakmak için gergin bir şekilde başımı kaldırıyorum. Kahverengi solmuş deri kayışlar vücudumun üzerinde çaprazlanmış, iki tanesi gövdemin her iki ucunda, birer tane her bir bileğimde ve büyük bir tanesi bacaklarımı sabitliyor. Ayak bileklerimi hareket ettirerek boşluk olup olmadığını kontrol ediyorum, ama sadece birbirlerine sürtünüyorlar ve deri cildime batıyor.

"Uyanık mı?" diye merakla soran başka bir ses duyuldu.

"Evet," diye cevaplar Dr. West, karşısındaki birine gülümser.

Başımı çevirip, kızıl saçlarını sıkı bir topuz haline bağlamış bir kadın doktoru fark ediyorum. Dr. West gibi beyaz giyinmiş, ikisinin de laboratuvar önlüklerinde nakış yok.

Ancak ayrıntılara ihtiyacım yok. Hafızamda flashbackler belirmeye başlar, Dr. Elsher ve Whittingham'ın görüntüleri belirir. Her şey bulanıklaşmaya başlamadan önce kızgın olduğumu hatırlıyorum.

Uyuşturulmuştum.

Ama soru şu ki, ne zaman?

Geriye dönüp adımlarımı takip ediyorum, farkına vardığımda kalbim sıkışıyor. Dr. Markel odasında bana bir tablet verdi. Genelde aldığım ilaca benziyordu, ama yine de birçok hap beyaz ve yuvarlaktır. Herhangi bir şey olabilirdi.

O da mı bana ihanet etti?

Şaşırmamam gerekirdi, ama içimden bir parça şaşıyor. Sanırım bu, birinin gerçek niyetini asla bilemeyeceğini gösteriyor.

"Merhaba Avery. Ben Dr. Cromwell, ama bana Melanie diyebilirsiniz."

Gözlerim yüzünü taradı, masmavi gözlerine odaklandı. "Neredeyim?" Dişlerimi sıkarak tekrar sordum.

Gülümsüyor. Beklediğim gibi kötü niyetli değil, neredeyse samimi görünüyor. "Emerson Laboratuvarı'ndasın. Korkacak bir şey yok. Sadece birkaç test yapacağız."

"Bana mı?" tiksintiyle tükürdüm ve kayışları tekrar çektim.

"Evet," diye araya girer Dr. West, elinde bir kalem ışığıyla üzerime eğilir. Göz kapaklarımı kaldırır, ışığı gözlerime tutar. "Şu anda kesinlikle daha berrak," der Dr. Cromwell'e. "Kayıtlarımız için zaman aralığını not al. Bu oldukça ilginç."

Öfke içimi kaplıyor. Sanki ben burada değilmişim gibi sanki ben yokmuşum gibi.

"Ben senin kobay tavşanın değilim," diye karşılık veriyorum, başımı ondan uzaklaştırarak. "Bunu yapamazsın. Bu insanlık dışı."

O iç çekerek el fenerini kapatıyor. "Dosyaında sinirlilikle ilgili bir şey yazıyor mu? Yoksa bu ilacın bir etkisi mi?"

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Şu anda ciddi misin sen?"

Biri elini omzuma koyarak dikkatimi ondan uzaklaştırır. Bakışlarım Dr. Cromwell'e kayar, rahat yüzü bana güven verici bir bakış atar. Sakinleştirilen bir çocuk gibi hissediyorum ve haklı olduğumu anlıyorum. Onlar için ben bir insan değilim, en azından saygı duyulacak bir insan değilim. Ben sadece bir denekim.

"Derin nefes almaya çalış," diye fısıldadı. "Kan basıncın yükselmeye başladı."

Kaşlarımı çatarak koluma baktım ve tansiyon manşetinin sönmeye başladığını fark ettim. "Bunu pişman olacaksınız," diye öfkeyle mırıldandım. "Hiçbir fikriniz yok."

Dr. West, yorumuma biraz eğlenerek burun kıvrır. "Tehditler savuruyorsun," diye kendi kendine söyler ve klips tahtasına bir not yazar. "Kesinlikle ilginç."

"Not almayı kes!"

Duraklıyor, klips tahtasının üstünden bana bakıyor. "Onu B grubu altında deneyeceğiz. Bence iyi bir aday."

"Neyle başlamamı istersiniz?" diye sorar Dr. Cromwell.

"Daldırma, lütfen. Muhtemelen onu şimdi alırdım. İlaçların etkisi geçiyor ve tekrar tamamen hareket kabiliyetine kavuştuğunda fiziksel olarak saldırganlaşması muhtemel."

Dr. West, görünmeyen birine işaret eder, ayak sesleri yaklaşır. Otuzlu yaşlarında, siyah giyinmiş iki adam görürüm. Doktorlar geri çekilirken yanıma gelirler. Kayışları çözmeye başlarlar ve bacaklarım serbest kaldığında onları kaldırmaya çalışırım. Kaslarım gerilirken, onları bir santim kadar kaldırmayı başarırım, sonra tekrar yatağa düşerler.

Bana ne yaptılar böyle?

Adamlar, itirazlarıma rağmen beni yataktan kaldırıp tekerlekli sandalyeye oturturlar. Aceleyle Dr. West'e bakarım, kestane rengi gözleri ilgiyle beni izlerken kalemini çevirir. Bir şey yapmamı bekliyor, beni vahşi bir hayvan gibi gözlemliyor.

Sonunda solmuş saçlarını fark ediyorum, bir zamanlar kahverengi olan saç telleri artık grilerle karışmış, yüzünde merakla kaşlarını çatarken yaşlanma çizgileri belirginleşmiş. Daha iyi bilmesi gerekirdi, ama içimden bir ses onun umursamadığını söylüyor.

Tekerlekli sandalye yataktan uzaklaştırılır, Dr. Cromwell yanımda yürürken büyük metal bir kapıya doğru ilerliyoruz. Anahtar kartını kullanarak bizi tarar, Lilydale kapılarındaki gibi bir kod girer.

Hala Lilydale'de miyim? Öyle olmalı, değil mi?

Bahis oynayan bir kadın olsaydım, morgun bulunduğu yer gibi yeraltında olduğumuza bahse girerdim. Ancak koridorlar bize tanıdık gelmiyor. Duvarlar daha parlak ve temiz görünüyor. Lilydale personeli tesisin iç durumunu umursamıyor, ama burası her neyse, iyi bakılmış.

Koridorda büyük bir kapıya doğru ilerlerken tekerlekler sessizce gıcırıyor. Dr. Cromwell önden gidiyor ve kapıya vardığımızda bizim için açıyor.

"Neler oluyor?" diye sormaya çalışıyorum, ama adamlardan biri elini omzuma koyarak beni susturuyor.

"Sana sorulmadıkça konuşma," diye azarlıyor.

Başımı ona doğru çevirip, sakallı yüzünü ve kusmuk yeşili gözlerini inceliyorum. "Siktir git."

"O iyi," diyor Dr. Cromwell sakın bir sesle. "Bu taraftan, lütfen." Onları ışığın daha loş olduğu bir yan odaya yönlendiriyor. Etrafı görmek için gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum ve odanın ortasında büyük bir çelik tank görüyorum. Üstünde kulplu bir kapak ve küçük bir delik var, ama aniden odadan uzaklaştırılıp duvara dönük durmaya zorlanıyorum.

Dr. Cromwell'in klipsli dosyasını tezgahın üzerine koyup çekmeceyi açarak kapalı plastik bir torba çıkardığını izliyorum. Arkamda akan su sesi duyuyorum ve başımı çevirip adamlardan birinin kapağı kaldırdığını görüyorum.

Bu bir küvet mi?

"Onu nasıl istersiniz?" diye soruyor diğer adam.

Dr. Cromwell bana bakar, dudakları düşünürken seğirir. "İç çamaşırlarına, lütfen."

O bana doğru adım attığında gözlerim büyüdü, sesim sertleşerek ona sert bir bakış attım. "Sakın bana dokunma."

Beni görmezden gelir, kollarımın altından uzanarak uyuşmuş bedenimi öne doğru çeker. Ellerini sırtımda hissedip gömleğimi kaldırdığında bir çığlık atarım. Hemen korku içimi kaplar, o giysilerimi çıkarırken panik yükselir. Direnemem, karşı koyamam, kaslarım ve uzuvlarım ağırlaşır. Şortuma uzanırken yumuşak bir el omzuma dokunur.

"Güvendesin, Avery."

Onun sesi beni sakinleştirmekte yetersiz kalıyor, gözlerim yaşlarla doluyor. Sert eller şortumu bacaklarımdan aşağı çekiyor, beni sütyen ve iç çamaşırlarımla tekerlekli sandalyede çökmüş halde bırakıyor. Bana tekrar uzanmak istediğinde, istem dışı bir çığlık boğazımdan çıkıyor. Ancak bu onu caydırmıyor, kolları beni sararken beni koltuktan kaldırıyor.

Cildime zehirli sarmaşık değiyormuş gibi hissediyorum, tanıdık olmayan bir dokunuşun yakıcı ve kaşıntılı hissi, isteksiz bedenimi kaldırıyor.

Metal küvete doğru taşınırken, gözlerim içinde biriken suya bakıyor. Küvete indirilirken, küçük bir rahatlama hissediyorum, ama buz gibi su beni sarınca bu his kısa sürüyor.

Vücudum suya batarken dudaklarımdan keskin bir nefes kaçıyor, gözlerimi kocaman açarak Dr. Cromwell'e bakıyorum. "Çok soğuk," diyorum, sıcak suyu açmayı unuttuklarını fark etmesini umarak.

Yavaşça başını salladı. "Buna buz daldırma terapisi denir. Birkaç dakika içinde alışırsın."

Adamlar kapağı yerden kaldırıp küvetin üzerine getiriyorlar. Kapak bana doğru kayarken, o deliğin ne için olduğunu anladığımda midem bulanıyor. Kapak yerine oturuyor, başım delikten dışarı çıkarken metal boynumu sarıyor.

Vücudum şiddetli bir şekilde titremeye başlar, kollarımı ve bacaklarımı hareket ettirmeye çalışırken dişlerim takırdar.

"Artık gidebilirsiniz," diyor Dr. Cromwell erkeklere, tezgahtan tekerlekli bir tabure alıp küvetin ucuna kaydırıyor. Bana dönük olarak oturuyor, klipsli dosyasını elinde, bacaklarını zarifçe çaprazlıyor. "Lütfen otuz dakika sonra geri gelin."

Adamlar hızlıca başlarını sallarlar ve kapı arkalarından kapanırken odadan çıkarlar. Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum ve dudaklarımın renginin onun irislerinin rengiyle aynı olduğundan neredeyse eminim.

"Neden bunu yapıyorsunuz?" diye kekeleyerek soruyorum, sesim titriyor.

Bir an duraksadıktan sonra bana yumuşak bir gülümsemeyle cevap verdi. "Kişisel bir şey değil, Avery. Sadece işimin bir parçası. Ama iyi bir amaç için."

İnsanlar buzun sizi uyuşturacağını varsaymakla hata yaparlar. Ama yanılıyorlar. Uyuştuktan sonra cildinizin yanmaya başladığı bir nokta olduğunu çabucak anlıyorum. Kaslarım acı içinde çığlık atıyor, rahatlama getirmeyen yanma hissine rağmen sıcaklık için çaresizce çabalıyor. Biriken gözyaşlarını saklamak için başımı geriye eğiyorum ve tavana bakarak gözlerimi kırpyorum.

"İyi bir amaç için insanlara işkence mi ediyorsunuz?" diye alaycı bir şekilde mırıldanıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

"Öyle görünmüyor, biliyorum, ama doğru," diye cevaplıyor Dr. Cromwell, kalemiyle bir şeyler karalarken. "Bilim sürekli geliyor, yeni cevaplar ortaya çıkıyor."

Kuru bir kahkaha atıp başımı salladım. "Yine de, görünüşe göre hala 1800'lerdeyiz."

Cevap vermediğinde, başımı öne eğiyorum ve beni yakından izlediğini fark ediyorum. Gözyaşlarımı görebildiğini biliyorum, ama neyse ki daha fazla not almak yerine klipboard'u kucağına koyuyor.

"Yöntemlerimiz eski olabilir ama yararlı oldukları kanıtlanmıştır. Bu sizin yararınıza da olacaktır," diyor körü körüne iyimser bir şekilde.

"O kadar uzun yaşarsam," diye karşılık veriyorum, titreyerek boynum metal parçaya acı verici bir şekilde çarpıyor. "Başka ne planladınız?"

Dr. Cromwell gülümser, ama bu sefer gülümsemesi gözlerine yansımaz. "Bulgularımıza göre ilerledikçe yöntemlerimizi ve araştırmalarımızı ayarlayacağız."

"Hala Lilydale tesisinde miyiz?" diye sessizce soruyorum.

"Buna cevap veremem Avery. Üzgünüm."

Başımı sallayarak ona sert bir bakış attım, zihnimde Grey, Theo ve Damon'un görüntüleri belirdi. "Kendi iyiliğin için öyle olmadığımızı umsan iyi olur," dedim. "Çünkü eğer öyleyse, bir savaş başlattığından hiç şüphem yok."

tkaqtes 1

Gseq

Ben hızlıyım.

Muhtemelen yaşıtlarımdan daha hızlıyım. Küçüklüğümde beri hız her zaman benim tarafımdaydı. Babamın krizleri tuttuğunda bu özelliğim çok işime yarardı. Ayrıca tek bir ses bile çıkarmadan hareket etmeyi öğrenmemin nedeni de budur.

Ama şu anda bunun önemi yok. Beni kimin duyduğu umurumda bile değil.

Elsheer'in ofisine doğru giderken ayak seslerim koridorda yankılanıyor. Arkamda Theo da etkileyici bir şekilde benimle aynı hızda yürüyor. Damon'un bizi takip edip etmediğini bilmiyorum, ama muhtemelen hala Jillian'ın yanındadır.

SİKTİR!

Bunu öngörmeliydik. Kendime ve Avery'ye onu koruyacağıma söz vermiştim. Fazla rahat mı davrandık? O pisliğin harekete geçmek üzere olduğunu biliyorduk, ama onu engellediğimizi sanıyordum. Alexander, bize peşimizde olduklarını gösteren bir dönüm noktası olmalıydı. Ama bu sefer durumun farklı olduğunu kendime söyledim.

Altı ay önce, işaretleri gözden kaçırdık. Çok geç olana kadar bunu tamamen durduracak teknoloji ve güce sahip değildik. Oyunu geliştirdik, ama Arthur da öyle yaptı. Bir adım önde olduğumuza inanmamızı sağladı, mutlak kontrolün bizde olduğunu düşünmemizi sağladı.

Henüz çok geç olmayabilir.

Kendimi bunun sorun olmadığına ikna etmeye çalışıyorum. Onlardan önce Avery'ye ulaşmam gerekiyor. Onu ele geçirdiğimde, bizi birbirimize bağlayabilirim. Onu istiyorlarsa, önce benimle uğraşmak zorunda kalacaklar. Ayrıca, o şu anda seansında. Şu anda harekete geçmezler. Bu onların tarzı değil, çok fazla tanık ve aşılması gereken engel var.

Kapıdan dönünce, Elsher'in ofisinde kayarak duruyorum. Gözlerim boş odayı çılgınca tarıyor, kalbim göğsümde çarpıyor.

"Nerede o?" Theo arkamda bağırarak beni itip geçip etrafa bakmaya başladı.

Hareket edemiyorum. Nefes alamıyorum. Hayatımda ilk kez, farkına vardığımda tamamen felç olmuş durumdayım. İçimde kızgın bir öfke yükselirken, midemden kusacakmış gibi hissediyorum.

O gitmiş.

Avery'yi kaçırmışlar.

Theo masanın etrafında bir tur atar, durup karanlık gözleriyle bana bakar. "Grey!" diye bağırır.

Bu ses beni transımdan çıkarır, vücudum kendi kendine hareket eder. Duvara yaslanmış hasta sandalyesini kaldırıp odanın diğer ucuna fırlatırım. Sandalyesi, bir milim bile kıpırdamayan Theo'yu kıl payı ıskalar ve arkasındaki parmaklıkları cam pencereyi parçalar.

Hemen bir yerlerden alarm sesi duyulur, ama kanın kulaklarımda çınlaması nedeniyle sesi duyulmaz.

Hepsini öldüreceğim.

Tek tek avlayacağım ve çıplak ellerimle vücutlarından her bir organı söküp çıkaracağım.

"Grey," Damon'un sesi arkamdan odaya süzülür. "Gitmeliyiz, hemen."

Başımı çevirip onu kapıda dururken buldum, bir şekilde sakın görünüyordu.

Nasıl?

Ona bu kadar az mı değer veriyor ki, bu durum onu hiç rahatsız etmiyor? Avery kayıp ve o hiç etkilenmemiş gibi görünüyor. Bu durum, yumruğumu suratına indirmek istememe neden oluyor.

"Hayır," sonunda konuşuyorum, ona sertçe bakarak. "Onu arayacağım." Onun yanından geçmeye çalışıyorum ama kolunu uzatıp yolumu kesiyor.

"Grey..."

"Çekil önümden," diye uyarıyorum, en iyi arkadaşım olsa bile ona yumruk atmaya hazırım. "Theo?"

"Ben de geliyorum," diye cevaplar.

Damon'un bakışları ikimiz arasında gidip geliyor. "Onu bulacağız, Grey. Sana söz veriyorum. Ama şu anda akıllı davranmalıyız. Muhafızlar yolda ve biz hücre hapsine atılırsak ya da tutuklanırsak ona yardım edemeyiz. Onların planının bu olacağını biliyorsun."

Sözleri beni durdurur, içimdeki irrasyonel canavar ona umursamadığını ve bedelini ödemesi gerektiğini haykırır. Kahretsin, onu ezip geçmeden önce yolumdan çekilmesi lazım. O ürkütücü bir şekilde sakindir ve bu beni kızdırır.

Geçen sefer de böyle olmuştu. Bu yüzden o öldü.

Yavaşça başımı sallıyorum, düşüncelerimi dile getirmiyorum. Ama Damon'un yüzü hafifçe yumuşuyor ve beni kolayca okuyabildiğini biliyorum. Bir adım öne çıkıp elini omzuma koyuyor.

"Odalarımıza dönüp bir plan yapalım. Silahlarla içeri girmemizi bekleyecekler. Şu anda yapabileceğimiz tek şey onların planına karşı çıkmak, tek yol bu."

Theo yanımda belirir ve Damon'a öfkeyle bakar. "Hemen açıklamaya başlasan iyi olur, yoksa planını göğüs kafesine sokup istediğimi yaparım."

"Sakin ol, Ashwood. Bu senin de yararına. Beni tehdit etme," diyor Damon soğuk bir sesle, elini omzumdan indirip dönerek sessizce bizi takip etmemizi emrediyor.

Ayaklarım hareket etmeden önce iki kez derin nefes alıyorum, Avery'yi bulmak ve Arthur'u pahalı ahşap masasında öldürmek için ters yöne koşma dürtüsüne karşı koyuyorum.

Hızla Damon'un odasına geri dönüyoruz, üçümüz içeri girip kapıyı arkamızdan kilitliyoruz. Jillian ve Byrone çoktan gelmiş, yatakta oturmuş dizüstü bilgisayarlarının tuşlarına parmaklarını vuruyorlar.

"Ee?" Damon masasına yaslanarak sorar. "Bir şey var mı?"

Jillian başını kaldırıp yavaşça başını sallar. "Yeni bir güvenlik duvarı yazılımı yüklemişler. Şifreyi kırmak zor..."

"Ama?" diye soruyorum, tereddütünü hissederek.

Byrone iç çekerek, benim patlamam üzerine elini Jillian'ın dizine koydu. "*Bir* dosya görebiliyoruz."

"Dosya ne?" diye soruyorum hemen.

Sessiz kalırlar, göğsümdeki küçük umut ışığı söner. Damon sessizliği bozar, öfkeyle tıslayarak kuru bir kahkaha atar.

"O orospu çocukları."

Dikkatimi ona çeviririm, elini yüzünde gezdirirken onu izlerim. "Ne?"

"Bu *bizim* dosyamız, değil mi?" diye Byrone'a bilmiş bir tonla sorar.

İkisi yavaşça başlarını sallar. "Kamerallardan kaydettiğimiz kayıtların bir koleksiyonu," diye onaylar Byrone.

"Dosyalarımıza mı girdiler?" Damon'a sorarım.

O başını sallar. "Bizi başından beri izliyorlardı. Bizi sistemden atmalarını beklediler. Mantıklı, Arthur eski IT çalışanlarını aylar önce kovmuştu. Yenileri güvenliğimizi aşmış ve izin verilene kadar gizlenmiş olmalılar."

"Biri bana cevap vermeye başlasa iyi olur çünkü sabrım taşmak üzere," diye bağırır Theo kapının yanındaki köşeden.

Jillian ve Byrone, onun öfkesine biraz şaşırarak ona bakıyorlar. Damon ona kısa bir baş sallama ile cevap veriyor ve yerine biraz çöküyor.

"Arthur bir süredir testlere devam etmek için çaresizce uğraşıyordu. Başlangıçta, tesise kimlerin kabul edildiğini görebilmek ve kameraları izleyebilmek için onların IT sistemlerini devre dışı bıraktık. Bize erişimleri olmadığını inandırdılar, ama açıkça erişimleri vardı. Christopher, Avery'nin bir süredir onların radarında olduğunu söyledi, biz de öyle olduğunu tahmin etmiştik. Bu yüzden onu topluluğa yakın tuttuk."

"Ama onu kullandın," diye öfkeyle mırıldanıyorum, ona bakarak. "Onu av gibi gözlerinin önüne sarkıttın."

Damon kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Onların kendi taktiklerini onlara karşı *kullandım*. Avery'den bizim hakkımızda bilgi almaya çalışıyorlardı, ben de aynısını yaptım. Akıllıca bir seçimdi, sen de kabul etmiştin, benimkinden farklı nedenlerin olsa da."

"Bu ne demek lan?" diye daha yüksek sesle bağırırım.

"Sen ona aşık oldun," diye sinirli bir şekilde karşılık verir. "Odak noktan bulanıklaştı ve yolundan saptı. Beni desteklemekte hiçbir sorun yaşamadın çünkü bu, ona yakın olabileceğin anlamına geliyordu. Amaç, sadece onu değil, tesisteki herkesi güvende tutmaktır."

"*Sakin* bana ona yakın olmakla ilgili konuşma," diye uyarıyorum, Jillian ve Byrone'un yükselen seslerimizle yatakta garip bir şekilde kıpırdadıklarını fark ederek. "Yargılayacak

yargılayacak kişi değilsin, Damon. Onu güvende tutmak da buraya kadarmış. Bak, sonuç ne oldu!"

Elini kaldırır, hayal kırıklığıyla keskin bir nefes alır. "Yeter, Grey! Planımızdan başka bir şeyi tartışmak için ne zaman ne de yer. Fazla vaktimiz yok. İki hasta kayıp. Arthur herkese Capello'nun öldüğünü söyledi bile. Muhtemelen Avery için de aynı hikayeyi anlatacaktır. Hepimiz odaklanmalı ve kontrolü elimizde tutmalıyız. Şu anda kafayı yiyemezsin."

Duvara yaslanıp derin düşüncelere dalıyorum. "O zaman ne yapacağız? Daha önce gündüz vakti hiç yapmadılar. Yeraltına inmeliyiz." "Kapalı odalara mı?" diye araya girdi Theo. "Orada mı olacak?"

Sesinde bir keskinlik var, hemen bu odadan çıkıp ava çıkmakla tehdit ediyor. Damon da bunu hissediyor ve sözlerini dikkatlice seçiyor.

"Muhtemelen," diye yavaşça cevaplar. "Ama onlar da bizim o odaların yerini bildiğimizi biliyorlar. Yoğun güvenlik önlemlerinin yanı sıra, yerlerini değiştirmiş olmalarını da ihtimal dışı saymam."

Byrone başını sallar. "Bir tuzak."

"Aynen öyle. Oraya gitmemizi istiyorlar. Bekliyor ve hazır olacaklar."

İç çekerek Theo'ya bakıyorum ve onun gözlerinde de benimkiyle aynı acı dolu ifadeyi görüyorum. "Onu geri getireceğiz," diyorum ona. "Gerekir."

Bana bir bakış attı. "Ne kadar vaktimiz var?"

Damon masadan kalkar ve odayı geçerek Byrone'a doğru yürür. Elini uzatır ve Byrone'un uzattığı dizüstü bilgisayarını alır. "Muhtemelen birkaç gün."

"Onu birkaç gün orada bırakmayacağım," diye bağırır Theo.

Dizüstü bilgisayarını masanın üzerine koyan Damon, ona hızlıca bir bakış attı. "Öyle yapmamızı önermiyorum." Birkaç tuşa basıp klavyeyi tıklayan Damon, ekranda bir belge açtı. "Önceki hesaplamalarımıza göre, genellikle dört ila yedi gün arasında bir test süresi var. Değişkenlere bağlı olarak değişiyor."

"Sonrasında hastalara ne yapıyorlar?" diye sorar Theo.

"Bu değişkenlik gösteriyor," diye mırıldanır Damon. "Bazen geri dönüyorlar, özellikle de Arthur onları sadece kayıp olarak ilan ederse. Genellikle *mucizevi bir şekilde* bulunurlar. Ya da bazen tecrit hücresinde oldukları söylenir."

Theo gözlerini kısar. "Peki ya onların öldüğünü duyurursa?"

Hızlı öğrenen biri, bunu kabul etmeliyim.

"Geri dönmezler," Damon soğuk bir şekilde cevaplar.

Oda sessizliğe bürünür, Theo bu bilgiyi sindirirken yüzü hızla değişir.

"Sonra onlara ne yapıyorlar?" diye tehlikeli bir şekilde sorar.

Damon dikleşir. "Bilmiyoruz," diye dürüstçe cevaplar. "Tek bildiğimiz, bir daha görülmedikleri."

"Bunun ona olmasına izin vermeyeceğim," diye söz verir Theo. "Sen olsan da olmasan da bunu yapacağım."

"Bizimle," diyorum çabucak, hepsinin bana bakmasını sağlayarak. "Bu işte birlikteyiz, Avery için."

Theo bana başını sallar. "Ne yapmamı istersin?"

Bu sefer, Damon'dan talimat beklerim. Ona kızgın olabilirim, ama bu yine de onun kararı. Bunun için plan yaptık, bunun için eğildik — bu bizim tek amacımız. Onu geri getirebileceğimize dair bir umudumuz varsa, bu onun sayesinde. Damon sadece *Cirque des Morts'ta* değil...

O, Cirque des Morts'un ta kendisidir.

Toplum onun için her şeydir ve şu anda o bizim tek şansımız. Bu yüzden ona şans tanıyorum.

"Hepinizin her zamanki gibi derslere girmenizi istiyorum. Arthur'un açıklamasını bekleyip, hangi zaman dilimini takip edeceğimizi öğreneceğiz. Bu arada, harekete geçene kadar birkaç saat bekleyeceğiz. Onların gardını düşürmelerini ve kendilerini beğenmiş olmalarını sağlayalım. Bilgi toplamaya devam edin, kimse bir şey görmüş mü, personel veya gardiyanlar bir şey biliyor mu diye bakın. Mümkün olan her şeyi toplayın. Jillian ve Byrone, şifre çözme kodlaması üzerinde çalışmaya devam edin. Grey, gidip Leighton ve Jemison'ı bul. Onlara planları inceleyip, taşınma işleminin nereye yapılmış olabileceğini bulmalarını söyle. Hava karardıktan sonra kütüphanede buluşuruz, herkese haber verin."

Kızımı geri almak için beklemek zorunda kalmanın verdiği hayal kırıklığıyla mücadele ederek yavaşça başımı sallıyorum. "Başka neye ihtiyacımız var?"

Damon bana ciddi bir ifadeyle bakar. "Ekipmanı çıkarma zamanı geldi, Grey."

Bölüm 3

Avery

Dişlerim titremeyi henüz kesmişken, küçük, yastıklı bir odaya atıldım. Duvarlar süngerimsi ve beyazdı — tam da bir akıl hastanesinin nasıl olacağını hayal ettiğim gibi.

Lilydale'deki odalar bana hapisane hücrelerini hatırlatıyor, ama burası? Burası *aslında* bir akıl hastanesi — düşünsenize. Şimdi tek ihtiyacım olan, uzuvlarımı bağlamak için bir deli gömleği. Buz banyosundan dolayı ne kadar üşüdüğümü düşünürsek, ekstra sıcaklık dışında başka bir neden olmasa bile, bu neredeyse hoş bir şey olurdu.

"Birazdan size yemek getireceğiz," diyor Dr. Cromwell, benim ayaklarımın üzerinde durmaya çalışırken sendelememi izlerken yumuşak bir sesle. Arkasından kaybolan iki adama dönüp sert bir bakış atıyorum.

"Zahmet etmeyin," diyorum sertçe. "Uzun süre kalacağımı sanmıyorum."

Bu, işkence gibi soğuk sudan kurtulmamı sağlayan tek şeydi: Adamların kaybolduğumu fark edeceklerini bilmek. Biri alarmı çalacak ve beni aramaya gelecekler. Bunu iliklerimde hissediyorum. Onlar benim için bu kadar yol kat ettikten sonra şimdi vazgeçmeyecekler. Ben de vazgeçmemem gerektiğini biliyorum.

Bu sadist pisliklerin ne planladığını bilmiyorum ama bunun sadece başlangıç olduğuna şüphem yok.

Korkmadığımı veya endişelenmediğimi söyleyebilmeyi isterdim, ama bu yalan olurdu. İçinde bulunduğum tehlikenin farkındayım. Mantıklı gelmiyor, ama odaklanmam gerekiyor.

Burası Lilydale ile bağlantılı olmalı. Whittingham, bayılmadan önce o kendini beğenmiş, iğrenç yüzünü göstererek bunu açıkça belli etti. Ayrıca Dr. Cromwell, buranın Emerson laboratuvarı olduğunu söyledi. Adı buydu, değil mi?

Lilydale'in gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum. Hangi evrende bir grup yabancı, dengesiz gençleri rehabilite etmekle ilgilenebilir ki? Bize pislikler, mahkumlar gibi davrandılar. Onlar için para kaynağı olduğumuzu düşünmekte haklıydım, sadece bunun ne kadar olduğunu fark etmemiştim.

Bizi kurtarmak istemiyorlar.

Bizi kullanmak istiyorlar.

Onlar için biz insan bile değiliz. Ama dürüst olmak gerekirse, onlar da insan değil, çünkü gördüğüm kadarıyla, insanlık namına en ufak bir parça bile olan normal bir insan bunu yapmaz. Melanie Cromwell bunun daha büyük bir iyilik için olduğunu iddia edebilir, ama biz de kurbanız.

Geçmişimizden travma almış, güvendiğimiz insanlar tarafından ihanete uğramış, hikayelerimiz başkaları tarafından yazılmış. Ve şimdi buradayız, pahalı takım elbiseli sapıklar uğruna yeniden işkence görüyoruz.

Ama neden?

Ve bunun Lilydale ile ne ilgisi var?

"Yemeniz lazım," diyor Dr. Cromwell iç çekerek. "Enerjiye ihtiyacınız var."

Bakışlarım ona kayar, rahat duruşuna odaklanır. "Peki, neden? Benim için başka ne planladınız?"

O, başını sallayarak gözlerini başka yere çevirip, biraz hareket etme cüretini gösteriyor. "Yakında geri döneceğiz."

Kapının onun arkasında kapanmasını izliyorum, nefesim dışında tüm sesleri engelliyor. Bu odadaki ışık çok parlak, alıştığım sıkıcı odalarla tam bir tezat oluşturuyor. Kendimi hiç ara vermeden çekilen bir reality şovda gibi hissediyorum. İçgüdüsel olarak tavanı arar, köşede bana doğru bakan küçük kamerayı fark ederim. Kırmızı ışık yavaşça yanıp sönüyor ve tek hayal edebildiğim, şık bir ofiste oturan ve en yeni deneylerini gözlemlerken notlar alan bir doktor.

Ona orta parmağımla gösterip, arkanı dönüp, bacaklarımı altına katlayarak yere oturdum.

Sadece beklemem gerekiyor. Gelecekler. Her şey yoluna girecek.

"Emin misin?" Babamın sesi kafamda yankılanıyor. "Neden biri senin için gelsin ki?"

Gözlerim yaşlarla doluyor ve başımı sallıyorum. Onu unutmaya çalışıyorum, öldüğünü kendime hatırlatıyorum. Onun acı ve ıştırıp dolu saltanatı sona erdi, artık bana dokunamaz.

Ama yine de...

Şüphe hala var.

Dışarıdayken kimse gelmedi, yardım için ağlarken bile. Öğretmenler, arkadaşlar, doktorlar, yetişkinler... hepsi beni görmezden geldi.

Tek bir kişi bile beni olduğum gibi görseydi, hayatım nasıl olurdu diye düşünmeden edemiyorum — solmakta olan, kırık bir örnek.

Annemin cesedini bulduktan sonra neden beni kontrol etmediler?

Hastanede yaralarım tedavi edilirken neden kimse alarm vermedi?

Kimse, benim rızam olmadan birinin bana zarar verdiğini, bedenimin ve ruhumun en kadınsı kısmını benden aldığını nasıl fark etmedi?

Paige öldükten sonra bile kimse yoktu.

*Artık o kişi değilim... Görünmez
değilim.*

Theo ve Grey beni görüyor. Onlar için bir anlamım var.

Kahretsin... Damon bile. Sürekli kavga ediyoruz ama o bana hiç zarar vermedi. Hatta beni öptü bile... Büyük, acımasız Damon'un bile gözünde görünürsem, bu benim bir değerim olduğu anlamına gelmez mi?

Biri beni kurtarsaydı hayatım daha iyi olur muydu? Dışarıda olsaydım kaçabilir miydim? Babam asla gitmemem konusunda ısrarcıydı, ama ya gidebilseydim? Daha fazla zaman ve parayla belki kaçabilirdim. Hep Florida'ya gitmek istemişimdir, Miami'de sahilde hayatımı yaşayabilirdim.

Ama mutlu olur muydum?

Bir noktada uyum sağlarız. Travma ve acıya o kadar alışırırsınız ki, tek bildiğiniz şey o olur. O ortadan kalktığında, onsuz nasıl başa çıkacağınızı bilemezsiniz. Vücudunuz hayatta kalma modunda kalır, deliye dönene kadar sürekli gergin olur.

Kaçarsam özgür olurum, ama bunun bir bedeli olurdu. Yalnız kalırdım, tek başıma nasıl hayatta kalacağımı bilemezdim. Yabancı bir yerde, görünmez olurum, etrafta koşuşturan kalabalığın içinde kaybolurdum.

Hâlâ bir hiç olurdum.

Lilydale, çarpık bir şekilde beni bu zincirlerden kurtardı. Artık görünmez değildim, artık insanlar için bir yük değildim. Ben sadece *Avery'dim*. Ve bu sayede sevgiyi, kabulü ve güzelliği buldum. Kendime değer vermeyi, gücü ve yaşamayı ve hayatımı geri almayı arzulamayı öğrendim.

Daha önce bunlara sahip değildim.

Bu yüzden bu pisliklerin beni yıkmasına izin vermeyeceğim. Çünkü eğer izin verirsem, onların istediği gibi pes edersem, sadece kendimi hayal kırıklığına uğratmış olmayacağım. Bana bir şey olursa, Grey ve Theo da mahvolacak.

Onlar bunun farkında olmayabilirler, ama onlar da çok yol katettiler - boktan bir durumdan en iyisini çıkardılar. Birlikte güçlüyüz ve kendi bireysel gücümüzü de bulana kadar öyle kalacağız. Biz yetiştirilme tarzımızın ürünü değiliz, mahkeme sistemi veya toplumun bizim hakkımızda veya geçmişteki eylemlerimiz hakkında ne düşündüğüyle tanımlanmıyoruz. Biz de mutlu olmayı hak ediyoruz.

Ben mutlu sonumu hak ediyorum.

Ve bu boktan, beyaz döşemeli odada sona ermeyecek.

Kapı açılır ve beni düşüncelerimden koparır. Omzumun üzerinden geriye bakarım ve adamlardan biri yemek tepsiyle içeri girerken kaşlarımı çatırım. Tepsiyi yere koyar ve bana kısa bir selam verir.

Onun gitmesini bekledikten sonra, tepsideki plastik kaseye odaklanıyorum. Kase, kırmızı çorba ile dolu, domates çorbası olduğunu tahmin ediyorum.

Çorbadan buhar çıkmıyor, bu yüzden en iyi ihtimalle ılık olduğunu tahmin edebiliyorum.

Gözlerimi kapatıp başka yere bakarak, varlığımın nedenlerini hayal ediyorum. Bu görüntülere tutunarak güç topluyorum.

Geliyorlar.

"Hareket etme zamanı," diyor bir ses, beni uykumdan uyandırıyor.

Gözlerim açılır, parlak ışıklar gözlerimi kamaştırır, bulanık silüetler bana uzanır. Tepki vermek için çok yavaşım, ellerim kollarımı yakalar ve yerden kaldırırlım.

"Evet. Giysiler kurudu. Gidebilir," diyor içlerinden biri, sütyenimin askısını çekerek.

Kolumu geriye doğru sallayarak, onu göğüs kafesine vuruyorum. "Bana dokunma!" Ellerim beni sıkıca tutuyor, saldırımdan etkilenmeden odadan sürükleniyorum.

Koridorda ilerlerken hızla dengemi bulurum ve ağırlığımın bir kısmını geri alırım. Başka bir odaya girdiğimde, Dr. West ve Dr. Cromwell'in bekleyip sessizce sohbet ettiklerini görmek beni şaşırtmaz.

"Yemek yedi mi?" Dr. Cromwell erkeklere sorar. "Hayır."

Bana onaylamayan bir şekilde kaşlarını çatarak, o lanet klips tahtasına bir şeyler karaladı. "Tamam. idare etmek zorundayız."

Adamlar beni odanın ortasındaki, dişçi muayenehanesini andıran bir koltuğa itiyorlar. Kahverengi deri kayışlar vücuduma bağlanıyor, ama ben direnmiyorum. Doktorlara öfkeyle bakarak, daha fazlasının geleceğini bilerek, konuşmalarını bekliyorum.

"Yemek yemelisin," diye azarladı Dr. West.

Kendimi zorlayarak dilimi ısıyorum, onlara cevap vererek tatmin olmalarını istemiyorum. Şaşırmış görünüyorlar ama adamlar geri çekilince hareket etmeye devam ediyorlar.

Dr. West, kağıt parçası gibi görünen bir şeyi alır ve üzerinde küçük beyaz daireler şeklinde etiketler vardır. Yaklaşırken, üstünde küçük çiviler olduğunu fark ederim ve sonra birkaç tanesini kafamın yan tarafına yapıştırır. Dr. Cromwell, bir makineye bağlı kabloları etiketlere takarken, ben geri çekilir ve başımı sallarım.

"Ne yapıyorsunuz?" diye soruyorum, panik hissi ile tüm gücüm kayboluyor.

"Sadece bir gözlem daha," diye cevaplar basitçe. "Hareketsiz kalman gerekiyor."

Ben öyle bir şey yapmadım, Dr. West iğneyle bana yaklaşırken daha da çırpındım. Hayal kırıklığına uğramış gibi durup içini çekti.

"Hareketsiz kalırsan daha kolay olur."

Bileğimi tutar, damarları incelemek için avucumu çevirir. Nefesimi tutar, kolumu çekmeye çalışırım. "Çek şunu benden."

"Onu tutun lütfen," diyor adamlardan birine, kalın bir el ön kolumu bastırırken görünüyor.

"Durun!" diye yalvarırım, Dr. West'in iğnenin kapağını açıp iğneyi cildime yaklaştırmasını dehşetle izlerim.

"Sadece bir saniye acıtacak," diye cevaplar ve ben küçük bir çığlık atarken derimi deler.

Uç damarıma sertçe girerken, kolumda yanıcı bir acı hissettim, bir kanül sokulmuştu. Dr. West, Dr.

Cromwell'in uzattığı elinden bir parça bant alır ve kanülü yerinde tutmak için derime yapıştırır.

Ağrı hemen azalır, ama endişem azalmaz. Tıbbi bir tabaktan bir şişe ve ikinci bir iğne alır, sıvıyı şırıngaya çeker.

Ne olacağını zaten biliyorum, iyi bir şey olamaz, ama bunu durdurmak için elimden bir şey gelmiyor. İğne kanülün girişine girer ve soğuk sıvının damarlarımdan aktığını hissedirim.

Kısa bir süre sonra vücudum sandalyeye yığıldı, kaslarım gevşedi ve görüşüm biraz bulanıklaştı. Bilincimi kaybedeceğimi sandım, ama kaybetmedim.

Zihnim olan bitenin olasılıklarını düşünmeye başlar ve tek bir düşünceye tutunmaya çalışırken, bu korkunç bir farkındalık olur.

Dr. Cromwell eğilip bana bakar ve hafifçe gülümser. "İyi misin?" diye sıcak bir şekilde sorar.

"Hayır..." diye boğuk bir sesle cevap veriyorum.

"O iyi," diye cevaplar Dr. West kuru bir sesle, makinenin ekranını kendisine doğru çevirir. "Yedi milisaniye aralıklarla yetmiş voltla başlayacağız. Nabız monitörünü bağladın mı?"

"Şu anda yapıyorum," diye cevaplar Dr. Cromwell, parmak ucuma bir şey bastırıldığını hissederken.

Voltlar...

Sislerin arasından, her şey bir araya geliyor ve son bir çaba ile mücadele etmek için, tüm gücümle kayışlara karşı direniyorum. Kayışlar sıkılaşıyor ve cildime baskı yapıyor, ben mücadele ederken acı verici bir şekilde derime batıyor.

"Bunu yapma, Avery..." Dr. Cromwell endişeyle diyor. "Bir şeyin kalmayacak."

Öfkeyle ona bakıyorum, bu kadar insanlık dışı bir şeyin olmasına şaşkırım. "Bırakın beni. Hemen şimdi."

Sessizce iç geçirir, geri adım atar ve vücuduma bakarak meslektaşına göz atar.

"Tamam," diyor Dr. West yüksek sesle, bazı düğmelere basarken makine bip sesi çıkarıyor. "Üç, iki... bir ile başlayalım."

Neler olduğunu anlamam bir dakika sürer, yüksek bir tıslama sesi kulaklarıma ulaşırken bedenim ve zihnim boşalır. Ama sonra bu sesin içinde bir çığlık duyabildiğimi fark ederim.

Benim çığlığım.

Bölüm 4

Damon

*** Altı Yaşında ***

Dizimdeki kesikten kan fışkırırken, çakılları hızla silerek acı hissediyorum ve hafifçe tıslıyorum. Çok acıyor, ama kendimden başka kimseyi suçlayamam. Annem, bahçenin bu kısmına bisikletimle girmemem konusunda beni uyarmıştı. Burası otlarla kaplanmış ve son zamanlarda bölgeyi kasıp kavuran fırtına her yere enkaz saçmıştı.

Ama ben daha iyi
biliyordum. Her
zaman bilirim.

"Ah, Damon," annemin yumuşak adımları yaklaşırken onun yatıştırıcı sesini duydum.

Yerden başımı kaldırıp ona gülümsüyorum, omuzlarında siyah saç telleri dans ediyor. Eğilip dizimdeki sıyrığı inceliyor.

"Bisikletten düştün mü?"

Başımı sallıyorum. "Sanırım bir kayaya çarptım. Acıyor."

Annem eliyle kesik yerini temizler, kir ve çakıl parçalarını silkeler. "Hadi içeri girip temizlenelim," der ve kollarımın altından beni kaldırır. O beni eve taşırken, bisikletim unutulmuş bir şekilde kalır, hava koşullarına dayanıklı tahtalara yeni boya süren inşaat ekibinin yanından geçeriz. Babam yeni evimizi yenilemek için birkaç kişi tutmuş, görünüşe göre ev eski ve "*burada yaşamak zorunda kalırsa, en azından düzgün görünsün*" diye düşünmüş.

Daha bir ay önce taşınmıştık. Nedenini tam olarak anlamıyorum, sadece annemin bu evi bir aile üyesinden aldığını biliyorum. Eski evimizden daha büyük

eski evimizden daha büyük, şehrin dışındaki geniş bir arazi üzerinde. Eski olabilir, ama ben seviyorum. Anlaşılan, annem benim yaşımdayken burada büyümüş, bu da oldukça havalı.

Arka verandadaki cam kapılar ardına kadar açık, yaz esintisi mutfağın ortasındaki tezgahın üzerindeki avizeyi sallıyor. Annem beni tezgahın üzerine koyuyor, odadan birkaç dakikalığına çıkıp ilk yardım çantasını getiriyor. Tezgahın kenarından bacaklarımı mutlu bir şekilde sallayarak, annemin yarayı temizleyip üzerine yara bandı yapıştırmasını izliyorum.

Tam bitirirken, mutfağa doğru gelen yüksek ayak sesleri duyuyorum, ardından cep telefonundan emirler yağdıran *onun* gür sesi geliyor.

"James'in karısının doğumda olması umurumda değil. O raporu hemen istiyorum. Ona ofise dönmesini söyle, yoksa yeni bir iş aramaya başlayabilir."

Annem önümde irkilir. Bu çok ince bir hareket, neredeyse fark edilmez, ama ben her zaman görürüm. Saklamaya çalıştığını biliyorum, ama ben her şeyi görürüm.

Babam köşeyi dönüp cep telefonunu kapatırken, annem bana gülümser ve dikleşir. Durur, ikimizi sırayla bakar.

"Çocuk neden tezgahın üzerinde? Daha geçen hafta yeni mermer döşettik."

"Dizindeki yarayı tedavi ediyordum," diye cevaplar annem, aceleyle beni tutup nazikçe yere indirir.

Onun yanında durup elini tutuyorum. O da benim elimi sıkıyor, derin bir nefes alıp duygularını kontrol altına alıyor. Bu konuda en iyisi o ve sanırım nedenini biliyorum.

Babam, dizimdeki bandajı görünce tiksintiyle gözlerini kısarak bana bakar. "O bir *erkek*," der. "Erkeklerle bu kadar özen gösterilmesine gerek yok." Yavaşça yaklaşır ve dizimdeki bandajı yırtarak çıkarır. Ani acıdan istemeden dudaklarımdan küçük bir inilti çıkar.

"Alexander!" Annem nefesini tutar, ama babam onu keser ve yüzüme bir tokat atar.

"Yeter artık," diye azarladı. "Sen altı yaşındasın Damon. Bu küçük bir yara, erkek ol."

Hemen zihnimde duvarlar yükseldiğini, uyuşukluğun içime sızdığını hissettim. Annemin elini bırakıp dikleştim.

"Acımıyor," diyorum ona kararlı bir sesle. "Sadece kanıyordu."

Başını sallar, "acınası" diye mırıldanır ve buzdolabına gidip bir içecek alır. Annem ve ben sessiz kalırız, odadan çıkmasını bekleriz. O ise bizi görmezden gelir.

O odadan çıkınca annem bir dizinin üzerine çöküp bana bakar. "İyi misin?" diye fısıldar.

Başımı sallayıp ona güven verici bir gülümseme atıyorum. Ama bu zoraki bir gülümseme, zihnim boş. "İyiyim anne. O bana zarar veremez."

Bir anlığına, gözlerinde yaşların biriktiğini fark ettim, ama başını eğdi ve tekrar kaldırdığında, yaşlar yok olmuştu. "Tamam," diye cevapladı yumuşak bir sesle. "Bahçıvanlar bahçeyi temizleyene kadar dışarıda oynamayacaksın."

Cevap vermiyorum, gözlerinde hüznün belirirken yüzünü inceliyorum. Arkamda, arka verandada birini fark edince hızla bana gülümsüyor ve ayağa kalkıyor.

"Bayan Dale, çırağımızın elektrik kaynağına erişmesi gerekiyor. Siz veya Bay Dale bizi oraya götürebilir misiniz?"

"Ben götürürüm," diye çabucak cevaplar ve yanımdan geçerken omzuma hafifçe vurur. "Damon, birazdan gelip seni alacağım. Babanın ofisinden uzak dur. Çok meşgul."

Onun dışarı çıkıp ustayı evin yan tarafına götürdüğünü izlerim. Arkanı dönüp evin içinden geçerek merdivenleri çıkıp odama giderim. Ofisin önünden geçerken, babamın yine cep telefonuyla konuştuğunu duyuyorum, alıcıya verdiği acımasız cevaplar beni öfkeyle dolduruyor. Bu duyguları hızla bastırıyorum, çünkü onlara göre hareket edersem bedelini sadece ben değil, annem de ödeyeceğini biliyorum.

Bir gün bunun bedelini ödeyecek.

Ne zaman olacağını bilmiyorum, ama bir gün intikamımı alacağım.

**** Günümüz ****

"Deadman, hazırız."

Grey, odanın kapısında durmuş, yıpranmış görünüyor. Sadece birkaç saat geçti, ama onun için bir ömür gibi geçtiğini biliyorum. Neredeyse kendi derisini ya da başkasının derisini yüzmeye hazır olduğunu görebiliyorum. Saçları dağınık ve yakından baktığımda ellerinde küçük kan lekeleri görüyorum.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne yaptın?" diye merakla soruyorum.

Bir saniye şaşkın bir şekilde duraksıyor, sonra aşağı bakıp parmak eklemlerinde sıçrayan kanı fark ediyor. "Ah, bu mu? Sadece bilgi topluyordum."

Yatağımdan kalkıp başımı sallıyorum. "Tabii," diye mırıldanıyorum, o yanımda odadan çıkıp koridora doğru yürürken. Saat geç, koridorun loş ışıkları tek ışık kaynağı. Diğer odaların önünden geçerken, dernek üyeleri de bize katılır ve Westwood kanadından çıkan bir sıra oluşturur. Ashwood en son çıkar, Byrone onu tararken odasından çıkar. Hep birlikte kütüphaneye gideriz, içeri girdiğimizde gözlerim önce Jillian'a takılır. Derneğin kadın üyelerini toplamıştır, küçük grup masalarda sabırla beklemektedir.

Herkesin yerini almasını beklerken hiçbir şey söylemedim, Grey ve Ashwood'un birlikte oturduğunu fark ettim. Bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyorum, bu beni biraz rahatsız ediyor, ama sonuçta hepimiz aynı nedenle buradayız.

Avery'yi geri almak için.

Onun zeki ağzıyla ya da uysal, naif zihniyetiyle uğraşmak zorunda kaldığım günleri özleyeceğimi hiç düşünmemiştim. Ya da *dostluğuyla* beni etkilemeye çalışırken yaptığı esprili şakaları özleyeceğimi.

Dürüst olmak gerekirse, son birkaç saat benim için de cehennem gibiydi. Tüm bu durum yüzünden kendimi çok kötü hissediyorum. Whittingham'ın ne planladığını ya da Avery'ye ne yaptığını kim bilir. Daha da kötüsü, onun artık Lilydale'de olmadığı ihtimali aklımı kurcalıyor. Eğer öyleyse, o zaman ölmüş sayılır. Dışarıya kaçmaya çalışırsak, gardiyanların hiç tereddüt etmeden hepimizi, beni bile, vurup öldüreceklerinden eminim. Babamın benim yaşayıp yaşamadığım umurunda bile değil. Kesinlikle ölmemi tercih eder, ama ona bu zevki ya da ödülü asla yaşatmayacağım.

Çocukluğumdan beri beni kırmaya çalışıyor ve ne kadar başarısız olursa o kadar sinirleniyor. Ben de bu kontrol edilemez duyguyu kullanmayı umuyorum, sadece burada değil, dışarıda da saldırmak için gerekli güce sahip olana kadar bekliyorum.

Sadece bunun çok geç olup olmayacağını bilmiyorum.

"Güncel bilgilere ihtiyacım var," diye başlıyorum, nezaket kurallarına aldırmadan. "Planlar ne durumda?"

Leighton hızla bana rulo haline getirilmiş kağıdı uzatır, elim uzanır uzanmaz onu durdurur.

"Katılıyorum," diye yanıtladım, dikleşerek. "Jillian, Byrone... güvenlik duvarı şifresinin çözülmesi konusunda bir gelişme var mı?"

Byrone başını sallar. "Birkaç dosyaya girmeyi başardık. Yararlı bir şey yok ama bu da bir başlangıç. Onların dikkatini çekmemek için arka uçtan girmeliyiz.

Hemen kameralara tekrar erişmeye çalışırsak, farkına varırlar." "Denemeye devam et. Sistemi zamanında aşabilirsek, yeraltına indiğimizde kameraları devre dışı bırakmak faydalı olacaktır," diyorum ve dikkatimi grubun geri kalanına çeviriyorum. "Arthur ve

"

"Ofisinde," diye cevapladı Ashwood, beni şaşırtarak. "Kısa bir süre sonra o resepsiyonistle akşam yemeği randevusu için tesisten ayrılacak."

Grey şaşırmış görünüyor, ama hoş bir sürprizle, ben sadece başımı sallıyorum. "İyi. O gittiğinde harekete geçeceğiz. Bugün tanık olan var mı?"

Jillian elini kaldırarak dikkatimi çekti. Ben ona bakana kadar bekledi, sonra konuşmaya başladı. "Bazı kızlarla konuştum. İçlerinden biri, Markel'in odasına götürülürken Elsher'in ofisinin yakınında bir kargaşa duyduğunu söyledi. Whittingham ve muhafızların Avery ile birlikte ayrıldığını görmüşler. Görünüşe göre, Avery'nin durumu iyi değildi."

Gözümün ucuyla Grey'in masada yumruğunu sıkıldığını görüyorum, ama bu benim için yeni bir şey değil. O kendi isteğiyle gitmemiştir. Ona bir şey yaptılar, bunu biliyorum.

"Tamam, pozisyon almaya zamanı geldi," diye tüm odaya cevap veriyorum, vücudumda biriken gerginliği yatıştırmaya çalışarak. "Bayanlar, her zamanki gibi odalarınıza dönün. Byrone, Jillian'ın yanında kal ve kameralar üzerinde çalışmaya devam et. Erişebilirsen, sistemi mümkün olduğunca uzun süre kapat. Leighton, Jemison'ı al ve Arthur Lilydale'den ayrıldığında bize haber ver. İki gruba ayrılacağız — Grey, sen ve Theo güney bloğu arayacaksınız. Leighton geri döndüğünde onu kuzeye götüreceğim. Jemison, diğerleriyle birlikte hazırda beklemenizi istiyorum. Buradaki varlığımızdan haberdar olurlarsa, muhafızları mümkün olduğunca durdurmaya çalışın."

Herkes başını sallar, odayı kasvetli bir hava kaplar. Odanın köşesine işaret ederim, bizi bekleyen siyah kumaş yığını görürüm.

"Yeraltı için yeni kıyafetler. Giyinin. Akıllı olun ama kimin kanını dökmemiz gerekirse gereksin, umurumda değil. Avery'yi geri getirmek için ne gerekiyorsa yapın. İstedığınız kadar acımasız ve çılgın olabilirsiniz, izniniz var. Başlayalım."

Bölüm 5

Avery

"İki saattir kıpırdamadı."

"Diğer hastalar şimdiye kadar aktifti. Voltajın doğru ayarlandığından emin miyiz?"

Arkamdaki seslere bile aldırış etmiyorum, bacaklarım vücuduma kıvrılmış durumda. Beyaz odaya geri döndüm, migrenim yüzünden yere yan yatmış durumdayım. Sadece açlık veya migrenden değil, bir grup psikopat bilim insanıyla baş başa kaldığım gerçeğinden dolayı da kendimi hasta hissediyorum. Beni sanki kendi küçük oyuncaklarıymışım gibi işkence ediyorlar.

"CT tarama sonuçları normal çıktı."

Ayak sesleri odanın içine doğru ilerliyor, görüş alanıma giriyor. Dr. Cromwell eğilirken, yüzü endişeyle buruşmuş, parlak topuklu ayakkabılara bakıyorum.

"Avery, bize ne hissettiğini anlatabilir misin?"

Onu görmezden gelerek, odaklanmadan duvara bakmaya devam ediyorum. Beni incittiklerini bilmenin verdiği tatmin duygusuyla ödüllendirilmeyecekler. Çünkü incitiyorlar. Büyük iyilikle ilgili tüm bu saçmalıklar, kendilerine söyledikleri küçük beyaz yalanlar — vicdanları olduğuna inandığımdan değil. Çok objektifler, beni olduğum kişi olarak görmüyorlar. Bu yerde, ben onların emrinde, Tanrı'yı oynamak için kullanabilecekleri hasarlı mallardan ibaretim.

Dr. Cromwell sessizliğime kaşlarını çatarak, beni geçip meslektaşına bakıyor. "Belki acı çekiyordur. Bir taşla iki kuş vurmuş oluruz."

"İlaç denemeleri mi?" Dr. West merakla sorar. "Bu işe yarayabilir. Ben başlıyorum."

Onun odadan çıktığını hissediyorum, ama Dr. Cromwell hala hareket etmiyor. Belki de sadece kendisi kalırsa benim açılacağımı umuyor. Gözlerinde başarıya ulaşma ihtiyacını, değerinin ötesinde olduğunu kanıtlama kararlılığını görebiliyorum. Ama o beni umursamıyor, sadece işini umursuyor, ki bu ironik çünkü onlar için biz hiç değerli değiliz.

"Avery," diye tekrar deniyor. "Sana biraz ilaç vereceğiz. Kendini daha iyi hissetmeni sağlayabilir."

"Siktir git," diye fısıldıyorum sonunda, sözlerimden irkildiğini fark edince tatmin oluyorum.

Dr. West tekrar ortaya çıkınca hızla ayağa kalkar ve ikisi yanımda kısa bir konuşma yapar. Küfürlerimden bahsetmez ve içlerinden biri kanül takılı elimi tuttuğunda direnmem.

"Onu başka bir odaya mı taşıyalım?" diye sorar Dr. Cromwell. "Belki de onu bağlamalıyız."

"Bize zarar vereceğini sanmıyorum," diye cevaplar, kolumdan soğuk bir sıvı akarken. "Değil mi, Avery?"

Yapabilseydim yapardım.

Eğer enerjim olsaydı, içimdeki Theo'yu ortaya çıkarır ve burnunu yüzüne geri vururdum.

Hiç agresif bir insan olmadım. Babam, incitme ihtiyacı hissettiğim tek kişiydi — ve bu da kaçabilmek içindi. Ama her geçen dakika, o eski duygular geri dönmeye başlıyor. Dr. West'ten nefret ediyorum. Kaçmak ve arkadaşlarımın yanına dönmek istiyorum. Tek fark, babamı öldürmek istediğim için çok suçlu hissetmişim — ama bu canavara karşı hiçbir şey hissetmiyorum.

Dr. Cromwell tekrar önüme eğilip gözlerime bakmaya çalışıyor. "Bir şey hissetmeye başlarsan bize söylemen gerekiyor. Dr. West sana sufentanile benzer, ama biraz daha güçlü bir ilaç enjekte etti. Savaşta etkilenen bölgelere dağıtılmak üzere askerleri desteklemek için daha güçlü bir opioid analjezik geliştirmek üzere bir ilaç kimyagerleri ekibiyle çalışıyoruz."

Harika. Şimdi de bana ilaç veriyorlar. Neden bu insanlar başkalarını kurtarmak için benim savaşımı kullanmak zorundalar? Hepimiz kurtarılmamız gerekmez mi?

İlacın etkisini vücudumda hissetmeye başladım bile. Garip bir uyuşukluk, kaslarımı tuhaf hissettiriyor. Hafif bir karıncalanma var, düşüncelerim bulanıklaşıyor, zihnim bulanıklaşıyor. En azından migrenim geçiyor, ama çok hızlı geçiyor. Bana verdikleri şey vücudumun kaldırabileceğinden çok daha güçlü.

En iyi zamanlarda bile ağrı kesici almaktan nefret ederim. En azından Dr. Markel bunu her zaman göz önünde bulundurur, bana düşük dozda, yavaş salınan ağrı kesiciler verirdi, böylece beni bunaltmazdı. Bu insanlar öyle değil... Doğrudan aşırı ağrı ve yüksek tolerans seviyesi olan hastalar için tasarlanmış bir ilaç veriyorlar.

"Beni öldüreceksiniz," diyorum ona monoton bir sesle sessizce. "Daha önce kaç kişiyi öldürdünüz?"

Sorum karşısında şaşırmış görünüyor, kelimeleri kekeleyerek şaşkınlık içinde. "Seni öldürmeye çalışmıyoruz, Avery. Hayatta kalma oranlarımız çok iyi."

"Ama mükemmel değil," diye karşılık veriyorum, gözlerimin önünde bulanıklaşmasını izlerken. "Kaç tane Lilydale hastasını işkence edip öldürdün?"

Sözlerimin kafamdaki gibi net bir şekilde çıkıp çıkmadığını bilmiyorum. Sanırım peltek konuşuyorum, gözlerimin köşelerine karanlık çöküyor. Küçük siyah noktalar görüş alanımda yüzüyor, tehlikeli bir şekilde dans ediyorlar.

Burada öleceğim. Bunu biliyorum.

Kalbimde, Grey ve Theo'nun geleceğini biliyorum... ama sonunda onların zamanında yetişemeyeceklerini anlıyorum. Muhtemelen sadece birkaç saat geçmiş olsa da, sanki günlerdir buradaymışım gibi hissediyorum. Ama benim kaybolduğumu bilirler. Buraya gelecek olsalardı, çoktan gelmiş olurlardı.

Belki de yapamazlar. Belki Lilydale bu sefer çok iyidir. Belki de kötü şöhretli Cirque des Morts için çok güçlüdürler.

Küçük şeytanlar gözümün önüne gelip Dr. Cromwell'in ayaklarının etrafında dolaşırken, kafamdan bir düşünceyi çıkarmayı başarıyorum.

Ben de savaşmalıyım.

Onların beni kurtarmasına güvenemem. Ben de buradan çıkmak için savaşmalıyım.

Kaçmak için ateşe atılmaya hazır olan içimdeki kız nerede? Savaşmak için bir hayatı sonlandırmaya hazır olan kız?

O hala içimde. Ona ihtiyacım var.

Tüm gücümü toplayarak, aniden yerden fırlayarak doktorları şaşırttım. Beyaz oda şiddetle dönüyor, midem yere kusmak üzere, ama bu hisleri görmezden geliyorum.

Dönüp baktığımda, Dr. West'in kaşlarını kaldırmış, elinde aptalca klipsli kağıt tutucusuyla beni izlediğini görüyorum. Hızla ileri atılıp, yumruğumla kağıt tutucuyu vuruyorum. Kağıt tutucu havaya uçup, tam yüzüne çarpıyor. Hızla,

fırlatıyorum ve gardiyanları hiçbir yerde görmediğim için şükrediyorum.

Adım adım...

Düz bir çizgide koşmaya çalışırken her şey bulanık ve sersemlemiş gibi. Ezici beyaz ve tek renkli renkler, herhangi bir şeye odaklanmayı zorlaştırıyor ama arkamdan durmam için yalvaran Dr. Cromwell'i görmezden gelerek ayakta kalmak için elimden geleni yapıyorum.

Büyük metal kapıya vardığımda, kolu çekiştiriyorum, ama hiçbir şey olmuyorsa da sinirleniyorum.

Lanet olası tuş takımı ve erişim kartları.

Dönüp baktığımda, iki doktorun yavaşça yaklaşıp beni dikkatle izlediklerini görüyorum.

"Siktirin gidin başımdan!" diye bağıriyorum onlara, etrafta silah olarak kullanabileceğim bir şey arıyorum. Hiçbir şey yok, bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yapıyorum. Yumruğumu duvardaki gözetleme penceresine vuruyorum, cam parçaları yere düşüyor.

Görüşümde kırmızı parçalar patlar, gözlerim çaresizce bu rengi arar.

Beyazdan bıktım. Nefret ediyorum.

Beyazın saflığı simgelemesi gerekir. Masumiyeti yansıtmaması gerekir... ama burada değil.

Kırmızının elimden geldiğini fark ediyorum, camdan dolayı parmak eklemlerimde büyük bir kesik var. Normalliğe, kana, beni hayatta tutan şeye rahat bir nefes alıyorum. Ve kalbime kan pompalandığı sürece, savaşmaya devam edeceğim.

Diz çöküp, görebildiğim en büyük cam parçasını alıp onlara doğru tutuyorum. "Geri çekilin lan. Beni buradan çıkaracaksınız."

"Avery," diyor Dr. Cromwell sakın bir şekilde, ellerini teslimiyet işareti yaparak kaldırıyor. "Camı bırak. Pervasızca bir şey yapmak istemezsin."

"Senin beklediğin bu," diye karşılık verdim. "Senin için biz insan bile değiliz. Biz sadece senin kullanabileceğin acınası nedenleriz. Sen Tanrı değilsin!"

Doktorların arkasında daha fazla insan belirir — gardiyanlar, meslektaşlar — hepsi şaşkın şaşkın bana bakıyor. Bazıları şaşırılmış görünmüyor ama bu beni sinirlendiriyor.

Dr. West bana doğru adım atıyor ve meslektaşına geride kalması için işaret ediyor. Elimi sallıyorum, kan damlacıkları tertemiz beyaz zemine düşüyor ve bu bana Lilydale'e geldiğim günü hatırlatıyor. Binaya bakıp, nasıl bu kadar parlak hale getirdiklerini merak ettiğimi hatırlıyorum. Bu bir yanılsama, çünkü içeri girdiğinizde tam tersi bir durumla karşılaşıyorsunuz.

"Bana dokunursanız, sizi öldürürüm," diye uyarıyorum. "Daha önce öldürdüğümü zaten biliyorsunuz."

"İkimiz de biliyoruz ki senin kimseyi öldürebilecek cesaretin yok, Avery," diyor rahat bir şekilde. "Camı bırak, seni odana götürelim."

"Hayır," diye itiraz ediyorum, başımı sallayarak. "Artık bana zarar vermenize izin vermeyeceğim."

Kaşlarını kaldırır ve ilerlemeye devam eder. "Sana zarar vermiyoruz. Sana yardım etmeye çalışıyoruz. Denemelerimizi bitirdiğimizde, hemen arkadaşlarının yanına, yukarı kata döneceksin."

Yukarıda...

Yani, hâlâ Lilydale'deyiz.

Bu, içimde hala kalan küçük umut kıvılcımına benzin dökmek gibi, közler alev alıyor. Grey, Theo ve Damon'un yanımdayım, sadece gardiyanlar ve kapılar bizi engelliyor. Hala bir şans var.

"Sana inanmıyorum," diye sertçe cevap veriyorum. "İnsanlar Lilydale'e geri dönmez."

Dr. West başını çevirip arkasındaki diğer doktorlardan birine işaret ediyor. Söylediği kelimeleri anlayamıyorum ama diğer adam başını sallayıp koridordan hızla uzaklaşıyor. Kolum yorgun olsa da yerimden kıpırdamıyorum.

Bana doğru ilerlemeye devam etmesini bekliyorum, ama Dr. West olduğu yerde kalıyor, bir şey bekliyor.

Bir dakikadan az bir süre sonra, yaklaşan ayak sesleri duyarım, kafam karışır ve endişe kaplar beni. Ne planlıyor?

Diğer doktorun arkasında iki kişi belirir, gözlerim fal taşı gibi açılır. İlaçların etkisiyle halüsinasyon mu görüyorum?

"Vivian?" Yorgun bir sesle soruyorum, hala bardağı tutuyorum.

Sarışın saçları omuzlarına cansız bir şekilde dökülüyor, gözleri fal taşı gibi açılmış. Konuşmuyor ama dudakları açılıyor, ikimizin gözleri birbirine kilitleniyor.

Hâlâ hayatta.

"Gördün mü?" diyor Dr. West gururla. "Her şey yolunda. Sen iyisin, değil mi Vivian?"

Vivian benimle olan temasını kesip doktora sert bir bakış atıyor, bu ifade beni daha da kızdırıyor. O iyi değil, hiç de iyi değil.

"Sana zarar verdiler mi, Vivian?" diye soruyorum zehirli bir sesle.

Yavaşça, tereddüt etmeden başını sallar ve en kötü korkularımı doğrular. Buradan çıkamayız, bizi tek tek hedef alıyorlar. Whittingham bize onun öldüğünü söylemişti. Lilydale'e nasıl geri dönebilir ki?

İnsanlar ölümden geri dönmez. Sadece hayaletleri kalır ve geride bıraktıkları insanları rahatsız eder.

Aman Tanrım. Whittingham herkese benim öldüğümü mü söyledi?

Kolum aniden yanıma düşer, buz gibi bir korku içimi kaplarken vücudum gerilir. Eğer öldüğümü düşünürlerse... beni aramaya gelmezler.

Hayır... Hemen kendime söylüyorum. Damon Vivian'ı aramaya gitti. Onun öldüğüne inanmadı. Bir şeyler olduğunu biliyordu.

Dr. West, benim bir anlık karar verme yeteneğimin kaybolmasından yararlanarak hızla bana doğru koşar. Hızla bardağı tekrar kaldırmaya çalışırım, ama o çoktan kollarını kaldırmış, beni mengeneye sıkıştırmıştır.

Ona karşı direniyorum. "Hayır!" diye bağıryorum ve kolumu ona doğru kaldırıyorum. Acı dolu bir inilti çıkartıyor ve onu bardakla kesmiş olabileceğimi anlıyorum, ama o benden çok daha güçlü ve vücudum göğsümle metal kapıya çarpıyor.

Daha fazla kol beni yakalayıp sıkıştırmadan önce bardak elimden düşer.

"Vivian!" diye bağırırım.

"Avery!" diye cevap verdiğini duydum, başım yine dönmeye başladı.

Muhafızlar beni kaldırıp odama geri götürürken beni zapt ediyorlar. Çılgınca etrafa bakınıp onu arıyorum ve daha fazla muhafızın arasında sıkışmış, bana ulaşmaya çalışırken gözlerinde kendi umudumu yansıtan bir ifadeyle durduğunu görüyorum. Bizi zıt yönlerde sürüklerken, titrek bir sesle ona bağıryorum.

"Geliyorlar!" diye çaresizce bağıryorum, onun kimden bahsettiğimi bildiğini bilerek. "Savaşmaya devam et. Savaşmaya devam etmeliyiz."

O cevap veremeden, odama geri itilirim ve vücudum yere ağır bir şekilde düşer. Kapı arkamdan çarparak kapanır ve beni odada yalnız bırakır.

Lütfen bizi zamanında bul... Kendime yalvarıyorum. Çünkü kendi ölüm fermanımı imzaladığımdan oldukça eminim.

Bölüm 6

Avery

İlaçların etkisi geçmesi birkaç saat sürüyor. Bir noktada baş dönmesi beni alt ediyor ve kusmuk etrafımdaki zemini kaplıyor.

Vücudum yorgun, uzanmış halde hareket edemiyorum. Bir yanımda bu acıyı sona erdirmek için ölmeyi diliyor, ama daha büyük bir yanımda bana savaşmaya devam etmemi fısıldıyor.

Hepimiz zaten çok şey kaybettik. Theo ve Grey için bir başka soluk anı olmak istemiyorum. Beni kurtaramadıkları için kendilerini asla affetmezler. Ölsem de onların iyi olacağına inanmak isterdim, ama bunun yalan olduğunu biliyorum.

Grey patlayacak ve yoluna çıkan her şeyi yok edecekti. Doğrusu, Theo da aynısını yapardı. Yaptıkları yüzünden Lilydale'deki yerlerini kaybedeceklerdi ve hayatlarının geri kalanını federal cezaevinde geçireceklerdi. Buna karşılık Damon sağ kolunu kaybedecek ve *Cirque des Morts* ateşli bir ölümle yok olacaktı.

Daha önce öfkeden bunu göremiyordum, ama şimdi her şey netleşiyor. Bu topluluk, benim sandığım gibi güç delisi bir hiyerarşi değil. Onlar, Lilydale'deki gerçek canavarlardan bizi koruyanlar. Damon'un sırlardan kastettiği bu muydu? Bizi başından beri koruyor muydu?

Eğer öyleyse, bu insanların kazanmasına izin veremem. Burada ölecek olsam bile, savaşmalıyım, yoksa daha fazla hayat kaybedilecek. Belki de tüm bu zaman boyunca amacım buydu.

Yine de...

İçimdeki vazgeçmek isteyen o küçük sesi bastırmak zor. Kafamın içinde bir savaş var. Farklı olan, bir tarafın babamın sözleriyle beslenmesi, bana değersiz olduğumu söylemesi ve sevilmemem gerektiğine inandırması. Diğer taraf ise, tanıdığım ve aldığım sevgiyle ayakta duran bir savaş alanı.

Bu taraf daha güçlü, çünkü ben babam değilim. O benim için savaşacak kadar umursamadı, oysa umursaması gerekirdi, ama *benim sevgim* güçlü. Sevdiğim insanlar için fedakarlık yapacağım. Onlar benim için savaştığını bildiğim gibi, ben de onlar için savaşacağım.

Sevgiyi tanımamış olabilirim, ama yine de öğrenebiliriz. Travmamızın bir parçası olmak zorunda değiliz. Bizi yaratan insanlar olmak zorunda değiliz.

Asla onun gibi olmayacağım.

Odanın kapısı açılır ve ben zayıf bir şekilde başımı kaldırıp Dr. West'e sert bir bakış atarım. Yanağında kelebek bandaj ve burnunda kırmızı bir iz vardır ve ben kendimi biraz hasta hissetmekten alıkoyamam. O da bana biraz hayal kırıklığıyla bakar, ama sakinliğini korur.

"Seni gözlem odasına götüreceğiz," diyor soğukkanlılıkla, gözlerim bu sefer üç gardiyanın odaya girmesiyle kapıya kayıyor.

Beni yerden kaldırıyorlar, kusmuğu dikkatlice önleyerek, hareket edemeyen bedenimi odadan sürüklüyorlar. Direnmiyorum, bunun yerine kaçmama yardımcı olabilecek bir şey var mı diye etrafa bakıyorum. Burası sıradan bir hastaneye benziyor, koridorun ortasında bir idare odası var, etrafı kapalı odalarla çevrili.

Personel anahtar kartları takıyor, bazıları boyunlarına asılı, bazıları kemerlerine takılı. Birini çalmayı deneyebilirim, ama şifre olmadan işe yaramaz.

Kapalı bir kapıya yaklaşırken, Dr. West kodu girerken gözlerimi kısıyorum. Vücudu görüşümü kısmen engelliyor, ama dokuz rakamının basıldığını kesinlikle görüyorum.

Bir gardiyan kapıyı iterek açtığında, odanın içi zaten ışıklarla aydınlık olduğundan, vızıldayan bir ses beni düşüncelerimden çıkarır. Odanın ortasında, makinelerle çevrili, deri kayışlı tanıdık sandalyeyi görürüm. Bu bana ilk girdiğim odayı hatırlatır, ancak sandalyenin önünde büyük, beyaz bir açılır kapanır ekran vardır.

Muhafızlar beni sandalyeye atıyor ve hareket etmem için bana fırsat vermemek için hemen kayışlara uzanıyorlar. Bağlanırken, Dr. Cromwell'in içeri girdiğini görüyorum, gözleri benimkilerle karşılaşmamak için dikkatlice kaçıyor ve bir makineye doğru yöneliyor.

Bu davranışında büyük bir değişiklik var, ama ona aldırış etmiyorum. O benim sempatiyi veya acımanı hak etmiyor, kendi seçimlerini yaptı.

Dr. West kafama küçük metal diskler takmaya başlar, ben de geri çekilirim. Her zamanki gibi, vücudum sandalyeye sıkıca bağlandığı için bu çabam boşunadır. Sağımda, Dr. Cromwell koluma bir turnike sarar, tıbbi bir tabaktan bir iğne ve şırınga alır. Hemen beni iğneliyor, ben tıslayarak kanımı alıyor.

"Ne yapıyorsunuz?" diye soruyorum sonunda, kan şişesini kapatıp hafifçe sallamasını izlerken.

Yine bana elektrik verecekler mi?

"Sadece ön örnek alıyorum," diye fısıldadı.

Gözlerimi kısarak meslektaşına bakıyorum. "Ne için örnek alıyorsunuz?"

Dr. West tembelce bana bakar. "Beynin elektriksel ve kimyasal sinapslarının çeşitli duygulara nasıl tepki verdiğini, ancak aynı hormonu, yani endorfinleri salgıladığını araştırıyoruz."

"Bu pek de sır sayılmaz," diye homurdanırım. "Sizin bilgeliliğinizin çok ötesinde bilim adamları bunun nasıl işlediğini zaten biliyorlar."

Benim hakaretime karşılık çenesi hafifçe seğirir. "Bu öznel bir test."

Yani... Denek sensin.

"Peki, sinirlendiğimde beynimin nasıl görüldüğünü bilmek istiyorsan, cevabını alacaksın."

Ekran önümde açılır, merakım galip gelir ve dikkatim otomatik olarak oraya çekilir. Ekran boştur, parlak bir ışık yaymaktadır ve öfke duygularımı nasıl değiştirmeyi planladıklarını öğrenmek isterim. Baskın, bulanık ve ezici bir duygudur — burada asla mutlu olamayacağım.

"Vücudunda hala analjezik kalmış olma ihtimaline karşı, ilaç denemesinin saatini not aldım," diyor Dr. Cromwell. "Elektroensefalogram hazır."

"Harika," diyor Dr. West. "İlk testi şimdi başlatın."

Makinenin düğmesine basıyor, makine çalışmaya başlıyor ama neyse ki ben hiçbir şey hissetmiyorum. İki doktor makinenin ekranını izleyip not defterlerine notlar alırken oda sessizliğe bürünüyor.

Dakikalar işkence gibi yavaş geçiyor, duvardaki saat tik tak ediyor. Bu ses beni delirtiyor, kağıda çizikler çizilirken, uğursuz *tik tak sesi* tekrar tekrar duyuluyor. Sonunda makine duruyor.

Dr. Cromwell yeni bir iğne alır ve bir tüp kan daha alır, Dr. West ise arkama geçer ve dizüstü bilgisayarın tuşlarına basar. Önümdeki ekran canlanır, oynatılmaya hazır bir video belirir.

Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çatıyorum. "Bu ne?"

"Şimdi acı hissederken nörolojik aktivitenizi ve endorfin seviyenizi kontrol edeceğiz. Endişelenmeyin, fiziksel bir şey değil."

Şaşkın bakışlarımı Dr. Cromwell'e çevirdiğimde, onun hala bana bakmayı reddettiğini fark ettim. Sinirlenerek, Dr. West'e bir cevap verdim.

"Eğer planınız buysa, korku filmlerinden korkmuyorum. Kurgusal bir sahnede gösterilenden çok daha kötüsünü yaşadım."

"Melanie, lütfen makineyi tekrar çalıştır," diyor, beni görmezden gelerek.

Dr. West videoyu oynatmaya basınca tanıdık vızıltı tekrar başlar. Gözlerimi devirip bir saniye onlara boyun eğmeye karar veririm. Klip oynatılırken Lilydale'i hemen tanırım. Gri üniformalar, bol miktarda mide bulandırıcı güller ve bazı tanıdık yüzler.

Odanın bir yerinde hoparlör olmalı, çünkü sesler etrafımızda yankılanıyor ve videodakilerle eşleşiyor. Merakla izlerken, *evimi* görünce o umuda tutunuyorum, ama Grey'in habersiz kameranın önünden geçtiğini görünce kaşlarım kalkıyor. Sahne değişiyor ve bizi kütüphaneye götürüyor. Grey yine orada, sessizce kendi başına dolaşıyor.

Bu şu an mı? Bu canlı görüntü mü?

Aynı görünüyor, ama derin düşüncelere dalmış. Hatta cebine uzanıp iki çikolata çıkarıyor.

"Bu ne?" diye nefes veriyorum, kafam karışıyor.

Gözlerim ekrana yapışmış, umutsuzca gerçeği kavramaya çalışıyorum. Beni mi düşünüyor? Beni kurtarmayı mı planlıyorlar?

Aniden, ekranın dışında kütüphane kapısının açılma sesi duyulur ve Grey başını kaldırır, yeni gelen kişinin görünmesiyle gözleri parlar.

"Merhaba," diyor sıcak bir sesle, beni hazırlıksız yakalıyor.

Ayak sesleri yavaşça yükselir, ben bunu anlamaya çalışırken midem bulanır. Sarışın saçlar kadrāja girer, güzel bir kadın belirir ve ağzım kurur.

"Geciktiğim için özür dilerim," diye mutlu bir şekilde fısıldar. "Odayı terk edebilmek için Jillian'ın kapımı programlamasını beklemek zorunda kaldım."

Bu kim?

Grey ona gülümser ve bir çikolata uzatır. "En sevdiğin." Ne?

Nefesimin düzensizleştğini, küçük sessiz nefeslerle ağırlaştığını fark etmiyorum bile. En kötü kabuslarımın gerçeğe dönüştüğünü izlerken, bir saniye bile gözlerimi ayıramıyorum.

Grey onu kucaklayıp yumuşakça öperken çikolata bir kenara atılır. Yeşil gözleri kapanır, birbirlerine sarılırken vücudu onun vücuduna yaslanır.

Midem bulanıyor, boş midemden tekrar kusacakmış gibi hissediyorum. Giysileri yavaşça çıkıyor ve kendimi ekrana bakarak, vücudundaki belirgin izleri kontrol etmeye çalışırken buluyorum — onun olmadığını kanıtlayacak herhangi bir şey. Ama işte oradalar — boynundaki kırmızı yara izi, vücudundaki dövme... hatta tırnakları bile her zamanki gibi siyah boyanmış.

Kesinlikle o, *benim Grey'im*.

Göğsüme çarpan bir şey beni şok ediyor ve bunun gözyaşları olduğunu anlıyorum. Dudaklarımda hissettiğim tuzlu tat gerçeği doğruluyor — bu sahte bir görüntü değil.

"Bu ne?" Gözyaşlarımı zorlukla tutarak tekrar soruyorum.

"Canlı görüntü," diye cevaplar Dr. West keskin bir sesle, gözleri makine ekranından hiç ayrılmadan.

Sonunda, masaların üzerinde seks yapmaya başladıklarında—hayır, sevişmeye başladıklarında gözlerimi başka yere çeviriyorum. Onu sevdiği belli, bana dokunduğu yerlerin aynısına dokunuyor.

"Kapatın," diye kırık bir sesle talep ediyorum, onların inlemelerinin seslerinden kaçamıyorum. "Artık duymak istemiyorum."

"Neredeyse bitti," diye cevaplar Dr. West, yerinden kıpırdamadan. "İzlemeye devam et."

Kafamı sallayıp gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Herkes seni terk edecek, Avery. Kimse bu zavallı insanın yanında kalmak istemeyecek."

Tam da o anda babam ortaya çıkar ve bu sözleri tekrar tekrar söyler. Göğsüm sıkışır, kalbim hızla atar ve daha fazla gözyaşı dökmek için direnirim. İçimden parçalanmış gibi hissediyorum, sanki ölecekmişim gibi.

Herkes beni terk ediyor. Daha iyi bilmeliydim. Kimseyi hayatıma sokmamalıydım. İnsanları hayatına sokmak sadece ıstırap, ihanet ve acıya yol açar.

Hâlâ Theo var... Hayır. O da beni terk edecek. Hepsi terk edecek.

"Test tamamlandı," diyor Dr. Cromwell. "Biraz daha kan alacağım."

Üçüncü kez, zaten morarmış cildimi delen iğnenin acısını zar zor hissediyorum. İçimdeki acı, bana yapabilecekleri her şeyden çok daha büyük.

"Aktivitede ne kadar dikkat çekici bir fark var," Dr. West'in mutlu bir şekilde söylediğini duyarım. "Karşılaştırma yapabilmemiz için patoloji sonuçlarını hızlandırmalarını söyleyin."

"Hemen laboratuvara götüreceğim."

Eller kayışları tutarak beni sandalyeden kurtarıyor, ama ben güçsüzüm. Gardiyanlar beni kaldırıyor, bacaklarımı yerde sürükleyerek beyaz odaya geri götürüyorlar. En azından bu sefer yere daha nazikçe bırakılıyorlar. Ama fark etmez, ben çoktan kırılmış durumdayım.

Gelmiyorlar. Kimse gelmiyor.

Demek hikâyem böyle bitiyor — beni buraya getiren, zaten berbat olan olaylar dizisinin uygun bir sonu.

Kafamdaki savaşmamı söyleyen ses yavaş yavaş kayboluyor, yerini yenilgi alıyor. Zayıf bir sesle pes etmememi söylüyor.

Ama nasıl vazgeçmeyeyim?

Savaşacak hiçbir şeyim yok. Yalnızım — belki de bunca zamandır yalnızdım.

Seni terk etmezler. Seni seviyorlar.

Bu, zihnimdeki çaresiz bir çılgılık, ama Grey'in başka bir kızı öptüğü görüntülerle çabucak susturuluyor. Kalbimin bana söylediklerine inanmak istiyorum, ama kafamda bir savaş var.

Mantıklı ol. Güçlü ol.

Nasıl? Nasıl güçlü olabilirim? Artık neyin gerçek olduğunu bilmiyorum. Ne kadar süredir buradayım bilmiyorum. Sanki sonsuza kadar sürmüş gibi geliyor.

Onlara inanmalısın, geleceklerine inanmalısın.

Yorgunum. Savaşmaya çalıştım. Pes etmek istemiyorum ama yorgunum.

Tüm bu acıdan yoruldum. Kaybedeceğim bir savaşta savaşmaktan bıktım. Hayat zor olmak zorundadır, ama böyle değil.

Belki de canlı yayın değildi. Belki de sadece testleri için sana zarar vermeye çalışıyorlardı.

Son kısmına hiç şüphe yok ki inanıyorum. Ve kalbimde, o küçük sesin muhtemelen haklı olduğunu biliyorum. Theo ve Grey bana bunu yapmazlar, Damon da. Ama içimdeki yorgun mücadeleye rağmen, geride bırakılabileceğim düşüncesi, Lilydale'e gelmeden çok önce insanlardan uzak durarak mücadele ettiğim terk edilme korkusunu uyandırıyor. Bildiğin her şeye karşı mücadele etmek zor.

Bu, şu ana kadar çektiğim tüm acıları hatırlatıyor. Bu, travmamın gerçeği ve belki de Dr. Smith'in haklı olduğunu fark etmemi sağlıyor.

beraber. İçimde barındırdığım, zihnimi esir alan o güvensizlikleri iyileştirmem gerekiyordu.

Biraz uyu. Enerjini topla. Yakında her şey netleşecek.

Ve sonunda, o sese boyun eğiyorum, beyaz önlüklü canavarların kafama soktukları hikayeden kaçmaya çalışırken vücudum uykuya dalıyor. Kendi olayların versiyonuma tutunuyorum, benimle onlar arasındaki bağı sıkıca tutuyorum.

Biraz daha dayan, Avery. Vazgeçme.

Bölüm 7

Damon

"Arthur sonunda tesisi terk etti."

Leighton ve Jemison'a bakıp, göğsüm sıkışırken kısa bir onaylama işareti yapıyorum.

Zamanı geldi.

Kendim için korkmuyorum. Herkesin benim ölümüne sevinçle karşılayacağından eminim. Ama ölüm beni korkutmuyor, hepimiz için kaçınılmaz, sadece ne zaman olacağı belli değil.

Endişelendiğim bu insanlar. Onları sonlarına götürüyor olabilirim. Bu son tabut, hapisane ya da aşağıdaki insanların eline düşmek olabilir, bilmiyorum. Ama ne olursa olsun, omuzlarında büyük bir yük var.

Yine de onlara hakkını vermeliyim. İçlerinden herhangi biri vazgeçmek isteseydi, onları suçlamazdım. Ama gitmeye razılar.

Özellikle Grey ve Ashwood.

Avery'nin üzerimizde bu kadar etkisi var. Onu kurtarmak için hepimiz ateşin ve kırık camların üzerinden geçeriz. Ne garip bir durum.

Odanın köşesinde oturan Grey'e bakıyorum, ayağa fırladığını görüyorum. Hiç tereddüt etmiyor, savaşıma hazır. Yanında, Theo duvardan iterek kalkıyor, sessiz sorularla bana bakıyor.

"Tamam," diye başlıyorum, ikisine de hafifçe başımı sallayarak. "Jemison, diğerlerinin yanına dön. Gözümüz ve kulağımız olmanı istiyorum. Byrone ve Jillian ile çalış, üst kattaki muhafızları meşgul et. Leighton, sen benimle geleceksin."

Leighton anladığını mırıldanarak yatağımdaki maskeyi alır. Ben de onu taklit ederek diğerlerine de aynısını yapmalarını işaret ederim.

Bu kıyafetleri aylardır hazırlamıştık. Keşke hiç kullanmak zorunda kalmasaydık. Bir süreliğine, her şey yolunda gibi görünüyordu. Aylardır hiçbir deney yapılmamıştı. Arthur ve ekibini korkutup kaçırdığımızı düşünmüştüm. Ama bu, kısa süren ve acı tatlı bir zaferdi.

Geçen sefer çok yakındık. Birkaç dakika daha geç kalmasaydık onları kurtarabilirdik. En büyük hatamız, onların hayatta kalmış olabileceğini öğrenmekti. Olayları tırmandıran bizim müdahaleydi. Doktorlar, bizim habersiz saldırımızla paniğe kapıldı ve dikkatleri dağıldı. Daha hızlı olsaydık, belki bunu engelleyebilirdik.

Ama yapmadık.

Ve şimdi o ölümler hala üzerimde büyük bir yük oluşturuyor.

Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim. Bu yüzden bu sefer daha hızlı hareket etmeliyiz. Onlara saklanma ve izlerini örtme fırsatı veremeyiz.

Grey yüzünü maskeyle kapattı, son derisi de gizlendi. Genelde giymek zorunda kaldığımız kalitesiz, gri kumaştan yapılmış siyah eşofman altı, tişört ve kapüşonlu sweatshirtlerden sonra bu hoş bir değişiklik. Karanlık göz çukurlarından zar zor görünen kırmızı kafatası maskesinin arkasından Grey'in gözlerine bakıyorum. Gözlerinde ateşi ve kararlılığı görebiliyorum. Kan dökülecek. O şu anda benim normal, neşeli arkadaşım değil; bu, kendi babasını soğukkanlılıkla katleden adam.

Ashwood hızla kendi maskesini yüzüne takıyor, vücudu gergin. Ama bunun korkudan olmadığını anlamak kolay. Doğrusu, bu adamı hiçbir şeyin sarsabileceğini sanmıyorum. O acımasız, soğuk — Grey'in karanlığına gerçek bir eşlikçi.

Sanırım üçümüzü benzersiz kılan da bu. Avery gibi insanlar hata yaparlar. Travmaları yüzünden Lilydale'e gelirler ve hayatları için savaşmak zorunda kalırlar. Peki ya biz? Böyle durumlarda insanlık diye bir şey yoktur. İntikam ve ceza, ruhlarımızın yakıtıdır.

Bizi bekliyor olacaklar. Soru şu: her şey bittiğinde ne olacak?

Burada B planı yok. Tek plan A — ve bu Avery'yi ifade ediyor. Sonrasında ne olacağı umurumda değil. Avery'yi sağ salim geri aldığımız sürece, Arthur ve babamla savaşırim.

Bu, onlar için de alışılmadık bir tepki. Arthur bu konuda alışılmadık bir şekilde sessiz. Genellikle, büyük bir şarkı ve dans gösterisi yapar

büyük bir şov yapar. Diğerleri kaçırıldığında hemen haberimiz olurdu. Ama Avery konusunda hiçbir şey söylemedi.

Kuşkusuz, bunun nedeni bizim onu kurtarmaya gideceğimizi bilmesi. Onu bizden uzak tutmak için çok uğraştı, ama artık onu durdurmak için yapmayacağımız hiçbir şey yok. Daha önce bizim güçlü olduğumuzu düşünüyorsa, şimdi bir kategori beş kasırga geldiğini anlaması iyi olur.

Onun sessizliğinin belirsizlikten kaynaklandığını varsayabilirim. Eğer ona öldüğünü söylerse , kız geri dönerse çok fazla soru ortaya çıkacaktır. Kamuoyundaki kimlikleri açığa çıkacaktır. Duyuru yaptığı anda, tesis halkla ilişkiler ekibiyle hazır olacaktır. Bunu gizli tutmaya çalışıyor. Ama neden? O zaman neden Avery'yi hedef aldı?

Basit. Beni kızdırmaya çalışıyor.

Onun benim toplumum için önemli olduğunu biliyor. Bu, yüksek riskli, yüksek getirili bir durum ve onun egosu bu durumu daha da körüklüyor. Aptalca bir hareket, ama o güç gösterisi yapmak için çaresiz.

Bu kararından pişman olmasını sağlayacağım.

Onları odadan çıkarıp koridora yönlendiriyorum. Ortam ürkütücü bir sessizlik içinde ve kimse tek kelime etmiyor. Kütüphaneye yakın ana koridora girdiğimizde, Jemison diğerlerini bulmak için ortadan kayboluyor.

Kalan dördümüz merdiven boşluğuna doğru ilerleriz, anahtar kartı parmaklarımın arasında. Grey'e hızlıca bir bakış atarak onun kartını da kontrol ederim. Kartı orada ve benim kontrol ettiğimi fark edince onu kaldırır.

"Muhtemelen hareket halinde olduğumuzu anlayacaklar," diyorum diğerlerine, maskemden köşedeki küçük kırmızı ışığa bakarak. "Görünüşe göre kameralar hala çalışıyor. Çabuk olun."

"Al," diyor Grey, kapüşonlu ceketinin cebine uzanarak. "Oyuncaklar getirdim."

El yapımı bıçakları çıkarırken sırttım ve ondan bir tane aldım. Maskenin arkasında okunamayan bir ifadeyle bıçaklardan birine baktı, sonra bıçağın sapını avucunda sıkıca kavradı.

Ashwood diğer elinden bir tane alır ve merakla çevirir. "Silaha ihtiyacım yok. Ben bir silahım."

"O zaman bunu bir hediye olarak kabul et," diye mırıldanır Grey, elini yanına indirir, bıçak yere doğru sarkar.

Kartı okuturum, şifreyi girerim. "Leighton ve ben kuzeye gideceğiz. Sizler güneye gidin. Körlemesine gidiyoruz ve birbirimizle iletişim kurmanın bir yolu yok, bu yüzden elinizden geleni yapın. Onu bulduğunuzda, mümkün olduğunca çabuk yukarı çıkarın. Odamın kapısını kilitlemedim."

Ayak seslerimiz merdiven boşluğunda yankılanıyor, hızımız giderek artıyor. Bodrum katına ulaşır ulaşmaz hemen ayrılıyoruz. Grey ve Ashwood uzaklaşırken arkama bakmıyorum, gözlerim önümdeki koridora odaklanmış durumda. Elimde bıçakla, hızla ilerlerken seslere kulak kabartıyorum.

Leighton solumda kalıyor, Lilydale'in diğer tarafına doğru ilerlerken hareketlerime uyum sağlıyor. Buraya gelmeyeli aylar oldu, ama burayı iyi hatırlıyorum.

Sızan borulardan yere küçük su damlaları sızıyor ve kuzey ucuna vardığımızda nefesim yavaşlıyor. Önümde tanıdık çift kapıyı görüyorum ve Leighton'a işaret ediyorum. O da başını sallıyor ve hızımızı yavaşlatırken bıçağını elinde yeniden konumlandırıyor.

İşte bu. Ya diğer tarafta insanlar var ya da boş.

Potansiyel başarısızlığın rahatsız edici hissini görmezden gelerek yutkunuyorum. Burada başarısızlığa yer yok.

"Deadman," diye fısıldadı Leighton, tavanı işaret ederek. "Işıklar kapalı."

Yukarı bakınca, onun haklı olduğunu fark edince kalbim hızla çarpmaya başlar — kameralar kapalıdır. Byrone ve Jillian bir şekilde erişim sağlamış olmalılar. Geçici olarak gizlenmiş durumdayız. Bu bizim tek şansımız. Değişiklikten haberdar olmuşlardır, muhtemelen bizi bulmak için çılgınca kontrolü yeniden ele geçirmeye çalışıyorlardır.

Anahtar kartını sıkıca tutup, hızlıca okuturum ve kodu tuş takımına girerim. Kapıdaki ışık yeşil renkte yanıp söner ve tüm gücümle metale basarak kapıyı ileri doğru iterim.

Karanlık koridorları geride bırakıp yeni ortama alışırken parlak ışıklar gözlerimizi kamaştırıyor. Kimyasal ve metal kokusu geliyor ve hemen bulduğumuzu anlıyorum.

Ama...

Burası

sessiz.

Kapıda gardiyanlar ve doktorlar bekliyordum. Giriş boş ve sessiz.

Yavaşça içeri girerim, etrafa bakınırım. Gözlerim anında duvar boyunca kırık bir pencereyi fark eder, pencereyi bir arada tutmak için üzerine bant yapıştırılmıştır.

Bir masaya yaklaşıp altına bakıyorum, ama hiçbir yaşam belirtisi bulamıyorum.

Leighton sola yönelir, kilitli odalara bakarken koridorda dikkatlice yürür.
"Burada kimse yok," diye fısıldadı. "Belki de bu bir tuzaktır."
Masadaki evrakları karıştırarak, bir şey bulana kadar belgeleri araştırıyorum.
"İşte," diye mırıldanıyorum, kağıdı yüzüme doğru çekince kağıt buruşuyor.
"Bunun üzerinde Avery'nin adı yazıyor."

O dönüp, kaşlarını kaldırarak yanıma koşar. "Ne yazıyor?"
"Fazla bir şey yok," diye homurdanıyorum, başımı sallayarak. "Sadece benim deşifre edemediğ i m EEG sonuçları. Odaları kontrol etmeye başla."
Koridoru geçip en yakın kapıya varıyorum, kartımı okutuyorum ve kapıyı iterek açıyorum.

Boş.

Bir sonraki odaya geçip aynısını tekrarlıyorum.

Hala boş.

Dördüncü odaya geldiğimde, içeride kimse olmamasına sinirlenip gerginleşmeye başlıyorum. Bir sonraki kapıyı açtığımda, köşede keçeleşmiş saçları ve top gibi kıvrılmış bir vücut görerek aniden şaşırıyorum.

Ama bu Avery değil.

Maskeyi hafifçe kaldırıp yüzümü ortaya çıkardığımda, yeşil gözler bana bakıyor —önce yavaşça, sonra tanıyınca.

"Capello," diye şaşkınlıkla homurdandım. "Seni burada bulmak ne güzel." Demek ki haklıydım. Sonuçta ölmemişti.

Hızla ayağa kalkar, yüzünde rahatlama belirir. "Damon."

"Avery nerede?" diye sinirli bir şekilde soruyorum. Onun suçu değil, ama çok yakınım, ama çok da uzağım gibi hissediyorum.

Elini kaldırıp koridorun diğer ucunu işaret ediyor. "Onu o tarafa götürdüler."

Onun sözleri ile kalbim hızla çarpmaya başlar. Maskeyi tekrar takarken ihtiyacım olan tek onay budur.

Avery burada.

Anahtar kartını Leighton'a fırlatarak, ona sert bir bakış atarım. "Capello'yu hemen yukarı çıkar. Kod 1109."

O başını sallar ve ben yanından geçmeden önce kartı benden alır. Koridora çıkıp sağ tarafıma bakarım, gözlerim kapalı kapıları tarar.

Leighton ve Capello arkamda belirir, onlar geçmeden önce onları durdurmak için elimi uzatırım.

"Hangi oda?" diye sinirli bir şekilde soruyorum.

Küçük kadın, kaçışını durdurma düşüncesiyle dehşete kapılmış bir şekilde duraksıyor. "Sanırım ortadaki," diye ciyaklıyor.

"Gidin."

Onların çıkıştan kaybolmalarını ve kapının arkalarından kapanmasını beklerim. Onlar gözden kaybolduktan sonra, bıçağımın sapını kavrar ve kapalı kapıya büyük adımlarla yürürüm.

Bıçağın ucunu plastik erişim panelinin üst kısmına saplayarak, onu aşağı doğru bastırıp kapağı yerinden çıkarırım. Karşımda bir sürü kablo belirir, yumruğumla onları kavrayıp bıçağı yavaşça içlerinden geçirerek bağlantıyı keserim. Işıklar hızla söner ve elimle kapı kolunu kavrayıp kapıyı açarım.

Burası daha da aydınlık, tüm oda bembeyaz. Ama gözlerim buna odaklanmıyor. Hemen yere düşüyorlar, Avery'nin kıvrılmış vücudu ve etrafına dağılmış uzun siyah saçları midneyi burkuyor.

Hareket etmiyor ve en kötüsünden korkuyorum, düşünmeden önce ayaklarım ileri atılıyor.

Dizlerimin üzerine çöküp, yüzündeki saçları çekiyorum, panik içimi kaplıyor.

Aniden, kolu yüzüme doğru sallanıyor, yumruğu yanağıma çarpmadan önce bileğimi yakalamayı başarırken elim ileri doğru sallanıyor.

Gözleri birden açılır, öfke ve acı dolu bakışlarla bana bakar. Bu bakışlar hızla kaybolur, gözlerinde korku belirir. Kısa bir an için şaşkın görünür, sanki daha fazla dehşete katlanmaya hazırlanıyormuş gibi gözlerinin arkasında bir duvar yükselir. Parmaklarım bileğini sıkıca kavrar, onu onun iyiliği için mi yoksa kendim için mi sıkıca tuttuğumu bilemem. Onu bir saniye bile olsa bırakırsam kaybolacağından endişeleniyorum.

"Bana vurmaya neden bu kadar takıntılısın?" diyorum soğukkanlılıkla, bir kez olsun beni bayılmaya çalıştığı için rahatlamışım.

Avery'nin dudakları inanamama hissiyle aralanıyor, gözleri yumuşuyor ve sesi çatlıyor. "Damon?"

"Tabii ki," diye mırıldanıyorum, maskenin arkasında yüzüme bir gülümseme yayılıyor. "Buradan çıkmamız lazım. Yürüyebilir misin?"

Gözlerinde rahatlamamanın gözyaşları birikirken, ben hala bileğini tutarken o oturur.

"Evet..."

Birbirimize bakarken, odanın dışında bir yerden yüksek sesli bir alarm almaya başlar. Gözlerim duvardaki kameraya kayar ve kırmızı ışığın yeniden yanmaya başladığını görürüm, cinayet düşünceleri zihnimi doldururken karanlık beni sarar. Geliyorlar.

"yleyse gidelim," dedim ve ayağa kalkarak onu yerden kaldırmaya yardım ettim. "Seni buradan çıkarma zamanı."

Bölüm 8

Damon

Çıkışa doğru aceleyle ilerlerken bacaklarının titrediğini fark edemedim edemiyorum. Ama nedense sessiz kalmayı tercih ediyor. Bir yanımda onun bu konuda bir şey söylemesini bekliyor ama hiçbir şey söylemiyor. Sadece acı çektiğini varsayabiliyorum, ama özgürlük fikri ona acıyı atlatmak için ihtiyaç duyduğu ikinci bir nefes veriyor.

Hiç vakit kaybetmeden, bıçağımı erişim paneline saplayarak, odasının dışındaki gibi onu yerinden söküyorum. Avery sessizce izliyor, yanımda duruyor.

"Çabuk olmalısın," diyorum ona, güvenlik sisteminin kalıntıları yere atarak. "Muhafızlar buraya geliyor. Seni yukarı çıkardığımız anda, daha güvende olacaksın."

"Theo nerede?" diye sordu, bir an tereddüt ederek. "Ve Grey?"

İyi düşünmeden, merakla ona bakarak duraksıyorum. Ses tonunda tuhaf bir şey var, sanki sözlerinin arkasında acı dolu bir çılgılık var gibi.

"Tesisin diğer tarafında seni arıyorlar," diye sertçe cevap veriyorum. "Birlikte, inan ya da inanma."

Yavaşça başını sallıyor, içimi bir hayal kırıklığı kaplar. Şu anda ona terapistlik yapacak vaktim yok, ama aynı zamanda onun cehennemi yaşadığının da farkındayım. Şu anda aklının nerede olduğunu bilmiyorum ama burada avantajlı değiliz. Yukarıda bu karmaşayı çözmeye yardımcı olacak yeterince güvenilir profesyonel var, ama önce buradan canlı çıkmamız gerekiyor.

Cevap vermediğinde, bileğini sıkıyorum. "Bak, burada olanların berbat olduğunu biliyorum. Zor bir durumda olduğunu biliyorum"

ama şu anda tüm bunları bir kenara bırakıp seni buradan çıkarmama yardım etmelisin. Aksi takdirde, tüm o acı... tüm çabalarımız boşa gidecek."

Avery yavaşça başını kaldırır, gözleri hafifçe yaşarır. Yutkunur ve bana hafifçe başını sallar. "Biliyorum."

Küçük bir onay ama ihtiyacım olan onay bu, onu arkamdan sürükleyerek karanlık koridora çıkıyorum. Onu sıkarak incittiğimden emin değilim ama tek bildiğim, zamanla kaybedilen bir savaşla karşı karşıya olduğumuz. Bizi yavaşlatacak anahtar kartım yok. Ayrıca destek olmadan yalnızım, yani Arthur'un burayı koruyan gücü tamamen benim sorumluluğumda olacak, hem de onu güvende tutarken.

Merdiven boşluğu kapısı görünür hale geldiğinde, rahat bir nefes alıyorum. Ama oraya ulaşmadan, üç kişi önümüzdeki köşeden fırlayarak geliyor. Duruyorum, elimi Avery'nin göğsüne uzatarak onu durduruyorum.

Muhafızlar da bizi yakaladıkları için neredeyse şaşkın görünüyorlar ve kendilerini toparlamak için birkaç saniye bekliyorlar. Ellerinin kemerlerindeki silahlara uzandığını izliyorum, içlerinden biri dik bir duruşla öne çıkıyor.

"Maskesini çıkar," diye emreder.

Kafamı sallarım. "Hayır," diye sakın bir şekilde cevap veririm.

Cevabımı beklemediği için bir saniye duraksıyor. "Yapın. Yoksa ateş ederim."

Avery'nin eli aniden kolumu kavrar ve bana yaklaşır. *Beni* korumaya çalışır gibi birkaç adım öne çıktığını fark edince kaşlarını çatarım ve elimi arkaya doğru uzatarak onu aceleyle geri iterim.

"Denemeyi düşünme," diye onu uyarırım ve fark edilmeden elimi kapüşonlu ceketimin cebine sokup bıçağı alırım. "Bunu tek uyarın olarak kabul et. Yerlerinize dönün, belki sizi öldürmem."

Muhafızlar gülererek diğerklerinden destek arar. "Gerçekten mi?" diye sorar ve silahını çeker.

Bıçağı çıkarırım, onlardan saklamaya gerek duymam, bıçağın ucu bacağımın üst kısmına dayanır. "Gerçekten."

"Silahlı çatışmaya bıçak mı getirdin?" diye alay eder diğerk muhafızlardan biri. "Her anlamda sayıca azınlıktasın."

"Aslında değil," diyorum soğukkanlılıkla, öne adım atarak. "Ama ben "

Diğerk ikisi de silahlarını çeker. Arkamda, Avery'nin tekrar öne çıkmaya çalıştığını hissederim ve onu korumak için hızla yana kayarak yolunu keserim.

Yavaşça, serbest elimle maskemi kaldırıyorum ve yüzlerinde tanıma ifadesinin belirdiğini izliyorum. Gizli kalmanın ilk kuralının saklanmak olduğunu biliyorum, ama bu üçü sırlarımızı ifşa edecek kadar yaşamayacaklar. Onları öldüren adamın yüzünü görmeyi hak ediyorlar.

Beni görmelerini istiyorum.

En azından ikisi, belirsiz ve tedirgin görünme nezaketini gösteriyor, kolları hafifçe alçalırken gayri resmi liderlerinden yardım bekliyorlar. Onu şahsen tanımıyorum, ama benim kim olduğumu bildiğini anlayabiliyorum. Tereddüt yüzünde kalıyor, silahı hala göğsüme doğrultulmuş durumda.

"Kararını vermek için sana üçe kadar sayacağım," diye başlıyorum.

"Peki ne karar vereceğiz?" diye homurdanıyor.

"Bugün yaşayacak mısın, ölecek misin?"

Kaşlarını kaldırıyor, kahverengi gözleri benimkilere dikiliyor. Bu ifadeyi iyi bilirim, babam da bana aynı ifadeyi takınır. Endişeli ama kararlı. Benden korkuyor, yapabileceklerimden korkuyor, ama benden daha iyi olma ihtiyacı duyuyor.

Ama bu adam Alexander Dale değil. O, ego kompleksi olan zavallı bir gardiyandan başka bir şey değil.

"Silahın bende olduğunu unutuyorsun galiba," diye homurdanır.

"Doğru," diye omuz silkiyorum, bir anlığına başka yere bakarak.

Umursamaz tavrım onları hazırlıksız yakaladı. Aniden geriye doğru dönüp bıçağımı tüm gücümle kafasına fırlattığımda, bunu hiç beklemiyordu. Bıçak havada dönerek boğazına saplandı.

Nefes nefese, silahı yüksek bir sesle yere düşürür, elleri boynuna saplanan bıçağı tırmalamaktadır. İleri atılırım, bıçağı boğazından çekip çıkarırken silahı Avery'ye doğru geriye doğru tekmelerim ve hiç vakit kaybetmeden boynunun önünü keserim.

Kan, siyah kapüşonlu ceketimin her yerine sıçrar, elim onu yana doğru iterek yere düşmesini sağlar. Ayağımı kaldırıp diğer muhafızlardan birinin karnına vururum, o da arkalarındaki beton duvara uçarken, ben de kanlı bıçağı arkadaşının yüzüne dayarım.

"Ne olacak?" diye soruyorum, silahına bakarak. Silah benim karnıma doğrultulmuş, ama onun bunun farkında olduğunu sanmıyorum, gözleri korkuyla açılmış, maskemize bakıyor.

"Ben... ben..." diye kekeliyor, başını sallıyor.

Görüş alanımın kenarında, diğer muhafızın ayağa kalkmaya çalıştığını, silahının horozunu telaşla kurcaladığını görüyorum.

İç çekerek dikkatimi ona çeviriyorum, tehlikenin karşısında acınası bir şekilde sendeleyeni iğrenç adamı izliyorum.

"Geri dönmesi gerekiyor," önümdeki genç gardiyan, yüzüne yakın bıçağa bakarak, emin olamadan diyor. "Onun laboratuvarı kalmasını sağlamak için emir aldık."

Aniden, koridorda yüksek bir patlama sesi yankılanır, beni bile şok eder. Diğer gardiyan yüzüstü yere düşerken, silahı ondan uzağa savrulur ve metal yere çarpar.

Eğlenerek arkamı döndüğümde, Avery'nin gözleri fal taşı gibi açılmış, elinde silahla ona baktığını gördüm.

"Geri dönmeyeceğim," diye fısıldadı kararlı bir sesle, gözleri benimkilere kilitlendi.

"Hanımefendiyi duydun," derim, son muhafızlara bakarak. "O seninle gelmeyecek. Bunu işine son verilmiş say."

Gözleri daha da büyüdü, ben de bıçağı ileri doğru iterek boynuna sapladım. Tamamen geçip gittiğini düşündüm, ama bıçağı çekip çıkardım ve kanı koluma sildim.

Dizlerinin üzerine çökerek boynundaki yarayı tutar ve kanamayı durdurmaya çalışır. Eğilip silahını alırım ve kafasına bir kurşun sıkarım. Hızlı ve merhametli bir ölümdür, ama yine de bir mesajdır.

Koridor sessizleşir ve ben arkamı dönüp Avery'ye doğru yürürüm. Hâlâ silahı bana doğrultmuş, yüzünde inanamama ifadesi vardır, ben de hemen silahı elinden alıp cebime atarım.

"Aferin," diyorum ona, şaşkın şaşkın bana bakarken.

Cevap beklemeden kapıya doğru yürüdüm ve güvenlik sistemini çabucak devre dışı bıraktım. Kapı açıldığında, ona benimle gelmesini işaret ettim, ama bunu iki kez söylememe gerek kalmadı.

Avery titrek bir nefes vererek merdiven boşluğuna hızlıca girer. Birlikte merdivenleri çıkarak sahanlığa ulaşırız. Vardığımızda kapının açık olduğunu ve maskeli birinin beklediğini görünce şaşırırım.

"Leighton," diye başımı sallarım. "Capello'nun sağ salim olduğuna inanıyorum."

Bana başparmağını kaldırarak onay verir ve Avery'nin yanıma yaklaşmasını izler.

"Vivian? Vivian'ı kurtardın mı?" diye sorar, sesi aniden güçlenir.

"Jillian'la birlikte," diye cevapladı Leighton, bana anahtar kartını geri vererek.

"Ama seni uyarmalıyım, Christopher etrafta dolaşıyor."

Durup, maskenin arkasından ona sinirli bir bakış attım. "Bu saatte mi?"

"Görünüşe göre alarm çalınmış. Durumu kontrol etmek için geri gelmiş. Jemison ve diğerleri onu uzak tutuyorlar ama sorular soruyor."

"Tabii ki soruyor," diye homurdanarak Avery'ye uzanıyorum. "Onlara onu odalardan uzak tutmalarını söyle. Şu anda onunla uğraşacak enerjim yok. Diğerlerinin güvenli bir şekilde geri dönmelerini sağla. Avery, benimle gel."

Yukarıda olduğu için yüzü gözle görülür şekilde daha rahatlamış, adımları benim adımlarımla aynı hızda. "Dr. Smith burada mı?" diye sordu yorgun bir sesle.

"Onu merak etme. Sana yaklaşmayacak."

Westwood koridoruna girerken başını sallar. "Bunu o yapmadı," diye fısıldar. "Elsher ve Whittingham yaptı."

Çenemi sıkıyorum. "Biliyorum, Avery. Ve inan bana, hepsi bunun bedelini ödeyecek." Odama vardığımızda, odanın boş olduğunu görünce şaşırıyorum. Bu düşünce beni biraz endişelendiriyor, ama Grey ve Ashwood'un kendilerini koruyabileceklerini hatırlatıyorum kendime. Ayrıca, tehlikenin çoğunu muhtemelen biz hallettik. Aşağıda daha fazla gardiyan olduğunu şüphem yok, ama Grey

gizlidir. Onlar onu bulmadan çok önce onları görmüş olmalıdır. "Otur," diyorum Avery'ye, yatağı işaret ederek.

Ben çekmeceleri açıp atıştırmalıklar çıkarırken, o yatağın kenarına oturur. Ona uzatmak için döndüğümde, şekerlere bakıp uzanmaz.

"Bir şeyler ye," diye neredeyse bağırırım. "*Lütfen*."

Olağandışı yalvarışıma şaşkınlıkla gözlerini bana dikti. "Lütfen?" diye tekrarlar.

Gözlerimi devirdim. "Bunu büyütme. Yemeği al gitsin." Yavaşça çikolatayı aldı ve kucağına koydu.

Başımın üstünden maskeyi çıkarıp, yanındaki yatağa koyarım ve saçlarımı elime alırım. Avery maskeye bir bakış atar ve sonra bana bakar, yüzünde tuhaf bir uyuşuk ifade vardır.

"Ne kadar süre orada kaldım?" diye sorar.

"On yedi saat," diye cevap veriyorum, vücut dilini okumaya çalışarak. "Neden?"

Gözlerini kaçırır, ani davranış değişikliği kafamda alarm zillerini çaldırır. "Burada bir kadın tanıyor musun? Sarı saçlı, yeşil gözlü?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Capello mu?"

"Hayır, Vivian değil," diye fısıldar. "Başka bir kadın... Grey'in tanıdığı biri."

Parçalar yerine oturmaya başlayınca iki kaşım da kalkıyor. "Buradaki herkesi tanıyoruz, Avery. Tam olarak ne sormaya çalışıyorsun?"

Avery sessizleşir, başını öne eğirir. "Ben yokken kimseyle birlikte miydi?"

"Hayır," diye keskin bir şekilde cevap verdim. "Christopher'ı saymazsan tabii."

Gözleri umutla dolmuş bir şekilde bana bakar. "Kütüphanede güzel kadınlar yok mu?"

Ahh. O orospu çocukları. Bunu gündeme getirmelerine şaşırmadım. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama Avery'ye işkence etmek için bir şey kullanıldığı açık.

"O öldü, Avery."

Bunu yumuşatmaya çalışmıyorum. Gerek de yok zaten. Yüzündeki ifadenin hızla değiştiğini izliyorum: üzüntü, şaşkınlık, rahatlama... sonra kendi tesellisine duyduğu tiksinti.

"Nereden biliyorsun?" diye tereddütle sordu.

"Çünkü gördüğün kişinin Leah olduğunu varsayabilirim. Grey'in ilgi gösterdiği tek kişi o. Ve o altı aydır ölü."

tkaqtes C

Aoesq

Ölmüş.

Onlar için hepsi sadece bir şakaydı, tıpkı beynimin mantıklı kısmının iddia etmeye çalıştığı gibi.

Yine de canımı yakmıştı. Lilydale'e gelmeden önce olan bir şeye kızamam. Ama Grey'in benim yerime başka birini sevdiği düşüncesi, Dr. West'in benimle başa çıkamayacağımı bildiği bir işkenceydi.

Bu, onların yapabileceğini düşündüğüm her şeyin ötesinde, mide bulandırıcı bir şey. Onların canavar olduklarını biliyordum, ama en büyük zayıflıklarımızı, korkularımızı ve travmalarımızı besleyerek bizi sömürmek... Ne tür bir sosyopat böyle bir şey yapar?

"Beni seks yapmalarını izlemeye zorladılar," diye sonunda söylemeyi başardım.

Bunu kendi iyiliğim için mi, içimi dökmek için mi, yoksa bu insanların ne kadar ileri gidebileceğini bilmesini istediğim için mi söylüyorum, emin değilim. Hastaların kişisel görüntüleri var ve yaptıklarının pek çok gizlilik yasasını ihlal ettiği ironisi bana da kaçmıyor. Lilydale'deki personelin ahlaki ve etik sınırları olmadığını zaten biliyoruz.

"Eski görüntüler mi?" diye soruyor Damon.

Omuz silkiyorum, ona bakamıyorum. O zayıflığı sevmez, ama şu anda başka nasıl davranabilirim bilmiyorum. Kendime güçlü olacağıma ve kaçacağıma söz verdim, ama şimdi buraya geri döndüğümde, kırılmaya ve parçalanmaya hazırmışım gibi hissediyorum.

On yedi saat uzun bir süre değil. Ama günler gibi geldi. İşkence yöntemleri üstüne işkence yöntemleri, kendimden bir parça kaybettim ve şimdi, güvende olduğumu bildiğim ama onların beni başlangıçta olduğumdan daha kötü bir hale getirdiklerini fark ettiğim bu zihin durumuna hapsoldüm.

Onun beni ağlarken görmesini istemiyorum. Duygularımın dengesiz olduğu veya kendimi kontrol edemediğim hakkında herhangi bir yorum yaparsa, parçalanırım.

"Evet, sanırım öyle," diye mırıldandım. "Bana canlı yayın olduğunu söylediler."

"Gelmeyeceğimizi sandın."

, , , , , , , her şeyi bilir.

İsteksizce başımı sallayarak, ne kadar karışık durumda olduğumu ona belli ediyorum.

"Biz her zaman geliyorduk, Avery," diyor Damon, beni şaşırtarak. Alışılmadık yumuşak ses tonuna şaşıarak ona bakıyorum. "Sadece akıllı davranmamız gerekiyordu. Ama ne olursa olsun, Grey başından beri bir enkazdı."

"Mahvolmuş mu?"

"Grey'in anlamında bir enkaz."

Dudaklarımdan küçük bir kahkaha kaçır. "Kime zarar verdi?"

Damon'un ağzı yukarı doğru kıvrılarak bir gülümseme oluşturur. "Christopher'ı... diğerlerinin yanı sıra."

"Bunu o yapmadı," diye tekrarlıyorum. "O..."

"Arthur ve Elsher, evet. Her neyse, sana açıklamamız gereken bazı şeyler var. Ama bu gece değil."

Tartışacak enerjim ya da daha fazla bilgiyi sindirecek zihinsel kapasitem yok. "Tamam. Ama odama dönmek istemiyorum. Orada kendimi güvende hissetmiyorum."

"Burada kalacaksın," diye cevapladı, ama aceleyle gelen ayak sesleri sözünü kesti.

Panik içinde gözlerimi genişletip Damon'a bakıyorum. O hiç etkilenmemiş görünüyor ve birkaç saniye içinde nedenini anlıyorum.

Grey odaya koşar, hemen yatağın kenarında beni bulur. Rahat bir nefes alır ve bir dizi küfür eder, sonra öne atılır ve beni kollarına alır.

Kollarını bir yılan gibi etrafıma dolayarak, beni bırakmaktan korkuyormuş gibi sıkıca sarıyor ve tüm havam dışarı çıkıyor. Ve aniden, başlıyor.

Ağlamaya başlıyorum, gözyaşlarımı durduramıyorum ve ona sarılıyorum. Başka birinin gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum ve Grey'in omzunun üzerinden bakınca, Theo'nun onun arkasında durduğunu görüyorum.

Alt dudağım titrerken, kolumu kurtarmayı başarır ve umutsuzca Theo'ya elimi uzatırım. O da elimi tutar ve parmaklarımı sıkır.

"İyisin," diye fısıldar Grey, geri çekilip yüzümü iki eliyle kavrar. "İyisin."

Bunu kendine de söylediğini anlayabiliyorum, parmaklarını yanaklarımın üzerinde gezdiriyor, sanki benim bir hayalet olmadığımı kontrol ediyormuş gibi.

"Sizlere biraz zaman vereceğim," diye mırıldanır Damon. "Diğerlerini kontrol etmem lazım."

Odanın dışına çıkarken, gözlerim onun uzaklaşan silüetine kilitlenir. Grey bunu fark eder ve kaşlarını çatarak bakışlarını üzerime diker.

"Yani, seni kurtardı mı? Her şey yolunda mıydı?"

Sonunda trans halimden çıkıp Grey'e dönerek "Evet" diyorum.

"Birkaç muhafızla karşılaştık ama sorun olmadı." *Sorun yok.*

Yine birini öldürdüğümü anlatmak için ne tuhaf bir yol.

Grey başını sallar. "Biz de öyle yaptık, ama bize rakip olamadılar."

Theo tekrar elimi sıkıyor ve ben onu kendime doğru çekip yatağa oturmaya zorluyorum. Grey niyetimi anlayınca yavaşça beni bırakıyor ve üçümüz için yer açmak için kenara çekiliyor.

Sırtım duvara değene kadar geriye doğru kayarım ve dizlerimi göğsüme çekerim. Onlara olanları anlatmaya kendimi ikna edemiyorum. Tek yapabileceğim, güvende olduğuma ve içimdeki o küçük sesin, benim için geldiklerine dair doğruluğuna odaklanmak.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sorar Theo sessizce.

Başımı sallayarak, ona gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Şu anda olmaz." O da başını sallayarak cevap veriyor. "Hazır olduğunda biz buradayız."

İkisi de ellerimi tutup sıkıca kavrarlar. Onlara izin veririm, savaş ya da kaç adrenalin etkisi geçmeye başlayınca yorgunluk dalgası üzerime çökmeye başlar.

"Biraz dinlenmen lazım," diye mırıldanır Grey. "İstersen benim odama gelebilirsin. Theo da kalabilir. Jillian'a kapıyı programlatırız, böylece kimse giremez. Kendini daha güvende hissedeceksen, bütün gece uyanık kalırım."

"Senin de uykuya ihtiyacın var," diye mırıldanıyorum üzüntüyle. "Beni burada bulacaklarını sanmıyorum. En azından bu gece değil."

"Ya da hiç," diye keser Theo. "Bir daha asla."

Onun sözleri dudaklarımı titretir, şu anki durumuma rağmen bir gülümseme ortaya çıkmaya çalışır. Onaylanmak şu anda ihtiyacım olan tek şey. Kendi başıma başa çıkmayı öğrenmem ve başkalarına güvenmemem gerektiğini biliyorum, ama şu anda buna tutunuyorum. Yardım istemekten nefret ediyorum, neredeyse dışardan onaylanmaya ihtiyaç duymaktan nefret ettiğim kadar.

Eskiden bunun beni başarısızlığa, kalbimin kırılmasına hazırladığını düşünürdüm. Ama şimdi bunun doğru olmadığını biliyorum.

Dr. Smith haklıydı — bağ kurmak normaldir. Hayatta kalmak için onlara ihtiyacımız var. Güven zamanla güçlenecek, ama ilk adım, bir insan olarak ihtiyaçlarım olduğunu kabul etmek... ve bunda yanlış bir şey yok.

"Yarın kötü bir gün olacak," diye mırıldanıyorum. "Acaba bu konuda ne tür saçmalıklar uydururlar?"

Grey başını duvara yaslar. "Arthur ve Alexander izlerini saklamakta ustadırlar."

"Vivian oradaydı," diyorum onlara, ikisinin de bana bakışını izlerken.

"Biz de öyle düşünmüştük," diye cevaplar Grey. "Bu, Lilydale için kesinlikle bir halkla ilişkiler krizi olacak."

"Onlara hiç acımiyorum," diye homurdanır Theo. "Bırakın paniklesinler."

Theo'ya merakla bakıyorum, henüz bilmediğim çok şey olduğunu fark ediyorum. Ama bu daha sonra konuşulacak bir konu, hepimizin uykuya ihtiyacı var.

Damon geri dönene kadar bekliyoruz, çünkü açıkçası herkesin iyi olduğunu bilmem gerekiyor. Neyse ki iyiler ve bu teyit suçluluk duygumu biraz hafifletiyor.

Üçümüz Grey'in odasına gideriz, Theo kendi yatağını sürükleyerek içeri girer ve yerde geçici bir çift kişilik yatak oluştururuz. Hiç konuşmadan, kendimi sert zeminde yatarken ikisinin arasında bulurum.

Korkunç anları yeniden yaşayarak uyuyamayacağımı düşünerek endişeleniyordum. Ama şaşırtıcı bir şekilde, onların arasında, kendi kozamın içindeyken, hemen uykuya dalıyorum.

Beni neyin uyandırdığını bilmiyorum.

Güneş ışığı odayı doldururken vücudum hala ağrıyor ve yorgunluktan çılgık atıyor. Soluma döndüğümde, bir şeyin eksik olduğunu fark ettim — *ya da*

birinin eksik olduğunu fark ettim.

Hemen, boşluğu fark edince panik içinde doğruluyorum.

"Geri dönecek," diye bir ses arkamdan fısıldadı. "Sadece Damon'u görmeye gitti."

Bir kol belimin çukuruna dolanarak beni geriye, göğsüne doğru çekiyor. Biraz rahatlayarak, Theo'nun vücuduna daha fazla uyum sağlamak için hafifçe kayıyorum.

"Ne zaman çıktı?" diye soruyorum, göz kapaklarım ağırlaşmış. "Yaklaşık on beş dakika önce."

Yavaşça başımı sallıyorum, elim boş yere uzanıyor. Hala biraz sıcak, ince şilte vücut şekline göre hafifçe düzleşmiş. Buradaki yatakların kalitesine bakılırsa hepimizin omurga problemi olmaması bir mucize.

"Uyandığında sana bir şey vermemi söyledi." "Öyle mi?" diye merakla cevap veriyorum. "Neymiş o?"

Theo'ya dönerek, eli yanağımı okşarken, göğüslerimiz birbirine değdiğinde gülümsüyorum. Öne eğilip bana yumuşak bir öpücük veriyor.

Ben de ona karşılık vererek, hissedebileceğim en büyük rahatlamayı hissettim. Bir an için, onlara bir daha asla dokunamayacağımı düşündüm.

"O," diye mırıldanır, öpücükten geri çekilirken.

Başımı öne eğip alnımı göğsüne dayadım, kollarının beni sıkıca sarmasına izin verdim.

"Kahvaltı vakti geldi mi?" diye sessizce soruyorum. "Beni kaçırdıklarından beri hiçbir şey yemedim."

"Neredeyse," diye cevaplar, endişeli bir sesle. "Yaklaşık yarım saat. Grey yakında bizi almaya geleceğini söyledi. Önce halletmeleri gereken bazı işler varmış."

"Ne olduğunu tahmin edebiliyorum," diye mırıldanıyorum. "Bugün berbat bir gün olacak."

Theo başımı avuçlayarak nazikçe bana dönüp bakmamı sağlar. "Beni dinle. Kimsenin sana bir daha dokunmasına izin vermeyeceğim. Gözümüzün önünden ayırmayacağız. Whittingham'ın ne planladığını bilmiyorum ama Damon'un bugün savaşa hazır olacağından eminim."

"Öyle olacağını biliyorum," diyorum, ona katılarak. "Beni almaya gelmek zorunda değildi, ama geldi."

"Elbette gelmek zorundaydı. Bu konuda hiç şüphe yoktu."

O anda, Theo'nun Damon ile aramızdaki hikayenin tamamını ve aramızda olanları bilmediğini fark ettim. Biliyorum ki

Damon ile olan arkadaşlığı ve kıskançlık sorunları nedeniyle başlangıçta Grey'e söylemekten çekiniyordum, ama Theo bana bundan korkmam için hiçbir neden vermedi. Hatta, bu bilgiyi güvenle paylaşabileceğim ve farklı bir bakış açısıyla değerlendirebilecek tek kişi muhtemelen odur.

"Beni öptü," diyorum ona. "Kaçırılmadan önce."

Gözlerim onun yüzünü taradı, ama beklediğim gibi, sadece sakın bir kabul vardı.

"Şaşırmadım," diye cevaplar Theo, ama bu benim için bir sürpriz. "Ne demek istiyorsun?" diye sorarım, kafam karışmış bir şekilde.

Theo kaşlarını kaldırır. "Senden hoşlandığı belli, Aves. Bir kilometre öteden bile görebiliyorum."

"Hayır, hoşlanmıyor. Birbirimizi tolere ediyoruz." "İlk başta öyleydi, ama son zamanlarda değil."

Dirseklerime dayanarak kendimi yukarı kaldırıyorum. "Ne demek istiyorsun?" diye tekrar soruyorum, daha acil bir şekilde.

Theo, benim aptallığıma gülerek bana gülümsüyor. "Gerçekten göremiyor musun?" "Hayır?"

Elini vücudumun kıvrımları üzerinde gezdiriyor. "O seni istiyor, bunu istiyor. Sadece henüz bunu kendine itiraf etmediğine eminim."

"O beni istemiyor. Beni susturmak için öptüğünden eminim," diye tartışıyorum.

"Seni susturmak için harika bir yöntem, ama sen yokken onları görmeliydin," diyor Theo. "Grey onunla kavga etmeye hazırdı. Ama Damon bir ekip kurdu ve bir plan yaptı. Her şeyin arkasındaki beyin oydu."

Bu bilgiyle ne yapacağımı bilemiyorum, sessiz kalıyorum. Theo parmaklarını vücudumun yan tarafında gezdiriyor.

"Kimse onu suçlayamaz. Hepimiz üzerinde böyle bir etkiye sahipsin." Gülümsüyorum. "Sen bile mi?"

"Bana bile."

Theo aniden beni sırt üstü çevirip üstüme çıkınca ağzımdan küçük bir çığlık kaçıyor. Yerde uyuduğum için sırtımın ağrması umurumda bile değil. Eğilip, onu rahatsız eden her bir özlemiyle beni öpüyor.

Ve bu his içimde
kalıyor. Bunu
neredeyse
kaybediyordum.

Onu neredeyse kaybediyordum.

Ellerim aceleyle gömleğini yakalar, vücudundan çıkarırım, böylece altındaki tenine ulaşabilirim. Ona dokunmam lazım, onu hissetmem lazım. Zihnim anılarda boğulmasın diye gerçekliğe tutunmam lazım.

Bugünün zor geçeceğini biliyorum ve bununla yüzleşmeden önce, bir süreliğine Theo'ya kendimi kaptırmak istiyorum.

Onu öperek karşılık veriyorum, tırnaklarımı sırtında gezdirip onu kendime çekiyorum. Elleri gömleğini göğsüme kadar yukarı itip kaburgalarım boyunca kayıyor. Gömlek göğsümde toplanınca, göğüslerimi tutup sütyenimin içinden sıkıyor. Meme uçlarım anında sertleşiyor, onun dokunuşunu arzuluyor. Aramızda hala giysiler olması hoşuma gitmiyor. Theo bunu hissediyor ve gömleğini çıkarabilmek için oturuyor.

Şortumun bel kısmını tutup, iç çamaşırlarımla birlikte aşağı indiriyorum. Koyu renkli gözleri, onları tekmeleyip sütyenimi de hızla çıkarırken beni izliyor.

Theo vücudumu yavaşça tarar, sanki en sevdiği dövmesiymişim gibi bana bakar — sonsuza kadar kalacak bir sanat eseri.

Bana uzanmak için elini uzatır, ama ben şakacı bir şekilde elini itip pantolonunu bulurum. Parmaklarım bel bandının altına kıvrılır ve kalçasında benim adımın yazdığını görebilecek kadar aşağı çekerim. Bu manzaradan büyülenmiş bir şekilde bir an dururum.

"Yavaşlamamı zorlaştırıyorsun," diye şikayet eder.

Sırıtarak pantolonunu aşağı indiririm. "Umarım zordur."

O, alışılmadık bir şekilde yüksek sesle güler ve pantolonunu tamamen çıkarmama yardım eder. Ben de ona iyiliğini karşılıklı olarak, çıplak vücudunu gözlerimle tarayarak, tonlu fiziği yüzünden kızaran ve pembeye dönen yanaklarıyla.

Onu izlemekten asla bıkmayacağım. Onun muhteşem vücudundan asla etkilenmeyeceğim.

Theo kolunu dizimin altına geçirip beni yan çevirir. Arkama sokulur, göğsünü sırtıma bastırarak bacağımla yukarıda tutar.

Bir an için beni bırakıp, penisini tutup vücuduma yönlendirir. Tek bir hızlı hareketle içime girer ve bana ihtiyacım olanı verir.

Elini göğsüme koyar, beni kendine doğru çekerek kalçalarını ileri geri hareket ettirir. Başım geriye doğru düşer ve ona bakmak için dönerim. Dudaklarımız, o yavaşça ve derinden içime girerken birleşir.

Aramızdaki aciliyet arttıkça hızımız da artar, ikimiz de sonsuzluk gibi gelen bir ayrılıktan sonra sabırsızlanıyoruz. Theo elini göğsümden indirir, parmakları kalçalarıma ulaşana kadar karnım boyunca kaydırır.

Kalçama ulaşana kadar kaydırıyor. Parmakları klitorisime dokunduğunda, ağzına inleyerek karşılık veriyorum, o da dilini hızla dilime sokuyor.

Parmağının ucu klitorisimin etrafında tembelce daireler çizerek beni tahrik ederken, penisi amıma dalar. Bu ölümcül bir kombinasyon ve ben çoktan kendimi kaybetmiş durumdayım.

Orgazmım içimi kaplar, vücudum onun etrafında sıkışır ve ağzına doğru inlerim. Zevk inlemelerimi yutar, ben doruğumu yaşayıp bitirince elini uyluklarıma kaydırır.

Bacağımı kavrayarak, bana daha sert giriyor ve vücudumu ince şilte üzerinde zıplatıyor. Elini tutuyorum, tüm gücümle ona tutunuyorum, kalçalarımı ona doğru sallayarak onun doruğa ulaşmasına yardım ediyorum.

Aniden durup içimden çıkınca şaşırıyorum. Ona dönüp nedenini sormadan, beni sırt üstü yatırıp vücudumun üzerine çıkıyor.

"O güzel dudaklarını aç," diye emrediyor, başparmağıyla alt dudağımı aşağı çekiyor.

Dirseklerimin üzerine doğrulup ağzımı açtım ve onun penisinin ucunu dudaklarımdan arasından geçirdiğini izledim. Theo, penisinin tabanını yumruğuyla kavradı ve neredeyse duyulmayacak bir homurtuyla duraklayana kadar sertçe okşadı. Yüksekliğini dilimin üzerine bıraktı ve ben ona sarhoş olmaya hazırdım.

Gözlerini tutarak yutkunuyorum. Kaşları hafifçe seğiriyor, sonra hızla eğilip ağzını ağzıma yapıştırıyor.

"Sen çok mükemmelsin," diye ağzıma doğru homurdanıyor. "Çok mükemmelsin. Ve benim."

"Bizim," diye bir ses arkasından geliyor. "O mükemmel ve bizim."

Bölüm 10

Theo

Avery ve ben ayrılırız, ben onun omzumun üzerinden bakarken, Grey'in kapı eşiğinde rahatça yaslanmış olduğunu görürüm. Ben de başımı çevirip bakarım, Avery'ye gülümsediğini fark ederim.

Rahat duruşu büyük bir gelişmenin işaretiydi ve bunun büyük bir kısmının onu kaybettiğimizi düşündüğümüz gerçeğinden kaynaklandığı açıktı. Kaybedecek bir şeyin olduğunu fark ettiğinde algının nasıl değiştiği şaşırtıcıdır.

Grey'i tünellerin altında gördükten sonra bunun böyle olabileceğini sezmiştim. Çoğu kişiye karşı tavrı şüphe uyandırıcıdır; insanların bir sonraki adımını asla tahmin edemezler. Sanki bir madeni para rolünü oynuyor ve hangi yüzü geleceğini tahmin etmeye çalışıyorsunuz.

Hepimiz her iki yüzünü de gördük: kötü şöhretli öfkesi ve kan ve şiddete olan tuhaf ilgisi ile bunun aksine kaygısız, mutlu doğası. Ama aşağıda, bence derinlerde saklı olan üçüncü bir yüzünü gördüm.

Bu, onun Lilydale'de olmasının nedeni olduğunu varsayabileceğim derin bir gizem.

Çoğu insan, Damon emir verirken iki kez alkışlasa öfkeleneneğini varsaymakla hata yapar. Ama bence tehlike bundan çok daha büyük.

O hesaplıdır. Vahşidir.

Onun öfkesinin duygusal dengesizlikten kaynaklanmadığını bizzat gördüm. Tahmin etmek gerekirse, öfkeyi sadece kendisine en uygun olduğunda hissetmesine izin veriyor. Ve kontrolü elinde tutmak için öfkesini kullanıyor.

Hissettiği öfke, insan duygularından daha fazlası. Bu, onun memnuniyetle yaptığı bir seçim.

Benden pek farklı değil.

İnsanlar benim de öfke kontrolü sorunlarım olduğunu söylüyor. Kırılgan, küçük zihinlerini yatıştırıyorsa, istedikleri şeye inanabilirler. Ben sadece cehalet, aptallık ve manipülasyona karşı toleransım azdır. Ayrıca, insanlar sizi yaklaşılmaz olarak görürlerse, sizi rahat bırakırlar. Senden korkarlar ve bununla birlikte garip bir saygı duygusu gelir.

Bu sayede burada *çoğunlukla* dikkat çekmeden kaldım. Arada sırada birkaç yumruk ve amputasyon oldu, ama insanlar çabuk öğreniyor. Hastaların iyi olduğu bir şey varsa, o da kendi ölümlülüklerini kabul etmektir — Hallman gibi pislikler hariç. O, bir erkeğin sahip olması gereken özelliklere pek sahip olmadığı için parmağı yerine penisini kesmeyi düşünmüştüm, ama Avery'ye dokunan vücut parçasını kesmek daha iyi bir fikir gibi göründü.

"Geri dönmüşsün," diyor Avery mutlu bir şekilde.

Çıplak vücudunu örtmeye çalışmadığını ve Grey'in bizi yakalamasından utanmadığını fark ettim. Farkında olsun ya da olmasın, bu onun için de büyük bir adım.

Eskiden, diğer insanları düşünür, herkesi memnun edememekten korkardı. Başkalarının güvensizliklerini gidermek için kendi ihtiyaçlarını bir kenara bırakırdı. Bu onu neredeyse parçalıyordu. Sır saklamak ve karanlıkta yaşamak için yaratılmamıştı. Hayatta kalma modunda sıkışıp kalmışken, tüm hayatı boyunca bunu yapmıştı. Bu, zaman geçtikçe daha da kötüleşen sağlıksız bir başa çıkma mekanizmasıydı. Ama artık özgürleşip kendisi olma, onu hayal kırıklığına uğratan insanları tarafından engellenen potansiyeline ulaşma zamanı geldi.

Kütüphanede geçirdiğimiz gece, hepimiz için bu garip dinamiği kabul etmenin ilk adımıydı. Ve birlikte, Avery ve Grey bu terk edilmiş sığınma evine getirdikleri sorunları birlikte büyüyor ve iyileştiriyor gibi görünüyor. Sanırım ben de büyüyorum. Garip bir şekilde, sanki kız kardeşimin anısını onurlandırıyor muyum gibi, onun şiddet ve acımasız bir sonla karşılaştığı yerde barışa izin veriyorum.

"Uyandığında burada olmak istedim ama halletmem gereken bir iş vardı," diyor Grey, öne adım atarak. Onun önünde diz çöküyor ve onu kucaklamak için kendine çekiyor.

O da ona sarılır ve Grey onu öpmek için eğildiğinde, sonunda onun tereddüt ettiğini fark ederim. Grey de bunu fark eder ve kaşlarını kaldırır.

"Uh..." Avery, bana bakarak, kelimeleri bulamadan kekeliyor.

"Ağzına boşaldım," diye onun yerine açıkça cevap veriyorum. Onun rahatsızlığını uzatmak istemiyorum.

Grey bir saniye duraksadıktan sonra, aradaki mesafeyi kapatıp onu öpüyor. Avery şaşkınlıkla küçük bir çığlık atıyor ve sonra ona karşılık veriyor.

Onları baş başa bırakıp giysilerimi alıp giyindim. Giysilerimi giymeyi bitirdiğimde, ayrılmışlardı ve Grey ona giyinmesine yardım ediyordu.

Giymeyi bitirdiğimizde, Grey ellerini ceplerine sokar ve ikimize de sıcak bir gülümseme atar.

"Sizi kahvaltıya götüreceğiz. Damon ve ben güvenli olduğundan emin olduk. Şu ana kadar Arthur çirkin suratını göstermedi. Muhafızlar da kendilerine bakıyorlar."

"Peki ya Vivian?" Avery sessizce sorar. "Biri onu kontrol etti mi?"

Grey başını sallar. "Rahatsız edilmemesini sağlamak için birkaç adamı nöbet tutturduk. Sanırım bu sabah Markel onu muayene edecek."

"Ona güvenmiyorum," diye cevaplar Avery, sesinde incinmişlik vardır. "Olanları araştıracağız."

"Nasıl?" diye yorgun bir sesle sorar.

Grey yerinde hafifçe kıpırdanır, gözleri bana doğru kayar. "Onunla randevun var."

"Ama..."

Elini kaldırarak sözünü keser. "Seninle birlikte gideceğiz. Seni gözümüzün önünden ayırmayacağız ve bu bize onu sorgulama fırsatı verecek."

Avery kollarını kavuşturur ve başını sallar. "Bilinç kaybına neden olan onun hapıydı."

"Ne hatırlıyorsun?" diye sorar Grey.

Hafifçe omuz silker. "Bana her zamanki ilacım olduğunu söyledi. Üzerinde adım yazılı küçük bir poşetin içindeydi."

"Gevşek hap mı?" diye sorarım.

"Evet," diye onayladı. "Ama genelde öyledir."

Grey düşüncelere dalmış bir şekilde başını sallar. "Ama kolaylıkla değiştirilmiş olabilir. Markel anahtarı dolapta bırakıyor. O bakmıyorken biri değiştirmiş olabilir."

"Ya da o da diğer çalışanlar kadar berbat durumda," diyor Avery sessizce. "Hiç şaşırmam."

"Bunu çözeceğiz," derim, kolunu okşayarak. "Sorgulama eğlenceli olur."

Avery'nin yüzünde bir gülümseme belirir. "Sadece siz ikiniz böyle düşünürsünüz."

Grey ile birbirimize bakışırız, ikimiz de birbirimize sırtarak. Bu *eğlenceli olurdu.*

Kabul etmekten nefret etsem de, biz iyi bir takım olarak çalışıyoruz. Normalde yalnız çalışmayı tercih ederim ama seçme şansım yok. Aşağıda Avery'yi ararken, tünellerde pusuya düşürüldük. Grey ve ben, mümkün olduğunca uzun süre görünmemek için daha aşağı inmeye karar vermiştik. Ama gardiyanlar bunu tahmin etmişlerdi ve bizi karanlıkta buldular.

Çoğu insan silah ve şok tabancasıyla karşılaştığında donakalır. Ama biz değil. Bu bir meydan okumaydı: onların silahları, bizim ellerimiz. Ve Grey'in ne tür bir avcı olduğunu gördüm.

İlk başta onları tuzağa düşürdü, teslim oluyormuş gibi davrandı. Yaklaştıkça kendilerine güvenleri arttı ve bu onların yaptığı ölümcül hataydı. Grey hızla saldırdı, ilkinin boğazını kesti, sonra bir sonrakini göğsünden bıçakladı. Ne olduğunu anlamaya bile zamanları olmadı. Neredeyse merhametli bir cinayet diyebilirim, çünkü benim gibi o da hepsinin yavaş yavaş acı çekmesini istediğini biliyorum.

Tabii ki, biz gönüllü olarak gitmeyeceğimizi anladıklarında kontrolü yeniden ele geçirmeye çalıştılar. Ama o zamana kadar, ben zaten onlara ulaşmışım ve güç olarak onları kolayca gölgede bırakmışım.

Onları çabucak alt ettik ve tünellerde bıraktık. Umarım Whittingham onları bulmuştur ve katliamı kendi gözleriyle görmüştür. Ama o ellerini kirleten tiplere benzemiyor. Bundan sonra bunun bedelini ödeyecek biri varsa, o da odur.

Korkak ile gerçek savaşçı arasındaki fark budur. Korkak ordunun arkasına saklanır, savaşçı ise ön saflarda yer alır.

Bir bakıma, bu yüzden Damon'a da saygı duyuyorum. O öfkeli bir piç kurusu, ama hakkını vermek lazım. Onu, kölelerinin arkasına saklanan tiplerden biri olarak görürdüm, ama oradaydı ve Avery'yi kurtaran oydu.

Bugünün nasıl geçeceğini görmek ilginç olacak. Lilydale personeli istese de istemese de, bir tür açıklama yapıp duyuru yapmak zorunda kalacaklar. Avery'nin kaybolması bir şeydi, ama diğer kız... o ölü ilan edildi. Ve şimdi planları geri tepip başlarına bela oldu. Bu kesinlikle bir sorun, ama zengin pisliklerin bir acil durum planı olduğuna şüphem yok — para neredeyse her şeyi satın alabilir.

"Hadi, sana kahvaltı alalım," diyor Grey, Avery'nin elini tutarak. "Açlıktan ölüyorsundur."

"Fazla doyurucu bir şey olacağını sanmıyorum," diye şikayet ediyor, arkasına bakarak beni takip ettiğimden emin oluyor. "Bayat tost ve çürümüş meyve pek çekici gelmiyor."

Onun da elimi tutmamı istediğini anlayabiliyorum, ama şu anda Grey ile vakit geçirmeye ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Benimle olduğu kadar onunla da yeniden bağ kurmalı ve ona güvenmeli. Ve doğrusu, onun da buna ihtiyacı var. Onu güvende tutmaya çalışırken bu sabah onu göremediği için, onunla vakit geçirmeye ihtiyacı var. Onu kollarıma alıp vücudunu benimkine yapıştırmak istesem de, bir penis sallama yarışması kimseye fayda sağlamaz. Ayrıca, benim için kıskançlık diye bir şey yok. Sadece Avery'yi mutlu etme konusundaki sarsılmaz arzum var.

*Ve o da bunu
yapıyor. Ama
ben de öyle.*

Umarım zamanla Grey bunu anlar. Mesele, dağıtılacak maksimum miktarda sevgiye sahip olmak değil, sevgi sonsuzdur.

Kız kardeşim bir keresinde bunu bana mükemmel bir şekilde açıklamıştı. Köfte en sevdiğin yemek olabilir, ama bir gün lazanya yersin. Neredeyse aynı malzemeler, değil mi? Yine de... tadı çok farklıdır. Ama yine de köfteyi lazanya kadar sevebilirsin. Diğer yemeği ne kadar sevdiğin değişmez, sadece ikisini de tadını çıkarabilirsin. Çeşitlilik olmasa hayat sıkıcı olurdu, özellikle de her yemek sana bir bağ kurup *ihtiyaçlarını* karşılayabiliyorsa.

Bu yüzden bazen köfte isteriz, bazen de lazanya. Bu, diğer lezzetli yemeklerin değerini hiç azaltmaz.

Koridorda yürürken, gardiyanlar tarafından eşlik edilen diğer hastalar da bize katılır. Gardiyanlar bize bakmazlar, ama hastalar şaşkınlıkla izlerler — mutlu bir cehaletle.

Umarım geceleri bu yerin bizi beslediğine dair yalana inanarak rahat uyuyabilirler. Bir gelecekleri olduğunu, zenginler tarafından kurtarılacaklarını düşünüyorlar.

Şimdiye kadar en bariz gerçeği öğrenmediler mi? Zenginler daha da zengin oluyor ve sadece kendilerini düşünüyorlar. Geleceğinizi güvence altına almanın tek yolu bunun için mücadele etmektir, ama bu piçler bunu bir kenara attılar. Yapabileceğimiz en iyi şey, bizden bıkmalarını umarak onları görmezden gelmektir. Sonunda, paralarını boşa harcadıklarını fark edecekler ve bizi sokağa atarak başka bir kurbanı manipüle etmek için yer açacaklar.

Buraya geldiğim andan itibaren bunu biliyordum. Aşırı kendinden emin davranışları ve iyi hazırlanmış konuşmalarıyla bu çok açıktı. Bu yüzden ilk günden itibaren onlarla işbirliği yapmayı reddettim. Kurtarılmaya ihtiyacım yok, derslere de ihtiyacım yok. Ne olursa olsun, zamanımı dolduruyorum. Belki beni bırakırlar, belki de artık gerçekleri bildiğim için kırılğan olup olmadığımı görmek için bana işkence ederler. Her halükarda, şu anda tek amacım Avery'nin güvende olmasını ve bu cehennemden kurtulmasını sağlamak. Bunun için savaşıırken ölmekten mutluluk duyarım.

Büyük salona giriyoruz ve arkalarında Avery'nin gerginlikten sırtının gerildiğini fark ediyorum. Grey de bunu hissetmiş olmalı ki, Damon'un oturduğu masaya doğru ilerlerken hareketlerini durdurmadan Avery'nin elini sıkıyor. Yaklaştığımızda başını kaldırıyor, gözleri birkaç saniye Avery'nin vücudunda kalıyor, sonra zorla gözlerini ayırıyor ve bakışlarını kayıtsız bir ifadeyle değiştiriyor. Duygularını ne kadar iyi kontrol edersen et, onları tamamen saklayamazsın.

Grey'in bunu henüz fark etmemesine şaşırdım, ama sanırım fark etti. Sadece bariz olanı görmezden gelmeyi tercih ediyor. Bazen cehalet mutluluktur. Benimle iyi geçinmeye o kadar odaklanmış ki, başka birinin hayatımıza girebileceği gerçeğiyle yüzleşmeye hazır değil. Ama aceleye gerek yok. Damon'un da cehalet numarası yaptığı açık. Bu adam, iyi bir kız yüzüne oturmuş olsa bile, ona olan duygularını fark edemezdi herhalde.

"Selam," Avery ona uysalca selam verip koltuğuna oturur.

Damon, tabağından gözlerini kaldırmadan ona kısa bir selam verirken kaşları hafifçe seğirir. *Evet... çok akıllıca, pislik.*

İstersem gerginliği bıçakla kesebilirim. Bu, kimya, acınası bir anlayışsızlık, korku ve bugünün tedirgin edici beklentisinin bir karışımı.

"Arthur bir duyuru yapacak," Damon başını kaldırıp rahat bir şekilde cevap verdi. "Muhtemelen kısa bir süre sonra. Kahvaltıdan sonra seni Markel'in odasına götüreceğiz. Sonra normal programa devam edeceğiz."

"Hepsi bu mu?" Avery inanamadan sorar. "Her şey yolundaymış gibi davranacaklar mı?"

Grey alaycı bir kahkaha atar. "En iyi yaptıkları şey bu, bebeğim. Kimseyi telaşlandırıp isyan çıkarmak istemiyorlar."

O, onun sözlerini düşünerek hareketsiz kalır. Sonra yüzü acı dolu bir ifadeyle kızarır, ardından öfke gelir — sanki onun yaşadıkları

onlar için sadece bir rahatsızlık ve önemsiz bir şey gibi.

Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama gerçek bu. Ona ne yaptıklarını bilmiyorum, ama onların gözünde bu anlamsızdı, sadece kendi ihtiyaçları için önemliydi.

Şu anda sakinim, ama o bu konuyu açtığında, onun intikamını almak isteyeceğimden şüphem yok. Asıl soru, kim önce ulaşacak?

Diğer tarafında, Grey bacağını sıkarak gülümsüyor, sonra gözleri kapıya doğru kayıyor. Anında yüzü sertleşiyor, Whittingham'ın yanlarında bir grup muhafızla salona girerken gözleri oraya kayıyor.

Avery de onu gördüğünde gerginleşir, endişe ve korkunun karışımıyla gözleri bir anlığına büyür, sonra tekrar normale döner. Güçlü olmaya çalışıyor, kırılğanlığını gizliyor. Ama bu, rahatsız olmamış gibi davranırken vücudunun hafif titremesini engellemez. Bu tek başına omurgamdan şiddetli bir öfke dalgası geçirir, ama sakın kalırım ve bu duyguları pahalı takım elbiseli pisliğe bakarak yönlendiririm.

Muhafızlar tahta podyumu kurarken, Whittingham soğukkanlılıkla odaya bakınıyor ve bizim masamızı görünce duruyor. Podyuma çıkıp küçük mikrofona konuşmadan önce, dudaklarını onaylamama ve memnuniyetsizlikle büzüyor.

"Günaydın *öğrenciler*," diye homurdanır, sanki yakında benim yumruğumla boğulacakmış gibi kelimeleri boğuk bir sesle söyler. "Sizinle paylaşmak istediğimiz harika haberlerimiz var."

Avery içinden alaycı bir şekilde güldü, Damon bunu fark edince gülümsemek için dudaklarını sıkıştırdı. Ben de başımı salladım ve dikkatimi tekrar podyuma çevirdim.

"Başka bir öğrencinin vefatı konusunda yanlış bilgilendirildik. Meğer o öğrenci kritik ve acil bir durumdaymış, bu yüzden yanlış bilgi verilmiş. Sevindirici bir şekilde, o öğrenci tamamen iyileşti ve Lilydale'e geri döndü."

Avery başka yere baktığında, onun bakışlarını takip ediyorum ve Vivian'ı, kötü bakışlı kızıl saçlı kız ve sarışın minyon kızla birlikte bir köşede toplanmış olarak görüyorum. Arkadaşları bu saçmalığı anlamamış gibi görünüyor, ama Vivian'ın Whittingham'a attığı bakışlara bakılırsa, onu kolay kolay affetmeyecek ve unutmayacak.

Vivian da Avery'yi aradığında Avery kaşlarını çattı, aralarında bir şey geçti. Yumruklarım masanın altında sıkıştı, duvarlara kan sıçratmaya hazır, açıkça görülebilen bir öfke.

Whittingham, bembeyaz dişlerini ürkütücü bir gülümsemeyle göstererek, umursuyormuş gibi davranarak rahatlamış bir ifade takınıyor. "Ve yine *rahatsız* olan bir başka öğrenci de aramıza geri döndü. Bu, yardıma ihtiyacınız olursa

yardıma *ihtiyacınız olursa*, profesyonel personelimiz size memnuniyetle yardımcı olacağını hatırlatmak isteriz. Lilydale'de yalnız değilsiniz."

Onun sözleri üzerine odada iğne düşse duyulur hale gelir, hastalar onun saçma sapan açıklaması ve teklifine rahatsızlık duyarak yerlerinde kıpırdanırlar. Ama benim dikkatimi çeken Avery'nin vücut dilindeki değişikliktir, sanki panik atakla mücadele ediyormuş gibi nefes alış hızlanır.

Whittingham ve gardiyanlar kapıdan çıkıp kaybolana kadar herkes sessiz kaldı, insanlar yemeklerine geri dönünce yavaş yavaş sohbetler yeniden başladı.

Avery'nin gözleri metal masaya odaklanmış, elleri masanın kenarını sıkıca kavrarken, parmak eklemleri beyazımsı bir renge bürünmüştü.

"O... az önce tüm odaya benim intihara meyilli olduğumu mu ima etti?" diye öfkeyle kendi kendine fısıldadı.

Grey, kambur omuzlarının üzerinden bana bir bakış atar. "Onu takma kafana," der, sırtının alt kısmını okşayarak. "Sadece itibarını korumaya çalışıyor."

"Benim pahasına mı?" diye inanamadan mırıldanır ve sonunda trans halinden çıkıp ona bakar. "Herkes zihinsel olarak *rahatsız* olduğumu söyleyerek mi?"

Bakışlarım Damon'a kayar, zihninde düşüncelerinin dönmesini izlerim. Muhtemelen benimle aynı şeyi düşünüyordur: Bu son değil. Durmayacaklar. Bu, izlerini örtmek ve kız tekrar *kaybolursa* kendilerini korumak için mükemmel bir mazeret.

"O böyle yapar," diye mırıldanır Grey. "Ama sen güvendesin. Sana bir daha dokunmayacaklar."

"Bu gece herkesi topla," Damon biraz sertçe araya girer. "Ve siz üçünüz, Markel'in ziyaretinden sonra kütüphanede benimle buluşun."

Bölüm 11

Grey

"ASS'yi devam ettiriyoruz," diyor Damon, kütüphaneye girer girmez, bekleyen vücudu tembelce masaya yaslanarak.

Avery şaşkın bir ifadeyle adımlarını durdururken, dudaklarım sessiz bir gülümsemeyle kıvrılır.

"Kimin kıcı?"

"Senin kıcın," diye sırtarak, yanına durduğumda onun kıcına hafifçe vurdum.

Theo ikimizi sırayla bakarak şaşkınlıkla kaşlarını kaldırır. Kahvaltıdan önce ona durumu anlatmayı planlamıştım, ama Avery'nin uyanmış olduğunu görünce dikkatim dağıldı ve bilgiyi doğru bir şekilde aktaramadım. Elimde değil, o bende böyle bir etki yaratıyor. Ayrıca, son birkaç günde gözle görülür şekilde kilo vermiş. Ona mümkün olduğunca çabuk bir şeyler yedirmeye kararlıydım, tek bir krep olsa bile. Aç olmadığını söylemişti. Bariz bir yalandı, ama Arthur'un küçük açıklamasıdan sonra, hepimizin iştahının kaçtığından emindim.

Tıpkı onu öldürecekmişim gibi.

"Yeni bir program uyguluyoruz," diye cevapladı Damon. "*Avery Uyku Programı.*"

Gözlerini ona dikip bir kez kırptırdı. "Yani, kelimenin tam anlamıyla kıcım. Bu ne anlama geliyor peki?"

Onun sözleri üzerine dudakları seğirdi, gözleri hafifçe parladı. Onun şakacı tavırlarını özlediğini biliyorum ve bir kez daha midemde bir düğüm oluştu. Bir bıçak gibi şiddetle bükülüyor, istemediğim halde rahatsız edici duyguları yüzeye çıkarıyor.

Artık ne yapacağımı bildiğim için, her şey gülünç derecede açık hale geliyor. Belki de kasıtlı olarak kördüm, önümdeki şeyden uzaklaşıyordum. Ama Avery bana öpüştüklerini söylediğinden beri, beni yüksek alarm durumuna geçirdi. Aralarındaki her etkileşimi izlemekten kendimi alamıyorum — vücut dillerini, söyledikleri sözleri, gerginliği. Bu bir bilimsel deney, devam eden bir kimyasal reaksiyon. Ve ne kadar çok gözlemlerim, o kadar netleşiyor.

Damon ondan hoşlanıyor.

Tolerans göstermiyor, arkadaş olarak *sevmiyor*.

Ondan HOŞLANIYOR.

Theo ile zar zor rahatlamıştım, Avery'yi öncelikli tutmak için içimdeki şeytanların kafesinden çıkabildiğim için kendimle gurur duyuyordum. Onun sayesinde, bu biraz daha kolay oldu. Theo'nun kıskançlık duymaması ve onu korumak için benimle aynı ihtiyacı duyması, ona saygı duymamı sağladı. Aynı hedefleri paylaştığımız için, başlangıçta hissettiğim nefreti yenebildim. Ama Damon? Bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyorum.

Avery'den sonra, dünyada en çok saygı duyduğum kişi o. Kardeşim ve en iyi arkadaşım, geldiğimde beni kanatları altına alan tek kişi. Aramızdaki güven çoğu insandan daha büyük, onun için yapmayacağım hiçbir şey yok. Yani, *neredeyse* hiçbir şey.

Bunun işleri kolaylaştıracağını düşünebilirsiniz. Damon için hiç tereddüt etmeden hayatımı verirdim. Ama kızım? O başka bir mesele.

Ona güvenmediğimden değil. Onunla rekabet etme ihtiyacı duyduğumdan da değil.

Onu buradaki herkesten daha iyi tanıdığım için. Ve yine de onu tam olarak tanımıyorum.

Damon insanlara sadece görmek istediklerini gösterir. Onun birçok yönünü gördüm: kötü, iyi ve en kötüsü. Ve ondan, Avery ilk geldiğinde ona nasıl davrandığını gördüm, onun hakkında söylediklerini duydum.

Damon'ı olduğu gibi kabul ettim çünkü onu yargılayamam. Ben buradaki en kötü anti kahramanım, belki ondan bile daha korkunç. Ama Avery ile tanıştığım andan itibaren onu istediğimi biliyordum. Damon onu öldürürdü ve bunu iki kez düşünmezdi.

Tüm bunları düşününce, şu anda burada olduğumuzu düşünmek beni delirtiyor. O sevgiye muktedir mi? Onu benim sevdiğim gibi sevecek mi?

Yoksa onu bin parçaya ayırıp bana seçim yaptırır mı? Çünkü şüphesiz onu seçeceğimi biliyorum.

Avery, herkesin içindeki iyiliği görebilen saçma bir yeteneğe sahip. Bence kendini korumak için böyle bir dünyada yaşıyor, ki bu aptalca ve ironik çünkü herkes onu hayal kırıklığına uğrattı.

Ben bile.

Sürekli hayal kırıklığıyla nasıl yaşayabildiğini bilmiyorum. Belki de *kurtarılmayı* o kadar çok istiyor ki, bir gün şüphelerinin doğru çıkacağını ve zihnindeki her şeyi doğrulayacağını umarak bekliyor.

Bir yanımda bunu seviyor. Diğer yanımda ise nefret ediyor.

Onun incinip hayal kırıklığına uğradığını düşünmek, onu ağlatan herkesi öldürmek istememe neden oluyor.

İnsanların kusurlarını görüp onları güzel bulmasını seviyorum. Büyürken ailem için asla yeterli olamadım — ya çok fazla idim ya da babamla karşılaştırıldığında yetersizdim. Unutuldum, bir kenara atıldım, deli bir suçlu gibi muamele gördüm. Ama Avery beni olduğum gibi kabul ediyor, rüyalarında ve kabuslarında şeytan olmamı sağlıyor.

Ve şimdi bunu düşününce sertleşiyorum.

Kafamı sallayarak düşüncelerimi temizliyorum ve tekrar ikisine odaklanıyorum. "Dinliyor musun sen?" Damon kaşlarını kaldırarak bana ters bir şekilde soruyor.

kaşlarını kaldırarak bana bağırdı.

Sırtarak omuz silkiyorum. "Avery'nin kışını düşünüyordum."

Yüzü utanç ve hafif bir ihtiyaçla kızardı. Gülerken ona göz kırptım.

"Sen Markel ile randevudayken ben de gardiyanlarla konuştum. Görünüşe göre Arthur akşamları '*refah* kontrolleri' yapmaya başlayacak."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Damon'un gözleri Avery'ye kayar. "İnsanların *güvende* olduğundan emin olmak için odaları kontrol edecekler."

"Kendimizi öldürmediğimizden emin olmak için mi?" Avery tiksintiyle sorar.

"Genel olarak böyle söylüyorlar," Damon onayladı. "Ama ben onlara hiç inanmıyorum. Bu, tanık olmadan hastalara ulaşmanın başka bir yolu."

Yüzü acı ile buruşur. "Ve benim orada olmadığımı fark ederlerse, alarm zilleri çalacak."

"Orada yalnız kalmayacaksın," diye öfkeyle araya giriyorum.

Theo kollarını kavuşturur ve Damon'a gözlerini kısarak bakar. "Peki plan nedir?"

Damon başını sallar. "Birimiz her zaman Eastwood Kanadı'nda kalıp durumu takip edecek şekilde bir program hazırlıyoruz. Gardiyanları izleyerek kontrol saatlerini belirleyeceğiz ve kimsenin odasından çıkarılmadığından emin olacağız."

"Bunun benim kıcımla ne ilgisi olduğunu hala anlamadım," diye mırıldanır Avery.

"Senin kıcının yatağa yapışık kalmasını sağlamak için orada olacağız," diyor Damon soğukkanlılıkla. "Ama dönüşümlü olarak, biz de odalardan dışarı çıkmayalım ve her ihtimale karşı dinlenebilelim. Byrone şu anda bunun üzerinde çalışıyor. Görünüşe göre, sistemleri manipüle ederek hangi kapıların açıldığını bildiren bildirimleri alabilecek ve onların her an nerede olduklarını öğrenebilecek kadar erişim hakkı kazandık. Üçümüzden biri özellikle senin odanı izleyecek."

Biraz rahatlar. "Peki beni kaçırmaya çalışırlarsa planınız nedir?" "Onları öldürürüz," diye üçümüz bir ağızdan söyleriz.

Avery gülümser ve başını sallar. "Ya onlar seni önce öldürürse?"

"Onları fazla abartıyorsun," diye gülüyorum. "Muhafızlar kendi penislerini ayak parmaklarından ayırt edemiyorlar bile — ki ben de onları tek tek kesip atmaktan mutluluk duyarım."

"Daha önce parmaklarını kestim," diye alay ediyor Theo. "Çocuk oyuncağı." "Ya seni almaya çalışırlarsa?" diye soruyor Avery sessizce.

Yüzündeki ifade değişir, yüz hatları kararmaya başlar. Aşağıda geçirdiği zamanı zihninde yeniden yaşadığını görebiliyorum, gözlerinde yaşlar birikince kanım kaynar. Ama gözyaşları çabucak kaybolur, neyin çıkmak üzere olduğunu fark edince yüzü sertleşir.

"Ne yaptılar?"

Sözlerim odadaki sessizliği bozar, hepimizin aklındaki soruyu sorarım. Henüz konuşmaya hazır mı bilmiyorum ama aşağıda olanların bir kısmını biliyorum. Damon bu sabah bana kısaca anlattı ve cinayet işlemeyi düşündüğümü söylemek yetersiz kalır.

Leah'ı ona karşı kullandılar. Avery'ye, başka biriyle birlikte olduğum için onun için gelmediğimi inandırdılar.

Onların cesareti, özellikle de onun ölümünün sebebi oldukları düşünülürse.

Bir kez gardımı düşürerek hata yaptım. Bir daha asla olmayacak.

Avery iç çeker ve kütüphanede volta atmaya başlar. Sessizce onu izleriz, konuşmasını bekleriz. Konuştuğunda, sesi beklediğimden daha güçlüdür.

"Bana işkence ettiler. Tanrı'yı oynamaya karar verdiler ve beni bir deney gibi muamele ettiler."

Theo'nun yumrukları bacaklarının yanında sıkışırken, Damon sessizce başını sallar. Bunu zaten biliyorduk, sadece boyutunu bilmiyorduk. İnsanlar nadiren aşağıdan geri dönerler, ama duyduğumuz birkaç hikaye de aynıydı.

İşlerin yeniden kızıştığını anladığımızda, haftalar önce Avery'ye söylemeliydik. Onu korumak istedim, ama bunu yaparak onu hayal kırıklığına uğrattım. Benim kafamda, onu koruyacağımız için her zaman güvende olacaktı. Aşağıda gizlenen canavarların hikayeleriyle onu korkutmak istemedim. Ama bunu yaparak, o körü körüne gitti, kötülüğe karşı hazırlanıp savaşamadı. Ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

"Bunu zaten biliyordun."

Sesi daha yumuşak, bakışları Damon'a yönelmiş. Bu öfkeli bir suçlama değil, sadece genel bir ifade. O akıllı bir kız, yol boyunca noktaları ve küçük ipuçlarını birleştiriyor.

"Bu yeni bir şey değil," diye cevaplar Damon nazikçe, ses tonuyla beni şaşırtarak. "Sana söyleyecektim ama sonra kaçırıldın."

Kız, volta atmayı bırakır, vücudu hafifçe çöker. "Bana uyardığın sırlar."

"Evet."

Avery'nin bakışları Damon'a dönmeden önce kısa bir süre bana ve Theo'ya kayıyor. "Bu yüzden mi babam ben tutuklandığımda beni ziyaret etti?"

Sperm donöründen bahsedilince Damon sertleşir. "Ailem Lilydale'in sahipleri, Avery."

Bu açıklamaya şaşırmış olsa da, bunu belli etmiyor. Aksine, yüzünde bir anlık sempati ifadesi belirliyor.

"Bu yüzden sen dokunulmazsın," diyor.

"Ben dokunulmaz çünkü ben kendimi kendimi o şekilde diyor duygusuzca cevaplar. "Başlangıçta onların en büyük hedefi bendim."

Kaşları çatılır. "Ne değişti?"

"Ben değiştim. O pisliğin tüm çabalarına rağmen ona hiçbir güç vermedim. Bu yüzden, para akışını sürdürmek için, tesis *tıbbi araştırma* için kullanmak üzere bir anlaşma yaptılar. Ama ben bu girişimleri durdurmak için elimden geleni yaptım. Ama yeterli olmadı, üzgünüm."

Kütüphane yine sessizliğe büründü, bu sefer inanamama duygusuyla. Damon'un bu ağır yükü kişisel olarak taşıdığını bilmeme rağmen, onun kimseye özür dilediğini hiç duymamıştım.

Theo bile biraz şok olmuş görünüyor, ellerini ceplerine sokup yere bakıyor. Yine de, Avery'nin gerçek tarzında, hiç şaşırmış

Sanki onun bu yönünün varlığını hep biliyormuş gibi.

"Bu senin hatan değil," diyor nazikçe. "Kaynakların olmadan bir savaş veriyordun. Aksine, bunu durdurmaya çalışman senin hakkında çok şey söylüyor. Kendini güvende tutup görmezden gelebilirdin, ama yapmadın. Herkesi korumak için elinden geleni yaptın."

"Ama seni koruyamadım. Başarısız oldum."

Avery, kollarını yanlarında tutarak yavaşça ona doğru yürür. "Damon," diye başlar ve onun önünde durur. "Sen beni kurtardın." Bakışları bize kayar ve hüzünlü bir gülümsemeyle, "Hepiniz kurtardınız. Sizin çabalarınız olmasaydı, ben hala orada olurum," der.

Damon çenesini kaldırır. "Sana daha çabuk ulaşmalıydık."

Şimdi midemde farklı bir düğüm var, acıma dolu bir düğüm. O da benim kadar iyi biliyor ki, doğru zamanlamayı yakalamalıydık. Hâlâ burada durmamın sebebi, düşünmeden içeri dalmaya hazır olduğumda beni durdurup, deliliğin eşiğinden sakinleştirmesiydi. Her şey bittiğine göre, hepimiz zamanlamanın her şey olduğunu kabul edebiliriz. Onu oradan çıkaran, onun soğukkanlılığıydı.

"Hayır," diye cevaplıyor Avery, başını sallayarak. "Bunların hiçbiri önemli değil. Önemli olan, benim şu anda burada olmam ve onların gerçeği bildiğimizi bilmeleri."

"Denemeye devam edecekler. Biz olmasak bile, başka bir hasta olacak."

"Onları koruyacağız," diye mırıldanarak ona yaklaşır.

Yanımda, Theo atmosferdeki değişikliği hissederek dikkatini bana çevirir. Ayakları hafifçe bana doğru döner, ama ilk kez Damon'un ona yakın olduğu için yüzüne yumruk atmak istemiyorum.

Sanki...

Burada kalıp aralarındaki bu anı izlemek neredeyse yanlış geliyor.

İçimde garip bir his var, sanki önemli bir ana müdahale ediyormuşum gibi hissediyorum. Sanki ikisi de bu anı birbirleriyle bağ kurmak, ilişki kurmak için ihtiyaç duyuyorlarmış gibi.

Kimse bir şey söylemeyince, Avery Damon'la özel bir an yaşadığının farkına varır. Dikleşir, ellerini birleştirip küçük bir adım geri atar. Parmaklarını oynatır, tedirgin bir şekilde bana bakar.

Ne hissettiğimi veya ne düşündüğümü bilmiyorum, ama ona parlak bir gülümseme atıp, elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Birini bulmam lazım. Muhafızlar bir şey yaparsa diye Theo benimle gelebilir."

"Kimi? Nereye?" diye sorar, ama ben elimi sallayarak onu sustururum.

"Endişelenme. Damon'la burada kal ve detayları hallet. Kısa süre sonra döneriz."

Soğukkanlı tepkime şaşkınlıkla başını eğiyor, alt dudağının içini ısırıyor. Ama yavaşça başını sallıyor.

Theo'ya beni takip etmesini işaret ettim ve ikimiz kütüphaneden dışarı çıktık. Kapı arkamızdan kapandığında, bana umutla bakar.

Gözlerimi bir saniye kapatıp, içimde kabaran garip duyguları toparlamak için bir an duruyorum.

"Nereye gidiyoruz?" diye sorar kayıtsızca, akışına bırakarak.

Gözlerimi açıp, personel odalarının yönünü işaret ederek başımı sallarım.

"Christopher'ı bulmaya gidiyoruz."

tkaqtes L1

Aoesq

Kapı Grey ve Theo'nun arkasında kapanır ve beni Damon'la yalnız bırakır.

O, başka bir yere bakarak duvardaki bir noktaya odaklanıyor. Yüzünde hiçbir duygu yok ve nefes alıp vermesi olmasa, o kadar hareketsiz ki neredeyse öldüğünü düşünebilirdim.

Babasının tesiste dolaşp burnunu her şeye soktuğunu öğrendiğimde ne kadar çılgınca hissettiğimi hatırlıyorum. Bu yüzden, Lilydale hakkındaki gerçeği bilirken hiçbir şey hissetmememe şaşıyorum. Belki de beni aşağıda yıkmayı başardılar.

Ya da belki de onun için kalbim kırılmıştır.

Uzun zamandır Damon'un kim olduğunu bildiğime kendimi inandırmıştım — o, herkesi hizmetçisi gibi gören, beni istemediğim şeyler yapmaya zorlayan şeytani bir çocuktur. Ondan nefret ediyordum, bana bakışlarından tiksiniyordum. Ama sonunda gerçek ortaya çıktı.

O hiçbir zaman benim düşmanım olmadı.

Hikayenin daha fazlası olduğu açık, ama *onun burada olduğu* gerçeğini bir türlü kabullenemiyorum. Eğer ailesi Lilydale'in sahibi ise, o zaman onun hapsedilmesinin sebebi onlardır. Aksi takdirde, başka bir yerde olurdu, değil mi?

Travmamı her zaman bilinçaltımda açıkça gösterirdim — benimle tanışan herkes benim mahvolduğumu anlayabilirdi. Saklamaya çalışsam bile, duygularımın ve acımın ruhumdan taşıp dökülmesini engelleyemezdim. Onlar sanki ben yokmuşum gibi davranırlardı, benimle ilgilenemeyecek kadar meşgullerdi. Ama yaptığım her küçük şeyde bunun işaretleri vardı.

Damon gibi birinin de acı çekebileceğini hiç düşünmemiştim. O kadar düzenli görünüyordu ki, neden buraya ait olmadığını hissettiğimi hep merak ediyordum. Travma veya istismar belirtisi yoktu, bariz bir trajik geçmişi yoktu. Yine de, o buradaydı.

"Damon," diyorum, sessizliği bozarak.

Cevap vermez, ama gözleri hızla benimkilere kayar. Hâlâ çok boş, çok *kontrollüdürler*.

"Sen baban gibi değilsin," diyorum, bu yeni bilgiyle ne söyleyeceğimi veya ne yapacağımı bilemeden. Ama bir parçam onu teselli etmek istiyor. Eğer babasıyla ilişkisi benimkine benziyorsa, bunu duyması gerekiyor. Çoğu zaman ebeveynlerimizin kopyası olarak görülürüz, onlar kötü insanlarsa biz de kötü adamlar olarak resmediliriz. Ve burada bunu yapmak kolaydır, çünkü toplum için bizler kilit altına alınması gereken vahşileriz.

Lilydale'de geçirdiğim zaman bana bir şey öğrettiyse, o da bizim kurban olduğumuzdur. Hepimizin buraya gelmemize neden olan eylemlerimiz için mazeretlerimiz ve bahanelerimiz var.

Davranışları biraz değişir, gözleri kısılır ve sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bana bakar.

"Ben de babam gibi bir canavarım," diye cevaplar, sesinde hiçbir duygu yok. "Sadece farklı bir tür."

"Sahip olduğum her şeyi, seni bu hale onun getirdiğine bahse girerim."

Yüzünde karanlık bir gülümseme belirir, onun kötü olduğunu inkar etmediğim için eğlenmiş gibi görünür. "Öyle mi?"

Onu fazla zorlamaktan korktuğum için, belirsizlikle yavaşça başımı sallarım. "Bütün canavarlar doğuştan öyle değildir. Bazıları yaratılır, benim gibi."

Damon kuru bir kahkaha atar. "Canavarlar hayvanlara benziyor olsaydı, sen bir koyun olurdun."

Çenemdeki kasların seğirdiğini hissediyorum, ilk geldiğimde bana uysal bir koyun dediğini hatırlıyorum. Gözlerinde bir ışıltı var, onun da bunu hatırladığını gösteriyor.

"Sen bir eşeksin çünkü pisliğin tekisin."

Ayağa kalkarak, eğri bir gülümsemeyle bana tepeden bakıyor. "Dikkatli ol, Avery," diye uyarıyor, ama sesinde şakacı bir ton var.

Korkmuyorum, elimi kalçama koyarak yakınlığımı koruyorum.

"Artık beni korkutmuyorsun," diye itiraf ediyorum. "Gerçek canavarlarla karşılaştım ve hayatta kaldım. Ama aynı zamanda..." Bir an durup, sonraki sözlerimi dikkatlice seçiyorum. "Senin bir canavar olduğunu hiç düşünmüyorum."

"Bu tehlikeli bir hata."

Öyle mi?

Kalbim biraz daha hızlı atıyor. Bu konuşmanın nereye varacağını ve nedenini bilmiyorum. Kafamda alarmlar çalıyor, kaçmam gerektiğini söylüyor. Bu yanlış geliyor.

Ama aynı zamanda doğru da.

Sonunda, Grey'i düşünerek küçük bir adım geri atıyorum. Ona öpücüğü anlattığımda çok kızmıştı. Şu anda güçlü olmamız gerekiyor. Grupta ayrılıklara neden olarak olayları gözden kaçırma riskini göze alamayız. Ama buna rağmen, bir parçam hala Damon'a çekiliyor.

Bu duyguları içime atıp, duruşumu gevşetiyorum. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Damon masaya yaslanıp kollarını kavuşturur. "Maalesef, tüm bunları zor yoldan öğrendin. Bu bir süredir devam ediyor, ama Leah'ın ölümü, *araştırmalarını* yürütmeye çalıştıkları son seferdi."

Leah... yine o isim. Tıpkı önceki gibi içimi acıtıyor, ama aynı zamanda ölen bir kıza karşı öfke ve kıskançlık duyduğum için kendime de kızgınım.

"Ona da aynı şeyi mi yaptılar?" diye sessizce soruyorum.

"Evet. Onu kurtarmaya çalıştık ama çok geç kalmıştık. Ne biz ne de onlar hazırlıklıydık. Pusuya düştü, deney yanlış gitti... en azından öyle diyorlar."

Yanındaki masaya yaslanarak iç çekiyorum. "Anlıyorum. Orada öleceğime gerçekten inanmıştım."

Damon başını yana çevirip omzunun üzerinden bana bakar. "Senin hakkında yanılmışım. Ve bu beni endişelendiriyor."

Gülümsedim, gözlerim önümdeki kitap raflarına odaklandı. "Damon endişeli mi? Belki de öldüm ve cehennem dondu."

"Ciddiyim, Avery," diye sertçe cevapladı. "Bütün bunları *çok* iyi idare ediyorsun."

Ona bakarak, gerginliği kırmak için şaka yapmaya çalışıyorum. "Önce bana duygularımı kontrol etmemi söyledin. Şimdi de bunu çok iyi yapıyorum, öyle mi?"

"Bu farklı," diye cevaplar. "Kendini kontrol etmek bir şey, ama yaşadıklarını tamamen görmezden gelmek başka bir şey. Olanlarla başa çıkmak için biraz zaman ayırmalısın. Aksi takdirde, bu seni içten içe yiyip bitirir."

"Ben iyiyim..."

"İyiyim dersen, seni masanın üzerine yatırıp kışına şaplak atarım."

Sözler ağzından çıkar çıkmaz, ne dediğini fark edince dudaklarını sıkıca kapatır ve yüzünde sinirli bir ifade belirir. Ben sadece hafifçe gülerek başımı sallarım.

"Bu sadece... benim yaptığım şey," diye itiraf ettim üzüntüyle. "Belki de bu yüzden bu konuda çok kötüydüm, çünkü her şeyi içime attım. Başka seçeneğim yoktu."

"Artık bir seçeneğin var."

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum. "Ama olanları itiraf etmekten korkuyorum, çünkü her şeyi tamamen kaybedebilirim. Ya kendimi tutmak tek seçeneğimizse? Şu anda parçalanamam, Whittingham ve muhafızlar etrafta dolaşırken zayıf olamayız. Burada sadece benim hayatım tehlikede değil, herkesin hayatı tehlikede."

Damon sessizce bana bakıyor, yanlış bir şey mi söyledim diye merak ediyorum. Onun duymak istediği şeyin bu olduğunu düşünmüştüm. Sonuçta, o duygularını göstermeyenlerin en iyi örneği.

"Avery," diyor sonunda. "Sen zayıf değilsin. İhtiyacın varsa parçalanabilirsin. Yeter ki parçaları tekrar bir araya getirebilesin. Grey ve Ashwood sana bu konuda yardımcı olacaklar."

"Yardım edecek misiniz?" diye fısıldayarak ona bakıyorum.

Ne aptalca bir soru, Avery.

Aramızda garip bir gerginlik oluşur ve utançtan başımı çevirip başka yere bakmaya başlarken, bir el çenemi tutar. Damon, gözlerimden yaşlar akmaya başlasa da, dış görünüşümün altında küçük çatlaklar oluşsa da, bana bakmamı sağlar.

"Evet."

İnanamadan bir kez göz kırpyorum ve bu hareketle tek bir gözyaşı yanağımdan süzülüyor. O başka bir şey söylemiyor, bu da onun söylediklerini yanlış duymuş ya da hayal etmiş olabileceğimi düşündürüyor. Eli yüzümden ayrılmıyor, hala beni yerinde tutuyor.

Yavaşça, başparmağı yanağımda yukarı kayarak gözyaşımı siler.

"Sana ne yaptılar?" diye sorar sessizce ve sözlerine eşlik eden küçük hırıltı beni şaşırtır.

Bunun benim sözde kontrol eksikliğimden mi, yoksa *Damon'un* sorduğu gerçeği yüzünden mi bilmiyorum, ama kararlılığım sonunda kırılır ve milyonlarca parçaya ayrılır.

"Her şeyi," titrek bir sesle tekrar fısıldıyorum. "Beni makinelere bağlayıp, uyuşturup, buzlu suya batırıp, elektrik verirken Grey'in başka biriyle sevişmesini izlemeye zorladılar..." Boğazımda bir yumru hissederek sözlerimi kesiyorum.

Yüzünde öfke belirir ve patlamak üzere olduğunu düşünerek endişelenirim. Birkaç saniye sonra yüzümü bırakır, gözleri vücudumu inceler gibi aşağı doğru kayar. Kollarıma takılır, eli bileğimi yakalar ve ön kolum yukarı bakacak şekilde çevirir. Soluk tenimde iğnelerden kaynaklanan morluklar belirmiştir; büyük, dairesel lekeler, ayırt edilemeyen desenler oluşturur.

Geri çekilmeden, ona bakmasına izin verdim. Parmakları morluklardan birinin üzerinde nazıkçe gezdikten sonra, dövmelele kaplı yara izlerime dokundu.

Keşke aklımdan neler geçtiğini bilebilseydim. Nasıl düşündüğünü, insani düzeyde nasıl davrandığını daha fazla bilmek istiyorum. Onun, gösterdiği duygusuz, soğuk kişiliğinin dışında başka bir yönü olup olmadığını görmek için can atıyorum. Eminim vardır, altında gizli bir yerde.

"Onlara ödetiriz," dedi sonunda, kolumu kucağıma koyup beni bıraktı.

"Neden buradasın?" diye soruyorum aniden, onu yakından izleyerek. "Lilydale'de. Ailenin sahibi ise neden buradasın?"

Değişim ani, duvarları gözlerimin önünde yeniden yükseliyor. Öfke kayboluyor, yüzündeki gerginlik yerini kurnaz bir gülümsemeye bırakıyor.

"Sen meraklı bir kuzucuksun," diye alay ediyor. "Hep soru soruyorsun."

Hayvan benzetmesini görmezden gelerek göğsümü kucaklarım. "Cevap vermek zorunda değilsin."

Damon uzanıp, düşen bir saç telini kulağımın arkasına itti. Cehennemde kaldığım için siyah saçlarım çok karışık olduğu için pek bir işe yaramadı. "Bu, babamın beni kontrol etmesinin başka bir yoluydu. Kendisi için korktuğu için beni kilit altında tutmak istiyordu."

"Neden?" diye ısrar ediyorum, parmakları yüzümün kenarını okşarken hafifçe titriyorum. "Neden korkuyordu?"

"Onu öldüreceğimi biliyordu. Ama daha da önemlisi, bu sayede benim servetimin kontrolünü ele geçirebilecekti."

"Paran mı?" diye soruyorum, kaşlarımı çatarak. "Bana göre kendisi de oldukça zengin görünüyor." Bu yoruma sırtarak cevap veriyor. "Zenginler, çalarak ve entrika çevirerek zengin kalırlar.

Avery. Onun imparatorluğunu ve itibarını mahvederdim, o da bunu kabul edemezdi."

"Anlamıyorum," diye mırıldandım. "Çocuğunu zorla hapsetmek nasıl yasal olabilir?"

"Para her şeyi satın alabilir," diye basitçe cevaplar. "Beni yanlış teşhis etmesi için birine para ödedi, benim uygun olmadığımı ve toplum için tehlike oluşturduğumu iddia etmek için.

Sonra bu parayı, benim asla dışarı çıkmamamı sağlamak için Lilydale'i kurmak için kullandı. Burada tutulmamı o kontrol ediyor. Bu gücün federal bir hapishane veya psikiyatri kliniğinin eline geçmesini göze alamazdı, çünkü onlar gerçeği anladıklarında benim eninde sonunda serbest bırakılacağımı biliyordu. Bu şekilde, benim ulaşamayacağım bir yerde, tüm finansmanı kontrol ederken beni rehin tutuyor."

Kaşlarım çatıldı. "Peki ya tıbbi araştırma?"

"Burada cezamın devam etmesini sağlamak için bir yol. Tesisin işletilmesi pahalı ve benden çalmak için elinden geleni yapmasına rağmen, IRS ve FBI'ın kapısına dayanmasını istemiyorsa, benim güven fonumu nasıl elden çıkaracağına dikkat etmek zorunda. Hükümetle güçlerini birleştirerek, korunuyor ve gözlerden uzak kalıyor. Bu, planını gizlemek için mükemmel bir bahane; her şeyi açıkça yapıyor, hukuk sistemi ile çalışıyor, böylece kimse bir şeyden şüphelenmiyor. Onlara göre, o özverili bir insan, topluma geri veriyor, iyi bir amaç için tesislerinin üzerindeki baskıyı azaltıyor. Ve en iyisi, beni kontrol edebiliyor. En azından öyle olduğunu düşünüyor."

Gözleri tehlikeli bir şekilde parıldıyor ve zaten bildiğimiz şeyi doğruluyor: Damon'ı kimse kontrol edemez, kendi yarattığı cehennemin içinden bile.

"Peki ya Whittingham?"

"Üniversiteden eski arkadaşı."

İnanamadan başımı sallayarak öne doğru eğildim ve titrek bir nefes verdim. "Bu çok berbat."

"Evet, öyle. *Cirque des Morts* bu yüzden var. Bu, tesisin işleyişini engelleyerek babama bir tür "siktir git" demektir. Para biterse, yönetim kurulu Lilydale'i kapatmak zorunda kalacak, tabii kendileri finanse etmeyi seçmezlerse. Bunu yapmak istemiyorlar, kimse karşılığında hiçbir şey almadan parasını vermek istemez. Onlar açgözlü domuzlar. Ama bunun yanı sıra, buradaki insanlar benim hatalarım yüzünden onların *deneylerine* maruz kalarak cezalandırılmamalı."

"Senin hataların mı?" diye yorgun bir sesle soruyorum. "Bu nasıl senin hatan olabilir ki? Sen bunu istemedin ki."

Damon sadistçe gülümser. "Benim hatam, o piç kurusu annemi öldürdükten sonra onu hayatta bırakmak oldu. Ve ben aynı hatayı iki kez yapmam — sözlerimi her zaman tutarım."

Bölüm 13

Grey

"Christopher," diye yavaşça sesleniyorum, ofisinin kapı çerçevesine yaslanarak. "Seni burada bulmak ne güzel."

Masasındaki dosyadan başını kaldırıp, beni ve Theo'yu izlediğini fark eder. Yanağındaki morluk ve şişmiş burnu beni güldürür, renk kontrastı nedeniyle açık renkli gözleri daha da canlı görünür. Bir kez olsun, rol yaptığı profesyonel gibi görünmüyor. Yüzü benim eserimle kaplı, saldırımın izleri herkesin görebileceği şekilde ortada.

Masummuş gibi davranmıyorum. Onu kimin incittiğini herkesin bilmesini istiyorum. Daha da iyisi, *nedenini* de bilmelerini istiyorum.

"Bana biraz daha vurmaya mı geldin, Grey?" diye soruyor, sandalyesine yaslanarak. Bakışları Theo'ya kayıyor ve kaşını kaldırıyor. "Bu beklenmedik bir ittifak."

"İnsanların ortak bir amaç için bir araya gelmesi şaşırtıcı," diye mırıldanıyorum, ofisine girerken. "Sanırım bunun için sana teşekkür etmeliyiz."

Christopher, hiç etkilenmemiş gibi gülümser. "Senin için her zaman kötü adam olacağım, değil mi? Aynayı kendine çevirmek yerine başkasını suçlamak daha kolaydır."

"Kötüler diğer kötülerini tanır," diye cevap verdim. "Ben kendimle barışığım. *Ya sen?*"

Kollarını kavuşturarak, eliyle bize oturmamızı işaret etti. "Sanırım bu Avery ile ilgili," dedi, sorumu görmezden gelerek. "O nasıl?"

Ne ben ne de Theo oturuyoruz, ikimiz de deri koltukta oturan adama öfkeyle bakıyoruz.

"Sence nasıl olabilir?" diye bağırırım. "O pislikler ona işkence etti."

Şaşırtıcı bir şekilde, yüzünde hafif bir umutsuzluk ifadesi belirir, pişmanlıkla birlikte.

"Biliyorum," diye cevaplar Christopher, hayal kırıklığına uğramış bir sesle. "Ama diğer hastaların yanına döndüğünü duydum. Doğru mu?"

"Başka ne duydun?" diye sorar Theo, ben cevap veremeden. Sadede gelir, benim yapmak istediğim gibi bu pisliğin ellerini mektup açacağıyla bıçaklamaktan çok bilgi almaya daha çok ilgilidir.

Christopher ona biraz şaşkın bir şekilde bakar. Theo'nun buradaki personelle pek konuşmadığını, kimsenin umurunda olmadığını varsayabilirim. "Maalesef, pek bir şey duymadım. Arthur bu sabah kısa bir e-posta gönderdi, iki öğrencinin geri döndüğünü ve programlarına devam edeceklerini belirtti."

"Bu ders programlarıyla ilgileniyor musun?" diye sorar Theo.

Christopher'a kaşlarını kaldırarak, cevabını merakla bekliyorum.

O iç çeker. "Eğer sorduğun buysa, Avery'ye atanmadım. Diğer hastalarla ilgili olarak, bu bilgiyi açıklayamam."

"Ne zamandan beri doktor-hasta gizliliğini önemsiyorsun?" diye alay ediyorum.

"*Bu* konuyu tekrar açacaksak, dosyaları çalmaya çalışanların Damon ve sen olduğunu hatırlatabilir miyim?" diye karşılık verir. "Ve ben bunu engellemeye çalıştım."

Gülerek öne eğildim ve ellerimi masasının kenarına koydum. "Ve bu çok işe yaradı," dedim alaycı bir şekilde. "Onun dosyası yine de çalındı, hem de Vivian Capello tarafından. O kız, az sayıdaki beyin hücreleriyle zar zor işlev görebiliyor, ama yine de içeri girmeyi başardı."

En azından Christopher suçlu görünme cesaretini gösteriyor.

"Onun ne yaptığını biliyorum," diye sinirli bir şekilde cevap veriyor. "Ve bunu düzeltmek için elimden geleni yaptım. Ama her şey benim kontrolümde değil. Bunu biliyorsun."

Gözlerimi deviriyorum. "Tabii, sevgili amcanı suçla. Merak ediyorum, bu konuda ne dedi?"

Alexander'ın adı geçince Christopher dik oturur ve gözlerimi diker. Bakışlar öldürebilseydi, şimdi bir kan gölünde yatıyor olurdu — ölürken Avery'nin içine boşaldıktan sonra onun içinde kalamazsam, ölmek istediğim şekilde.

"Ne dediğini hiç bilmiyorum," diye cevaplar, profesyonel tavrını bozarak. "Onunla Arthur arasındaki tüm iletişimden dışlandım."

Avery'yi *korumaya* çalıştığım için teşekkürler."

Theo bana kısa bir süre baktı, sessizce parçaları birleştiriyordu. Son zamanlarda ona mümkün olduğunca bilgi verdim, ama bir yabancı olarak bile, Avery'nin tutuklanmasıyla ortaya çıkan karmaşayı ilk elden gördü. Tek bildiği, Avery'nin götürüldüğü gün Christopher'ın bize anlattıklarıydı; onu erişim kartıyla tuzağa düşüren oydu. İyi bir samaritan gibi davranabilir, ama gerçekte onları Avery'ye yönlendiren oydu. *Cirque des Morts* ile olan ilişkisi ve Christopher'ın müdahalesi, onu daha da büyük bir hedef haline getirdi.

En azından biz onu korumaya çalıştık. Christopher, Avery'nin sicilini tutuklama ile lekeledi ve masum kızın travmasını daha da artırdı. Profesyonel gibi davranan biri olarak, Avery'yi her şekilde mahvetti. Buradaki amaç neydi?

Çünkü Avery ortadan kalkarsa, Alexander ve Arthur gelmeye devam edecekti. Christopher, yüz hastanın hepsini *korumak* için müdahale edecek miydi?

Muhtemelen hayır.

"İyilikten çok zarar verdin," diyor Theo, benim düşüncelerimi yineleyerek. "Onu bir sarmalın içine attın, onu önemseyen tek insanlardan uzaklaştırdın."

Onun sözleri karşısında biraz gerildim. Katılıyorum, ama tutuklandıktan sonra ona nasıl davrandığımı hatırlamak hala bana suçluluk duygusu veriyor. Gurur duyduğum bir an değil - incinmişim, neden ona yetmediğimi anlamaya çalışıyordum. Kızgın olmama rağmen, onu uzaktan korumaya çalışıyordum. Her anını takip ediyor, güvende olduğundan emin oluyordum. Damon'u ona öfkesini yöneltmemesi için ikna ettim, hedefimiz uğruna onu yakınımızda tutmayı kabul ettim. Ama bunun benim de yararına olduğu açıktı — onu yakınımnda tutmak, ne kadar acı verici olsa da, kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu.

Onu elde edemesem bile, onu her zaman koruyacaktım. Ama şimdi o benim olduğu için, onu güvende tutma arzusu ve ihtiyacı, şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha büyük.

Bu da Leah'a karşı hissettiklerimin, Avery için yaptıklarımın sadece bir parçası olduğunu fark etmemi sağladı.

Leah'ı önemsiyordum. Ona takıntılıydım, ama hepsi bu kadar gibi görünüyordu.

Takıntı.

Ama Avery'ye olan takıntımın sınırı yok. Damon'u Leah için terk etmeye hiç hazır değildim. Hayatımı mahvetmeyi hiç düşünmemiştim, ta ki Avery ile tanışana kadar.

Avery'ye sadece takıntılı olmadığımı anlamam çok uzun zaman aldı. Hayır, bundan çok daha yoğun bir şeydi. Aşktdı.

Aşk, benim aşına olduğum bir duygu değildi. Bana hiç verilmemişti ve benim kazanabileceğim bir şey de değildi. Aşk hakkında tek bildiğim, kurguda tasvir edilenlerdi. Bana mide bulandırıcı geliyordu; çiçekler ve tatlılıklarla dolu, aşk söz konusu olduğunda belirli bir tür insan olma gerekliliği. Bu yüzden, ben bunların hiçbiri olmadığım için aşık olamayacağımı kabullendim.

Ama Avery, aşkın pembe kalpler ve romantizmden daha fazlası olduğunu fark etmemi sağladı. Aşk agresif, şiddetli, tehlikelidir. Her şeyi tüketen, takıntılı olabilir, her kişilik özelliğini ve duyguyu ortaya çıkarabilir.

İyi ve kötü.

Ve o, bana bir kez bile sevgiye layık olmadığımı hissettirmedi. Avery benim her yanıma sevir, içimdeki karanlıkta asla çekinmiyor.

Çoğu insan karanlık tarafını evcilleştirmek ister. Ben istemem.

Gerekirse onun için değişirdim. Ama gerek yok, çünkü o beni tümüyle kabul ediyor.

Soğukkanlılıkla insanları öldürdüğümü gördü, ona zarar vermeyi göze alan herkese elini uzattı. Çoğu insan benim yapabileceklerimden korkar, dehşete kapılır.

Ama Avery korkmaz.

Ve bu... aşk. Ya da en azından, bizim boktan versiyonumuz.

"Avery burada olmayı hak etmiyor," diyor Christopher, bir kez olsun benim de katıldığım bir şey söylüyor.

"Hayır, hak etmiyor," diye alçak sesle cevap veriyorum. "Ama bu sana bizim işimize karışmaya hak vermez. Her şey kontrol altındaydı. Kendini bizden üstün görüyorsun belki, Christopher. Ama Ivy League diploman, paran ve pahalı takım elbiselerin, büyüklerle oynayabilecek kadar hazır olduğunu göstermez. Güç, sadece sahipmiş gibi davranabileceğin bir şey değildir. Sıfırdan inşa edilir. Asla Damon'un seviyesine ulaşamazsın ve bunu ne kadar çabuk kabul edersen, o kadar çabuk yolumuza devam edebiliriz."

Alaycı bir yorum bekliyorum ama gelmiyor. Bunun yerine, derin düşüncelere dalmış bir şekilde yavaşça başını sallıyor.

"Benden ne istiyorsun?" diye sorar, sinirli bir şekilde. "Çünkü sana verecek bir cevabım yok, Grey. Bana karşı bariz nefretine rağmen,

Alexander'la yatmıyorum. Avery'nin kaçırılmasıyla hiçbir ilgim yok ve Lilydale'de herhangi bir karar verme yetkim de yok."

Sonunda, karşısına oturup ayak bileğimi dizimin üzerine koyuyorum. "O gün ne olduğunu bulmanı istiyorum. Markel'in ofisinde uyuşturulmuş. O yaşlı piçi sorguladık ama neredeyse bunamış durumda. Boğazını parçalamadıkça, bu olayla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

Bu sabahki sorgulama sonuçsuz kaldı. Markel, Avery'ye odaklanmıştı, aptal şarkılar söylüyor ve hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davranıyordu. Ya Oscar ödülünü hak ediyor ya da hiçbir şey bilmiyor. Theo ve ben, ilacı değiştirenin o olmadığı konusunda hemfikiriz. Birisi, onun yetersiz donanımından yararlanarak bunu kışkırttı. Onun bu kadar güvenilir ve aptal olması yüzünden onu neredeyse öldürüyorduk. Avery'nin iyiliğine olan samimi ilgisi onu zamansız bir ölümden kurtardı.

"Deneyebilirim," diye homurdanıyor Christopher. "Ama profesyonel personelin çoğu Arthur'un elinde. Onlara iyi maaş ödüyor, bu yüzden hiçbirinin konuşacağını sanmıyorum."

"Denemek yeterli değil. Birisi bunun için cezasını çekecek ve eğer kesin bir isim bulamazsam, hepsini tek tek alt edeceğim."

O içini çeker. "Peki bu seni nereye götüreceksin, Grey? Hayatının geri kalanını Avery ve Damon'dan uzak, hapiste geçireceksin."

Sonunda sabrım taşar ve ellerimi masaya vururum. "Onları bana karşı kullanmaya cüret etme. Bizi mahvettiğinde, herhangi bir fikir beyan etme hakkını kaybettin."

Theo omzumu tutar ve beni sandalyeye geri çeker. "Elsher'den başla," der Christopher'a. "Psikiyatristler ilaç yazabilir. Ona verdikleri ilaca, şüphe çekmeden kolayca ulaşabilirdi. Olay olduğunda onunla seansdaydı."

Tam da bu anda Theo'yu buraya sürüklediğim için minnettarım. Garip bir şekilde, bir psikopat için oldukça sakinleştirici bir varlığı var.

Ya da belki de ben de psikopat olduğum içindir.

"Elimden geleni yapacağım," diye cevaplar Christopher, bana dönerek. "*Elimden geleni.* Bunu kabul etmelisin, Grey. Yardımımı istiyorsan, sana verilenleri kabul etmelisin."

"Yüzüne bir daha yumruk atmamı istemiyorsan, cevapları alacağından emin ol," diye tatlı bir şekilde cevap veriyorum.

Theo gülüyor, ikimizi de şaşırtıyor. Karakterinden çıktığı için ona ihanet dolu bir bakış atıyorum, ikimize başını salladığını izliyorum.

"Yanılma," diyor, gözleri Christopher'a odaklanarak. "Avery'yi bir daha incitirsen, hesap vereceğin kişi Grey olmayacak. Ben olacağım ve sana söz veriyorum, onun yapacağı her şey benim yapacağımın yanında amatörce kalacak."

"Beni tehdit etme, Theo," diye iç geçirir Christopher. "Burada küçük bir erkek arkadaşlığı, kötü polis-kötü polis oyunu oynuyor olabilirsiniz, ama ben tehditlere iyi tepki vermem. Ben iyi niyetle yardım etmeye çalışıyorum. Tüm hastalarım gibi Avery'nin iyiliğini de önemsiyorum. Ama *güç* ve *kontrol* konusunda ne hissedersen hisset," diye sözünü kesip bana bakıyor. "Benim hala senden daha fazla özgürlüğüm var. Bana ihtiyacın var, kabul et bunu."

Parmaklarımın eklemlerini çatlatarak, sandalyemde rahatça geriye yaslanıp onun bakışlarını karşıladım. "Sana *ihtiyacımız* yok, Christopher. Ama bir gün bu tımarhaneyi yerle bir edeceğiz. Asıl soru, her şey küle döndüğünde seni içeride bırakıp bırakmayacağımız olacak."

Bölüm 14

Avery

Damon ile üçümüzün geceleri sırayla odamda nöbet tutacağı programı tamamladıktan sonra, koridorda Grey ve Theo'yu buluruz.

"Kan lekesi yok mu? Biraz şaşırdım," diye gülerek, temiz kıyafetlerine dikkat çektim.

"Gün daha erken," diye alay ediyor Grey. "Öğle yemeğinden sonra ortalığı dağıtmaya karar verdim."

Ruh hali daha iyi görünüyor, ancak bakışları ara sıra Damon'a takılıyor, sanki bir kanıt arıyormuş gibi. Bu kanıtın şişmiş öpülmüş dudaklar mı yoksa tokat izleri mi olduğundan emin değilim.

"*Kıçını* hallettin mi?" diye soruyor, dudakları seğirirken açıkça kıcıma bakıyor.

Şakacı bir şekilde koluna vurup başımı sallıyorum. "Damon sana anlatır. O tüm detayları biliyor."

Dördümüz Westwood kanadına doğru yola çıkıyoruz, ama kapıya ulaşmadan önümüze çıkan bir gardiyan bizi durduruyor. Koyu yeşil gözleri bana odaklanıyor, etrafındakileri incelerken gözleri kısılıyor.

"Çağırıldın," diyor Damon bana soğukkanlılıkla. "Kim?" diye soruyor son kısmı gardiyana yönelterek.

Muhafız biraz şaşırmış görünüyor, dikkatini benden Damon'a çeviriyor.

"Dr. Elsher, efendim."

Theo ve Grey hemen bana yaklaşır, neredeyse bedenleriyle beni boğacaklar. Onlara güven vermek için ellerimizi birbirine kenetlerim.

"Ben giderim," diye cevap veriyorum, onları şaşırtarak, gardiyan kanlı bir yığın haline gelmeden önce.

"Kesinlikle olmaz," diye bağıırır Theo.

"Benim cesedimi çiğnemedenden olmaz, daha doğrusu *onun* cesedini," diye öfkeyle araya girer Grey.

Damon omzunun üzerinden bana bir bakış atar, yüzümdeki ifadeyi okumaya çalışır. Onun bakışını karşılayarak, hafifçe başımı sallarım.

"Ben iyiyim."

Onlar açıkça ikna olmamışlar, gardiyana ölümcül bakışlar atarak, sanki beni zorla götürmeye cesaret etmesini bekliyorlar.

"O bir pislik," diye fısıldar Grey bana. "Ona güvenemeyiz." "Biliyorum," diye cevaplarım, bu kadar az hissetmemişe şaşırtarak. "Ama o pislğin yüzüme bakmasını, yaptıklarının sorumluluğunu üstlenmesini istiyorum."

Grey memnun görünmüyor, elimi neredeyse acı verecek kadar sıkı tutuyor.

"Hayır."

Cevap vermek için ağızımı açmadan Damon sözümü keser.

"Onu bırak."

Grey'in yüzünde ihanet dolu bir ifade belirir ve boynunu kırarak Damon'a döner. "Dalga mı geçiyorsun lan?"

Damon, ona yöneltilen yoğun bakışlara rağmen, irkilmiyor, hatta Grey'e bakmıyor bile. Hâlâ beni izliyor, yüzünde sakinlik ve ilgisizliğin mükemmel bir karışımı var.

"Koridorda bekleyeceğiz," diyor Grey'e. "Bırak da bunu yapsın." "Hayatta olmaz. Theo, bana destek ol."

Theo sessiz kalır, hepimizi süzer. Gözlerini gardiyana çevirir, başını aşağı eğirir ve ben ne yaptığını görmem ama gardiyan aniden korkuyla iki büyük adım geri atar.

Sonunda Theo, Grey'e dönerek başını sallar. "Grey'e katılıyorum." "Teşekkürler! En azından *birisi* aklı başında."

Beni neyin yönlendirdiğini bilmiyorum, ama ellerini bırakıp Damon'a doğru süzülürüm.

"Ben zayıf değilim," diye fısıldarım ona. "Onların beni, bizi yıkmasına izin vermeyeceğim. Kaçarsam, kazandıklarını anlayacaklar ve peşimden gelmeye devam edecekler. Onları alt etmek istiyorsak, karşı koymalıyız."

Damon kıpırdamıyor, ama tavrındaki değişikliği fark ediyorum. "Kapının dışında bekleyeceğim. Bizi çağırman yeter."

"Deadman!" Grey, konuşmayı dinleyerek sertçe seslendi.

"Yeter. Avery gidiyor. Ya onu takip edersin ya da gidip başka bir şey yaparak kendini işe yarar hale getirirsin."

Bir tür güç mücadelesi içinde birbirlerine bakarken, sessizlik kulakları sağır ediyor.

Gerginliğin arttığını hissederek, dönüp Grey ve Theo'ya bakıyorum. "Sorun yok," diyorum gülümseyerek. "Ben iyiyim. Siz de orada olacaksınız ve o orospu çocuğunun yanıldığını kanıtlamak istiyorum." Derin bir nefes alıp, aklımı ve cesaretimi topluyorum. "Onun yanıldığını kanıtlamam *lazım*."

Başımı dik tutarak Dr. Elsher'in ofisine giriyorum. Hiç şüphem yok, onun Whittingham ile komplo kurduğundan eminim.

Lilydale'e gelip Dr. Smith'in yerini aldığı andan itibaren benden nefret ediyor. İlk başta nedenini anlamadım, acaba sorun bende mi diye merak ettim. O kadar sevimsiz miydim?

Sanki benim zayıflıklarımдан yararlanmaya çalışıyor, aşmaya çalıştığım tüm sorunları tetikliyor gibi hissediyordum. Kendinden nefret etmemi kullanıyor, beni umutsuz vaka gibi davranıyordu.

Onun Dr. Smith'ten ne kadar farklı olduğunu ancak şimdi anlıyorum. Hâlâ Smith'e kızgınım, özellikle de Damon'un ailesinin bir parçası olarak Lilydale'de bağlı olduğunu bildiğim için, ama seanslarımız sırasında beni asla yetersiz veya değersiz hissettirmedi.

Zihinsel durumum hakkında konuştuğunda, bunu aşabileceğimi, sonsuza kadar böyle kalmak zorunda olmadığımı vurgulamaya çalışırdı. Bana inandırılmaya çalışılanın aksine, bu asla benim hatam değildi.

Ben dinlemek istemediğimde bile bana körü körüne umut vermeye çalıştı. İletişim kurmak istemediğimde, sessizce otururduk. Asla baskı görmedim, zorlanmadım, alay edilmedim veya dalga geçilmedim.

Dosyamın sızdırılması ve güvenimin ihanet edilmesi nedeniyle onun yaptıklarını affedip affetmeyeceğimi bilmiyorum, ama bu devasa pisliğe kıyasla onun o kadar da kötü olmadığını biliyorum.

"Bayan White. Geri döndüğünüzü görmek ne güzel."

Yüzümde alaycı bir ifade belirir, ama bunu saklamaya çalışmam. Bunun yerine, kaşımı kaldırıp hasta koltuğuna otururum. "Eminim çok heyecanlısınızdır."

Onun ses tonuna ve enerjisine hiç çaba harcamadan ayak uyduruyorum — eğer bana köpek gibi davranmak istiyorsa, ben de kaltak gibi davranırım.

Dr. Elsher ağzını açmaya başlar, parlak, mükemmel dişleri gözlerimi kamaştırır, ama ben elimi dikkatsizce sallayarak onu keserim.

"Dur tahmin edeyim, *her zamanki gibi işbirliği yapmayacağım, değil mi?*" Onu taklit ederek alay ediyorum.

Kaşlarını kaldırır, tavrımdaki değişiklikten açıkça şaşırmıştır. Elbette, son görüşmemizde beni cehenneme götürmeden önce ona karşılık vermiştim. Ama o, kendimi savunmak, ruhuma kazınmış akıl hastalığından daha fazlası olduğumu kanıtlamak içindi. Bu sefer, güçlü olduğumu, korkusuz olduğumu kanıtlıyorum. İnsanların beni ezip geçmesine ve boktan bir çocukluk geçirdiğim için bana insanlık dışı davranmasına izin vermeyeceğim.

Hiç sesim olmadığı ya da kendi hayatımı kontrol etme yeteneğim olmadığı için başıma gelenleri hak ettiğimi kabul etmeyeceğim.

"İlginç," diye mırıldanıyor, ama bunun bana değil, kendine söylediği bir söz olduğunu hissediyorum.

Kuru bir kahkaha atıyorum. "Yeni edindiğim tavrımın *tıbbi bir buluşun* sonucu olduğunu mu iddia edeceğiz?" diye alay ediyorum, aşağıda sözde bilim adına maruz kaldığım işkenceyi kastederek. "Sizin gibilerin buradaki hastalardan daha iyi olduğunu iddia etmek için başka bir neden. Çünkü eğer buna gerçekten inanıyorsanız, o zaman okul ücretinizin iadesini talep ederim."

Birkaç saniye sessizlik olur, ikimiz gözlerimizle ateşli bir savaşa gireriz. Gözlerimi kaçırmayı, korkmayı reddediyorum.

Onun bunu inkar etmesini, masumiyet numarası yapmasını bekliyorum. Ama görünüşe göre, onun en hassas noktasını, gururunu vurmuşum.

"Profesyonel olmayanların tıbbi araştırmanın önemini anlamasını beklemiyorum," diye sinirli bir şekilde başlar. "Bilmediğin şeyler hakkında konuşmaya çalışmasan iyi olur."

"Ve hiç acı çekmemiş insanlar, acı çekmiş olanların sesi olmamalıdır," diye karşılık verdim. "Ders kitaplarınız birini teşhis etmek için kriterleri sıralayabilir, ama bizim yaşadıklarımızı gerçekten hiç yaşadınız mı?"

Hayatını sadece hayatta kalmak için geçirmek nasıl bir şey olduğunu fiziksel ve zihinsel olarak anlıyor musun? Kağıt üzerinde semptomları anlayabilirsin, ama biliyor musun? Buradaki herkes, *gerçek* semptomları anlamak için senden daha nitelikli. O yüzden, sanki ne dediğimi bilmiyormuşum gibi konuşma benimle. Ben bir haftada senin on ömürde yaşayacağından daha fazlasını yaşadım."

Havada gerginlik var. Aramızda görünmez bir ip var, ikimiz zihinsel bir halat çekme oyunu oynuyoruz.

"Senin gibi insanların iyileşme şansı olması benim sayemde," diyor üstünlükle. "Biz olmasaydık, semptomlarına yenik düşerdin. Mantıklı düşünemez ve davranamazsın, bu yüzden hepiniz insanları öldürdünüz. Normal insanlar başkalarını öldürmez."

"Mesele şu, *William*," diyorum, bacaklarımı çaprazlayarak. "İyi bir psikiyatrist bu noktayı tartışabilir, ama senin için bu tartışmalı bir konu. Çünkü sen ne iyi ne de bir doktorsun. Gerçek şu ki, hayatları sona eren insanlar bunu hak ettiler. Ve sen öyle olmadığını ya da başka yollar olduğunu söylemeden önce, bu doğru olabilir, ama *senin* gibi insanlar bizi hayal kırıklığına uğrattı. Hayatta kalmak için, olması gereken yerin yüzyıllar gerisinde, hayvanlara dönüşmek zorunda kaldık. Günümüzde, '*öldür ya da öl*' durumu olmamalı. Ama bizim gerçekliğimiz bu. Bizim hikayemiz bu."

Gözleri bana dikilir, ama ben geri adım atmam.

"Babamı öldürmek istemedim," diyorum, damarlarımdan akan alışılmadık güç hissine rağmen sesimin hafifçe titrediğini fark ederek. "Diğer yolu seçmeye çalıştım, bir ömür boyu sürecektir acı ve işkenceden kaçmak için kendi hayatıma son vermeyi tercih ettim. Ama onun çapraz ateşte kalmasını asla istemedim, şüphesiz biliyorum ki, o gün o ölmeseydi ve ikimiz de hayatta kalsaydık, şimdi ben ölmüş olurum. Onun elleri benim varlığımın sona ermesinin nedeni olurdu. Bir ebeveyn sevmeli ve korumalıdır, ama ben bu lüksü yaşamadım. Öyleyse neden cehennemden kaçmaya çalıştığım için cezalandırılıyorum? Neden *onun* istismarından dolayı cezalandırılıyorum?"

Duraklayarak, dik durup masasının arkasında oturan ona sert bir bakış attım.

"Beni istediğiniz kadar canavar olarak resmedebilirsiniz. Bir bakıma öyleyim. Ama insanlara yardım etmeye yemin etmiş biri olarak, kurtarmaya yemin ettiğiniz kurbanları işkence ediyorsunuz. Öyleyse, ben bir canavarsam, *Dr. Elsher*, siz nesiniz?"

Cevap beklemeden kapıya yönelir ve kapıyı açarım. Hemen koridorda Damon, Grey ve Theo'yu görürüm, endişe ve öfkeyle donakaldıkları halde gözleri bana çevrilir. Omzuma bakınca

, Dr. Elsher'in masasının arkasında durduğunu ve bana nefretle baktığını fark ettim.

"Bunu seanslarınızdan istifam olarak kabul edin. Whittingham'a beni tekrar Dr. Smith'e yönlendirmesini söyleyin. Ve ona buradaki büyük, kötü canavarların biz olduğumuzu söyleyecekseniz, onu bizim yarattığınızı da hatırlatın. Şimdi sıra bizde, *Doktor*. Ve bu lanet yeri yerle bir etmemizi istemiyorsanız, doğru motivasyonla neler yapabileceğimizi unutmayın."

Bölüm 15

Avery

Geceyi atlatmayı başardım.

Kendi odamda yalnız kalmaktan ne kadar nefret etsem de, Grey'in kapımın dışındaki karanlıkta bir yerde gizlendiği gerçeği bana biraz teselli veriyordu.

Ama her küçük gıcırta beni tedirgin ediyordu, gardiyanlar her an içeri girip beni Dr. West'in eline geri götürecek mi diye merak ediyordum.

Grey'in odama gizlice girmeye çalışmaması beni şaşırttı, hatta bu düşünce beni neredeyse incitti. Ama bir yanımda, bunun benim yeterince uyumamı ve kimsenin beni rahatsız etmemesini sağlamak için olduğunu düşünüyor.

Farkına varmadan, Charmaine'in dersinde oturmuş, hayatın normale döndüğünü varsayıyorum.

Dün Elsher ile yaptığım seansdan beri, intikam, ceza gibi bir şey bekliyorum.

Herhangi bir şey, gerçekten.

Ama hiçbir şey olmadı.

Bugün sadece tuhaf geliyor. Diğer herkes için normal bir gün. Lilydale'de insanlar sürekli gelip gidiyor — hayatta ve ölümden. Bu yüzden, Vivian ve ben aniden tekrar ortaya çıktığımızda kimse gözünü bile kırpmadı. En azından benim önümde. Belki de sürekli kendi koruma köpeklerim tarafından çevrelenmiş olduğum içindir, onlar da benim 6 mil çapındaki alana adım atmaya cesaret eden herkese dik dik bakıyorlar.

Vivian'ı etrafta gördüm, çoğunlukla Siobhan ve Eliana ile takılıyordu. En azından dışarıdan bakıldığında iyi görünüyor. Ama eğer benim gibi hissediyorsa

benim gibi hissediyorsa, bu ölümcül bir lanet. Sinirlerim gergin, ip üzerinde parmak uçlarında yürüyorum. Ani bir rüzgar esintisiyle, unutulmaya yüz tutacağım.

"Psst, küçük katil."

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor, yanaklarımdan bir sıcaklık dalgası geçiyor, üzerimde gözler hissediyorum. Charmaine odanın önünde dolaşmakla meşgul, klasik edebiyat hakkında konuşup duruyor. Grey'in sandalyesinde neredeyse doksan derece dönerek bana baktığını fark etmiyor.

"Şşş," diye onu şakacı bir şekilde azarlıyorum. "Dikkatini ver."

Kalemimi parmaklarımin arasında çevirip, Charmaine'i işaret etmek için duruyorum. Burada sunulan sözde akademiye önem veriyormuş gibi yapıyorum. Charmaine'in ne kadar bildiğini merak etmeden duramıyorum — bunun zaman kaybı olduğunu anlıyor mu acaba? Bize geleceğimizi öğretmiyor — yaklaşan ölümlerimizden dikkatimizi dağıtıyor.

Grey kaşlarını kaldırır, ağzında bir sırıtış belirir. Gözlerinin heyecanla kalemime kaymasını izlerim.

"Seni bıçaklamayacağım," diye sessizce mırıldanıyorum, bir deja vu hissi yaşıyorum. "Ama uslu durursan *beni* bıçaklamana izin verebilirim."

Belki de delirmişimdir ve beynim Dr. West'in makineleri tarafından karıştırılmıştır. Asla, milyonlarca yıl geçse bile böyle bir şeyi yüksek sesle söylemem. Dudakları açılıp gözleri şaşkınlık ve ateşli bir istekle parıldadığını görmeseydim, kendimden neredeyse utanacaktım.

Hızla dikkatimi Charmaine'e çevirip, dinliyormuş gibi yapıyorum, dersin geri kalanında üzerimden hiç ayrılmayan yakıcı bakışlarını görmezden geliyorum.

Serbest zaman için zil çalar çalmaz, ayağa kalkar kalkmaz bir kol uzanıp bileğimi yakaladı ve beni kapıya doğru çekti. Grey beni kütüphaneye sürüklerken, hastalar sınıflardan akın akın çıkarken düzeni sağlamaya çalışan gardiyanları görmezden gelerek insanları önümüzden itti.

Kütüphane kapısından itildiğimde boğazımdan çıkan kahkahayı tutamıyorum, dengemi bulana kadar biraz sendeleyerek yürüyorum. Arkanı dönüp Grey'i ararken, en yakın kitaplığın ucunu tutuyor ve tahta yapıyı, kenarı çitirdayarak kopana kadar çekiyor.

Kırık ahşabı iki kapı kolunun arasına sıkıştırıyor ve bana dönüyor. Gözleri kararmış, herkesin psikopat olarak tanımlayacağı bir bakışla, tehlikeli bir oyun oynadığımı hatırlatıyor.

"Seni kazığa oturtmamı mı istiyorsun?" diye soruyor, bana doğru bir adım atarak.

İçgüdüsel olarak geri adım atar, şakacı bir şekilde omuz silkerim. "Öyle mi dedim? Sanmıyorum."

Hareketlerini durdurmaz, avına saldırmak üzere olan bir hayvan gibi yavaşça bana doğru sürünür. Beni köşeye sıkıştıracak olan saniyeler kaldığını fark ederim ve dönüp masalara doğru koşar, diğer tarafa geçerim. Yüksek sesli ayak sesleri arkamda yankılanır ve hızla diğer tarafa koşar, aramıza bir masa koyarım.

"Benden daha hızlı koşabileceğini mi sanıyorsun?" Grey alaycı bir şekilde sorar ve yavaşça etrafımda dolanır.

Birbirimizin etrafında dolaşıyoruz, zihnim ve bedenim, isterse masanın üzerinden atlayabileceğinin son derece farkında. Ama içimden bir ses, onun bu kovalamacadan zevk aldığını söylüyor — beni avlamanın ve kaçığımı sanmamı sağlamanın heyecanından.

"Denemeye devam edeceğim," diye karşılık veriyorum, onun hareketleri hızlandığında adımlarımı hızlandırıyorum.

Grey gülüyor, gözleri parlıyor. "Kazanacağını düşünmen çok sevimli. Neredeyse sana izin vermek istiyorum."

"Beni küçümseme," diye karşılık veriyorum. "Oldukça hızlı olabilirim."

Yürümekten vazgeçti, ben de durmak zorunda kaldım. Bir sonraki hamlesini tahmin etmeye çalışırken kalbim hızla çarpmaya başladı.

Aniden, kendini yerden iterek kışının üzerinde masanın üzerinde kaymaya başladı. Ben çığlık atarak uzaklaşmak için koşmaya başladım, ama bir el uzanıp bileğimi yakaladı ve beni geri çekti.

Sırtım göğsüne çarparak yere düşer, kollarım güçlü eller tarafından yanlarıma sabitlenir. Grey beni masanın üzerine iter, göğsüm laminat ahşaba sıkışacak şekilde beni eğirir.

"Neredeyse yakalanmak istediğini düşünebilir insan," diye mırıldanır, ellerimi arkamda kilitler. "Sanırım, kaldırabileceğinden fazlasını ısırırsan böyle olur."

"Neden başa çıkamayacağımı düşünüyorsun?" diye soruyorum, yanağımı masaya bastırarak, göz ucuyla ona bakıyorum.

Ellerimi bir eliyle tutarken, diğer elini sırtımda gezdirir ve kışım da durur. Kışımı sıkar ve sonra eteğimi acı verici bir yavaşlıkla kaldırır.

"Belki de haklısın," dedi sessizce, parmağını iç çamaşırlarımın üzerinde gezdirerek. "Ama benim için çoktan ıslandın bile. Takip edilmek seni tahrik ediyor mu, küçük katil?"

İnlememi bastırıp gözlerimi kapatıyorum. Bu pozisyonda elimden geldiğince başımı sallayarak inatçı davranıyorum. "Hayır."

"Yalancı."

Grey iç çamaşırımı yana kaydırarak beni serin havaya maruz bırakır. Ani hareket beni sessizce inlemeye zorlar, parmağı dudaklarımın ortasından aşağı doğru kayar. Yumuşak dokunuşu bile tüm vücudumu titretir.

"Yalan söylemiyorum," diye zayıf bir şekilde itiraz ettim.

Parmağı, eklemine kadar girene kadar içeri daldırır. "Bu yüzden mi bu güzel amcık canım pahasına bana sıkıca sarılıyor? Parmağımdan aşağı damlıyor?"

Yine başımı sallamaya çalışıyorum ama parmağını kıvrıp elini içeri ve dışarı hareket ettirerek boğazımdan inlemeler çıkmasına neden oluyor.

"Biliyor musun, bunun adil olmadığını düşünüyorum," diye mırıldanır, kasıtlı olarak g-noktamı okşamayı bırakır. "Sadece uslu durursam sana sahip olabileceğimi söylemek acımasızca. İkimiz de bunun mümkün olmadığını biliyoruz."

"Bence uslu duruyorsun," diyorum, mide kaslarım gerilirken, zevk dalgaları ateşli bir yoğunlukla artıyor.

Grey kendi kendine güldü, benim itiraz eden inlemelerime rağmen parmağını çekti. "Kıpırdama, yoksa..."

Onun kitap raflarına doğru ilerleyip, yırtık pırtık ve yıpranmış kitapları gözden geçirip rafta bir tane seçmesini izliyorum. Kitabı rastgele bir sayfadan açıp başımın yanına koyuyor.

"Bugün dikkatini vermedin," diyor ve tekrar arkama geçiyor. "Bence biraz okuma yapmalısın."

Kaşlarımı çatarak başımı kaldırıyorum ve sayfanın üst kısmında yazan kitabın adını inceliyorum. Grey'in parmakları tekrar vücuduma girmesaydı, neredeyse kahkahayı patlatacaktım. Onun merhametine kalmış olsam da, bu ironiyi kaçırmıyorum.

"Dr. Jekyll ve Mr. Hyde mi?" diye soruyorum, ağlamamak için alt dudağımı ısırıyorum.

"Hm," diye cevapladı, parmaklarını ağrıyan vücudumdan çekerek. "Oldukça uygun. Şimdi, şöyle olacak, küçük katil. Ben seni sikerken bana yüksek sesle okuyacaksın. Her durduğunda, ben de duracağım. Anladın mı?"

Penisinin başını girişime bastırıyor — tam olarak içeri sokmuyor, ama ihtiyacımdan dolayı kalçalarımı geriye doğru sallamama yetecek kadar. Bir el kıcıma tokat atıyor, beni korkutuyor.

"Okumaya başla," diye emretti. "Ve istediğini alacaksın."

Ellerim titreyerek sırtımdan kitabın iki yanındaki masaya kayıyor, gözlerim solmuş kelimelere zar zor odaklanabiliyor. Derin bir nefes alıp, yüzüme en yakın olan sayfanın altından başlıyorum.

"Beş yüz kez, vahşi, fiziksel duyarsızlığıyla karşılaştığı tehlikelerden bir kez etkilenir..."

Grey vücudumun içine girerken, beni gererken amım onun etrafında sıkışıyor. Gözlerim kendiliğinden kapanıyor, ağzım açık kalıyor, onun verdiği hazzın tadını çıkarıyorum. Söz verdiği gibi, duruyor.

"Devam et," diye homurdanıyor, sesinde bir uyarı var.

"Yine de bunlar yüzünden cezalandırıldım," diye inlerim, gözlerim kelimelere odaklanamadığı için ilerlerim. Kendini sonuna kadar gömer, kalçalarını işkence edici bir yavaşlıkla sallayarak.

Zihnimi odaklanmaya zorlarken parmaklarım masaya gömülüyor. Kelimeler neredeyse hiç anlam ifade etmiyor, sanki başka bir dil gibi. Konuşma yeteneğim hızla kaybolan bir anıya dönüşüyor.

"Şeytanım uzun süre kafeste tutulmuştu, kükreyerek çıktı..." O daha sert ittiğinde, göğsüm kitabın altına çarptı ve ben sözlerimi yarım bıraktım. Ellerimle kitabı sıkıca tuttum, onun devam etmesini umutsuzca istedim.

"Senin şeytanın," diye düşünür, kalçalarımı okşayarak. "Seninle tanışana kadar kafesteydi."

Onun sözleri boğazımda bir inilti bırakıyor, onu daha fazla hissetmek için kalçalarımı onun kalçalarına doğru itiyorum. O, bana söz verdiği cezayı hatırlatarak, uyarı olarak kalçalarımı sıkıca sıkıyor.

"Benim durumumda, en ufak bir cazibe bile düşüşüm anlamına geliyordu," diye mırıldandım, artık sadece kelimeleri okumuyordum.

Onunla tanışana kadar, birine olabilecek en kötü şeyin karanlığa düşmek olduğunu düşünürdüm. O karanlığın ta *kendisi* ve onun obsidiyen uçurumunda bulunana kadar ona ne kadar ihtiyacım olduğunu hiç fark etmemiştim.

Işığın seni kurtaracağını söylerler, ama her zaman böyle olmaz.

Bazen karanlık, kendimizi bulduktan sonra yeniden doğduğumuz, geliştiğimiz yerdir.

Karanlık tüm kusurlarını gizler, seni yutar. Nefes alamadığını düşündüğün anda, sana sunduğu özgürlükle sarhoş olursun.

"Benim düşmüş meleğim," diye fısıldıyor Grey, beni daha sert sikerek. "Sen şeytanın kollarına düştün."

Keşke ona, onun kolları benim yuvam olduğunu mantıklı bir şekilde açıklayabilecek gücüm olsaydı. Sonuçta, Şeytan da düşmüş bir melekti.

"Direniş göstermeyen bedeni parçaladım, her vuruşumdan zevk aldım... deliryumumdan... kalbine vurdum..." diyorum nefes nefese, titrek bedenimden zevk dalgaları geçiyor.

Grey'in eli uyluklarımın etrafında dolanıyor, parmakları klitorisimi okşuyor, yaklaşan orgazmımı hissediyor. "Okumaya devam et, Avery," diye yumuşak bir sesle homurdanıyor. "Ben bitirdik diyene kadar durma."

Parmaklarım kırılğan kağıdı kavrarken, dirseklerim altımda bükülmek üzere, son kelimeleri okumak için zorlanıyorum.

"Dudaklarında, o... birleşirken," diye yüksek sesle inlerim, Grey hızını artırıp arkamdan sertçe bana çarpar. "İçecek, ve o içtiğinde..."

Gerginleşiyorum, orgazmımın başladığını hissedince onun penisini sıkıca kavriyorum ve beni sevdiğim ve arzuladığım karanlığa geri gönderiyor. Grey'in nefesi derinleşiyor, düzensizleşiyor, kendi zirvesine ulaşmaya başlarken parmakları beni sıkıca tutuyor.

"O içti, ölü adama yemin etti."

İkimiz de birlikte çığlık attık, vücutlarımız titreyerek domino taşları gibi masanın üzerine düştük. Grey'in vücudu benimkinin üzerine çöktü, yüzünü saçlarıma gömdü ve penisi içimde boşalırken titredi.

Dr. Jekyll ve Mr. Hyde unutulur, kitap başımın yanında açık dururken o yüzümün yanını öper. Ve gerçekliğe geri döndüğümüzde, son sözler hala havada asılı kalır.

İkimiz de Deadman'e bağlılık yemini ettik.

Bölüm 16

Grey

Kokusu ve görünüşü muhteşem.

Onun kıyafetlerini düzeltmesini engellemek, onu masanın üzerine eğip ikinci raunda geçmemek için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Şu anda benim sikimin üzerinde olduğunu bilmek beni sakinleştiriyor.

Onu tekrar önümde görmek, burayı paramparça etmekten beni alıkoyan tek şey. Ama lanet olsun, bunu yapmak istiyorum, Damon bile biliyor. Ama bunu hassas bir şekilde halletmemiz gerektiğini biliyoruz. Acele edersek çok fazla insan çapraz ateşte kalabilir.

Dürüst olmak gerekirse, umurumda değil. Avery hayatta kalırsa, diğerleri yansın. Ama onun bununla yaşayamayacağını biliyorum.

Kimsenin görmediğini sandığı zamanlarda, Capello'yu aradığını, diğer kızın hala zarar görmediğini kontrol ettiğini görüyorum.

Capello'nun yaptıklarından sonra, bir parçam onun acı çekmesini istiyor. Avery'ye yaptıklarının bedeli asla yeterince cezalandırılmaz.

Kızım ise aynı fikirde değil, sürekli bize Capello'nun zavallı sikiinin ortadan kalkmasıyla hatasını anladığını hatırlatıyor.

Sanırım onun aşağıda yaşadıklarına *biraz* sempati duyuyorum. Avery de onunla birlikte aşağıda aynı şeyi yaşarken, bunu yapmamak zor. Ama kalbim, benim küçük katilimden başka kimse için atmıyor. Ve Capello, Avery'nin kaçırılmasının bir nedeniydi. Tövbe etmiş olsun ya da olmasın, tüm bu karışıklığı o başlattı.

"Diğerlerini aramaya gidelim mi?" diye soruyor Avery, Dr. Jekyll ve Mr. Hyde'ı rafa geri koyarken.

"Hayır," diye cevap veriyorum, dikkatini başka bir şeye çekmemek için dikkatli davranarak. "Sadece biraz seninle yalnız kalmak istiyorum."

O da başını sallar ve bana gülümser, sonra geri döner. "İyi misin?"

Kaşlarımı kaldırarak, kendi içsel mücadelesiyle uğraşırken her zaman başkalarını düşünme ihtiyacını gizlice alay ediyorum. "Ben iyiyim. *Sen?*"

Soruma neredeyse hiç rahatsızlık belirtisi göstermiyor, bu da beni endişelendiriyor.

Kahvaltıdan hemen önce, Avery'nin güvende olduğunu öğrendikten sonra Damon'la buluştum. Her zamanki gibi pek konuşkan değildi, ama *Damon'un sözleriyle*, Avery'nin *duygusuzluğundan* endişe duyduğunu ifade etti.

Ben gülerek, olan biten her şeyden sonra ona biraz müsamaha göstermesini söyledim. Ama şimdi bile bunu görebiliyorum. Kendini soyutluyor, sanki işkence görmemiş gibi durumdan tamamen kopuk. Birkaç kez onun boşluğa bakarken gördüm, gözlerinin arkasında bir savaş var, duygularını bölümlere ayırıyor.

Korkuyor.

Belki de kendini kaybederse bizi kendinden uzaklaştıracığından korkuyor. Ya da bununla başa çıkamayacağından.

Onu sakinleştirmek, durumun öyle olmadığını söylemek için daha büyük bir ihtiyaç var. Ama benim de endişeli bir yanımda var, onu açılmaya zorlarsam onu kendimden uzaklaştıracığımdan korkuyorum.

Bu yüzden, Damon'a açıldığını düşünmek bana acı veriyor.

Onun, gösterdiği kadarını bildiğini biliyorum. O da kendini kapatıyor, elindeki işe çok fazla odaklanıyor. Ama aynı zamanda, bizim dikkatimizi vermediğimizi düşündüğü zamanlarda ona nasıl baktığını da gördüm.

Bu rahatsız edici.

Onun sığındığı ve sırlarını paylaştığı kişi olmak istesem de, ikisinin de buna ihtiyacı olduğunu anlıyorum. Onu güvende tutan kişi olmak istiyorum, ama ya ben orada olmazsam? Başka birine ihtiyacı var. Üç kişi ikiden daha iyidir, değil mi?

Bazen güvenlik, bıçaklar ve yumruklarla sağlanmaz. Onun savunmasızlığının korunduğunu, kendi duygularında boğulurken zayıflığının istismar edilmediğini bilmekle sağlanır.

Theo'ya bu konuda güvenebiliyorsam, o zaman burada her zaman arkamı kollayan tek kişiye güvenme olasılığına da açık olabilirim.

Ona yumruk atmak istesem de, Theo da aynı şeyi söyledi. O da Damon ve Avery arasındaki gerginliği görebiliyor. Ama o psikopatın vücudunda bir gram bile kıskançlık yok, bana kendimi aşmamı ve işlerin kendi akışına bırakmamı söylüyor.

"Bununla mücadele etmek zorunda kalırsa, bu onu mahveder. Birini sevmesine izin verilmediğine inandırırsan, gözümüzün önünden kaybolur, varlığı sona erer."

Ve onun haklı olmasından nefret ediyorum. Onun tek istediği sevmekti. Bunu engellediğimi, ondan bunu aldığımı düşün. Bu, onun kendisi hakkında inandığı ve bizim silmek için çok uğraştığımız tüm boktan şeyleri geri getirecek.

"Bana sorabilirsin, biliyorsun," diyor Avery, beni düşüncelerimden kopararak.

Kütüphane tekrar görüş alanıma girer ve daldığımı, içimdeki şeytanların beni tekrar aşağı çektiğini fark ederim.

Ama artık onlardan daha güçlüyüm.

"Ne hakkında sorayım?" diye soruyorum, onu endişelendirmemek için sıcak bir gülümsemeye.

Avery ellerini göğsüme koyar ve büyük ceylan gözleriyle bana bakar. *Beni* sakinleştirmeye çalışıyor.

"Laboratuvarda olanlar hakkında."

Geri döndüğünden beri ilk kez, hepimizin konuşmak istediği konuyu kaçınmadan, kendi isteğiyle konuşmak istiyor. Gülümsemem kaybolur, yerine ciddi bir ifade gelir.

"Sadece sen konuşmak istersen," diyorum.

Parmakları göğsüme hafifçe batıyor, gözleri arkasında kalan olayları hatırlayarak titriyor. Ama geldiği kadar çabuk, yine yok oluyor. "Leah'ı biliyorum," diye başlıyor, göğsüm sıkışırken diğer

Elinin diğer tarafında bir acı hissediyorum, göğsüm sıkışıyor. Her şeyden öte, onun başlangıç noktası bu.

Kendi acısı değil, ona yaptıkları.

Ama benim eski kız arkadaşımın başına gelenler.

Bir kez başımı sallıyorum. "Biliyorum," diye mırıldanıyorum, Damon'un bana durumu anlattığını saklamaya çalışmıyorum. Onlara güvenmek ve *aralarında* gelişen güveni bozmak istemememe rağmen, bilmiyormuş gibi davranmak bir hakaret olur. Avery, Damon'un bana her şeyi anlattığını biliyor

—biz böyleyiz. Toplumun işleyişini sağlayan budur.

Avery gözlerini ellerine indirir, bakışlarımdan kaçır. "Ona olanlar için üzgünüm," diye fısıldar.

Kaşlarımlı çatarak, hemen bileklerini tutup onu sıkıca kendime doğru çektim. "Ne düşünüyorsan, dur. Kendini geçmişte olan bir şeyle karşılaştırmaya başlama. Şu anda buradayız ve önemli olan tek şey bu."

"Burada kameralar var," diyor monoton bir sesle. Onun sözleri kafamı karıştırıyor. Her yerde kamera olduğunu biliyorum ama neden konudan saptığını anlamıyorum.

Ben tekrar konuşmadan, o açıklamaya devam ediyor, ses tonu sanki orada değilmiş gibi.

"Seni filme aldılar. Kişisel görüntülerini aldılar. Hiçbir şey gizli kalmıyor."

Benim ve Leah'ın görüntüleri var.

Damon bana söylediğinde bunu tahmin etmiştim, ama onun tepkisini görünce bu daha da gerçekçi hale geldi. Biri beni Avery'nin başka biriyle seviştiği videoyu izlemeye zorlasa, hepsi ölene, mutfakta hayatta kalan personele yem olarak verilmek üzere küçük parçalara ayrılana kadar durmazdım.

Bu ironiyi fark etmiyorum değil.

Farkında olmadan, uzaklaşmaması için bileklerini sıkıca sıkıyorum. "Avery, bana bak," diyorum ve o da hemen başını geriye eğip gözlerime bakıyor. Gözlerinde *bir şey* bulmaya çalışıyorum, ama boşlar, kapalı bir duvar gibi. "Geçmiş değiştiğim. Hepimizin bir geçmişi var. Ama Leah senin rekabet etmen gereken biri değil. Ölmemiş olsa bile, yine de rekabet olmazdı. Benim sevdiğim sensin. *Sen yeterlisin.*"

Gözlerinde bir anlık bir duygu parlar, ama bu duygunun benim sözlerimin hangi kısmından kaynaklandığını bilmiyorum. Her halükarda, onu geri kazandığım için mutluyum, böylece onun iç dünyasında mücadele ettiği her neyse, ona ulaşabilirim.

"Ne yaptıklarını bilmek ister misin?" diye sordu, sesi hafifçe titriyordu.

Kesinlikle başımı sallıyorum, muhtemelen ona acı çektiriyor olsam da ellerini bırakmıyorum.

Sözleri ağzından dökülürken, kendimi sessiz kalmaya zorluyorum, dinlemeye. Ama içimde öfke birikiyor, o resmini çizirken zihnimde sonsuz, acımasız işkence görüntüleri oluşuyor.

Onları öldürecekim. Hayır,

daha kötüsünü yapacağım.

Onların yaşayan kabusu olacağım.

Eğer Tanrı'yı oynamak istiyorlarsa, ben onlardan daha iyisini yapacağım.
Şeytan olacağım.

Ama "*bilimin iyiliği için*" gibi saçma bir bahane olmayacak. Soğuk, acımasız bir intikam olacak. Bana durmam için yalvarana kadar acı çekecekler. O zaman bile devam edeceğim, çünkü ölüm onlar için çok merhametli olur. Ölüm tatlı bir karşılama olur ve onlar bunu hak etmiyor.

Belki Arthur'a izletirim. Sıradaki kişinin kendisi olduğunu bilerek kıvranacağına eminim.

Ya da belki Alexander'ı da... ama bunun için fırsat bulabileceğimi sanmıyorum. Damon, Alexander'ın tabutunun üzerine onun adını yazmış.

Avery bana her şeyi anlattığında, gözlerindeki ışığın yine kaybolduğunu fark ettim. Ama orada başka bir şey daha vardı. Tanıdık gelmesine rağmen ne olduğunu anlayamadım. Belki de bu, benim masum küçük katilimden geldiği içindir.

Vücudum buna tepki verdiği için kendimi hasta ve sapkın hissediyorum, gri kumaşın altında sikim seğirirken şortum daralıyor.

Gözlerinde öfkeli olduğunu gösteren bir parıltı var. Hayır,
öfkeli değil. Kesinlikle kızgın.

Elsheer'in ofisinden söylediği sözler aklıma geliyor. Duyması zordu, ama hepimiz duyduk.

"Şimdi sıra bizde. Ne yapabileceğimizi unutmayın..."

Ve sonra anlıyorum. O çöküyor diye pes etmiyor.
Bundan daha derin bir şey.

Acı çekiyor, bu doğru. Sert görünüşünün altında, hala istismara uğrayan o kadın var. Sadece sevilmek ve görülmek isteyen hassas kişi. O hala orada, onu koruması gereken insanlar tarafından bir kez daha ihanete uğradığını anlamaya çalışırken varlığını tehdit ediyor.

Ama başka bir şey de var. Zayıf biriymiş gibi davranılmaktan bıkmış, insanlar kendi çıkarları için onu kullanırken defalarca kırılma noktasına itilmiş.

İçinde bir şey kırıldı. Hayatında ilk kez, artık sadece acıya odaklanmıyor — gizlemeyi öğrendiği duygularını dengesiz bir şekilde kontrol etmeye çalışmıyor. Şimdi öfkeli. Ama kendini savunmaktan korktuğu için hiç böyle hissetmesine izin vermedi. Öfkesine teslim olursa içten içe patlama potansiyeli tehlikeli. İşte bu

En zor kısmı, çünkü bir kez pes ettiğinde, bu herkesin hayal edebileceğinden çok daha fazlasını ifade eder.

Bu, onun kendine değer verdiğini, kendi potansiyelini gördüğünü gösterir.

Kendi sözlerim, sanki sadece benim öngördüğüm bir kehanetin gerçekleşmesi gibi, geri dönüp beni rahatsız ediyor.

"O bir karanlık at. Sonunda o acıyı kavrayıp onunla koşmaya başladığında ne olacağını bir düşün. Neye dönüşebileceğini bir düşün."

Bölüm 17

Theo

Neredeyse... yanlış geliyor.

En azından, çoğu şeyi umursamayan birine karşı hissedebileceğim kadar yanlış.

Bunu yapmayı teklif ettiğimde, daha önce ulaşamadığım şeylere erişebileceğim aklıma gelmemiştir.

Ve dürüst olmak gerekirse, bundan hoşlandığımı sanmıyorum.

Hayat, üstünlük kompleksi olan insanları kızdırmamak için çok kısa. Sonuçlarından korkmuyorum, sahneyi hazırlamayı tercih ediyorum. Eğer bunu kaldıracabilecek kadar güçlüler ise, eylemlerinin sonuçlarıyla da başa çıkabilecek kadar güçlüdürler.

Yardım etmeyi kabul ettim diye, Damon'un yöntemiyle yapmak zorunda değilim. Aslında, benim yöntemimin daha iyi olduğunu iddia ederim.

Erişim panelini izlerken, *aklı başında* herhangi bir insanın yapacağı şeyi yapmaya karar verdim: yumruğumla parçaladım.

Plastik kasadan parçalar yere düşerek ayaklarımın etrafına saçıldı. Lilydale'e maddi yük olmak için yapabileceğim her şey cazip geliyor. Benim yüzümden sürekli bir şeyler değiştirmek zorunda kalmalarını bilmek içimi rahatlatıyor. Bu onlara bir ders olsun: sizi besleyenleri kızdırmayın. Bizden para kazanmak istiyorlarsa, ilk hataları bizi hayvan gibi muamele etmektir.

Personel kartı cebimde unutulmuş halde, merdiven boşluğunun kapısını açıp seslere kulak veriyorum. Etrafta ölüm sessizliği var, sadece beton duvarlarda kendi sesimin yankısı yankılanıyor.

Merdivenlerden yavaşça iniyorum, güvenlik görevlilerinin gelip araştırma yapıp yapmayacağını merak ediyorum. Görünüşe göre alarm sistemleri yeniden çalışır hale gelmiş, bu yüzden olan biten hakkında uyarı alacaklar. Meslektaşlarının burada paramparça edildiği haberini muhtemelen çoktan duymuşlardır ve eminim ki hiçbirinin beni durdurmaya cesareti yoktur.

Son yirmi dört saatin ne kadar sessiz geçtiğini düşünürsek, personelin hasar kontrolü için çabaladığını tahmin ediyorum — muhtemelen dış dünyadaki itibarlarına daha fazla odaklanmışlardır. Tehlikeli bir belirsizlik içindeyiz — onlar fazla bir şey yapmadan yıkım yaratma fırsatı.

Misillemeleri gelecek, buna şüphe yok. Sadece ne zaman olacağı belli değil. Ama şu ana kadar, kafalarını bir araya getirip birazcık akılları varsa, bizim onların saçmalıklarını kabul etmeyeceğimizi anlamış olmalılar.

Sonunda yeraltı koridorlarına ulaştığımda, Damon'un talimatlarını hatırlamak için bir dakika duruyorum. Tünelleri iyi biliyorum, ama bildiğimiz kadarıyla, Avery'yi kaçırmadan önce ekipmanlarını başka bir yere taşımışlar. Grey ve ben bu gizli tesisin diğer tarafını kontrol ettik, ama şimdi gerçek laboratuvarların yerini bulmam gerekiyor.

Tekrar taşınmış olmalarını hiç de şaşırtıcı bulmam, ama duyduğum kadarıyla, bunu yapacak kadar zamanları olmamış gibi görünüyor.

Bir parçam bunun doğru olmasını umuyor. Kız arkadaşıma el sürmenin kabul edilebilir olduğunu düşünen doktorlarla yüz yüze gelmeyi gerçekten istiyorum. Gözlerinde korkuyu görmek, kurbanlarının yaptığı gibi merhamet dilemelerini istiyorum. Belki o zaman bir aydınlanma yaşarlar. Temel düzeyde empatiyi anlamıyorsanız, özür dilemenin bir anlamı yoktur. Bu tür insanlar, verdikleri zararı kabul edemeyecek kadar kendi inançlarına kapılmış oldukları için boş vaatlerde bulunur ve özür dilerler.

Ama bunu ilk elden *yaşarlarsa*, her şey değişebilir.

Karanlık koridorlarda ilerlerken, doğru yönde gittiğimi doğrulamak için etrafı inceliyorum. Burada çok fazla koridor yok, ama tekdüze renkler, uçsuz bucaksız karanlık ve kapalı kapılar herkesi şaşırtabilir.

Ayaklarımın yanında bordo renkli bir leke dikkatimi çeker ve durup gözlerimi yere dikerim. Arayışım devam ederken daha fazla leke belirir, her biri giderek büyür, ta ki gölgelerin arasında beton üzerinde büyük lekeler bulana kadar.

Kan lekelerini her yerde tanırım.

Yön duyguma güvenerek, koridorun sonunda görünen kapıya gözlerimi dikip yoluma devam ediyorum. Çift kapısı kapalı ama onu bulduğumdan hiç şüphem yok.

Önünde durduğumda kulaklarım sesleri dinliyor, kapının dışında bir canavar olduğunu fark eden personelin telaşını heyecanla hayal ediyorum. Nefes alamayacak kadar korkudan donakaldıklarını, dehşetle felç olduklarını hayal ediyorum. Ne yazık ki, kalın, ağır kapılardan hiçbir ses gelmiyor, bu yüzden dikkatimi erişim paneline çeviriyorum.

Personel kartını yine görmezden gelerek onu parçalara ayırıyorum ve hiç vakit kaybetmeden kapıları açıyorum.

Damon bana binanın yerleşim planı hakkında biraz bilgi verdi, Avery'yi ve diğer kızı nerede bulunduğunu anlattı. Ana koridordaki bir masada tıbbi kayıtlar olduğunu söyledi ve özellikle elimden geleni almamı istedi. Biriyle karşılaşsam ne yapmam gerektiğini sorduğumda, ayrıntılar konusunda biraz belirsizleşti.

"Ne istersen yap."

Avery ne yaptığımı öğrenirse beni öldürür. Endişeleneceğini biliyorum, bu yüzden ona söylemedik. Daha sonra ona anlatacağız. Grey, boş zamanlarında onun dikkatini dağıtarak şüphelenmemesini sağlayacaktı.

İçeri girdiğimde adımlarım sessizdi ve hemen ortalığın çok sessiz olduğunu fark ettim. Kapıyı kırarak girdiğimi duysalar bile, kaçmak için yeterli zamanları olmazdı, belki saklanabilirlerdi. Ama ben onları duyabilirdim.

İçeri doğru ilerlerken, Damon'un bahsettiği masayı görüyorum ve ıssız koridora hızlıca bir bakış atıyorum. Diğer tarafta, temiz yüzeye bakıyorum, ortada kağıt ya da kırtasiye malzemesi yok.

Masanın altındaki bir çekmeceyi salladım, kilitli değildi ve tamamen boştu.

Gemiyi terk etmişler.

Muhtemelen geri dönmenin güvenli olduğunu anlayana veya yeni bir yer bulana kadar geçici olarak terk etmişlerdi, ama her halükarda, isyanlarının ve para sızdırma oyunlarının tüm kanıtlarını silmişlerdi. Hayal kırıklığı yaratıcıydı. Onların düzenini tam hızında yakalamayı umuyordum, böylece onlara gerçek işkencenin ne olduğunu gösterebilirdim.

Birkaç çekmece ve dolap daha var, odalara geçmeden önce onları da kontrol ediyorum. Yastıklı beyaz duvarlar, bunların ne için kullanıldığını kolayca anlamamı sağlıyor, bu yüzden koridorun sonuna gelip başka bir kapıyı açtığımda, tıbbi ekipmanlarla karşılaşınca şaşırıyorum.

Aralarındaki farkı veya ne için kullanıldıklarını tam olarak bilemiyorum, ama her ne boksan oyunlar oynuyorlarsa, bu ekipmanların o oyunlar için kullanıldığını biliyorum.

Oda içinde dolaşırken, dikkatimi belirli eşyaları aramaya veriyorum. Sonunda, gömme bir saklama alanında uygun bir şey buluyorum, bir serum askısı alıp odanın diğer ucuna sürüklüyorum.

Onu kaldırıp yana çevirdiğimde neredeyse ağırlıksızdı, birkaç adım attıktan sonra metal direği makinelerden birinin monitörüne çarptım. İlk başta sadece çatladı, ama ikinci darbeye paramparça oldu.

Pozisyonumu yeniden ayarlayıp, onu beyzbol sopası gibi sallayarak ekipmanı parçalara ayırıyorum.

Acele etmiyorum, zamanımı kullanıyorum ve gerekli ekipmanın her bir parçasının, yeni bir soyut ekspresyonizm biçimi alan bir tür sanat eserine dönüştürüldüğünden emin oluyorum. Bu, hissettiğim öfkeye bir selam niteliğinde. Operasyonları durdurmak bir şey, ama pahalı ekipmanlarının parçalanması başka bir şey. Bundan sonra devlet kurumunun Lilydale'den çok memnun olacağını sanmıyorum.

Yıkacak başka şeyler aramak için yan odaya girdiğimde, canlı, nefes alan bir bedenle karşılaşınca hoş bir sürpriz yaşıyorum. Benim ani ortaya çıkmamdan dolayı o da benim kadar şaşırmış, ellerini makineye bağlı kabloları sıkıca tutturmuş, hareketsiz kalmış. Makineyi kurtarmaya çalıştığı belli, muhtemelen olabilecekleri tahmin etmiş. Benim pek de sessiz davrandığım söylenemez.

"Merhaba," diye soğukkanlılıkla selamlıyorum. "Buraya ne getiriyor seni?"

Onu takdir etmeliyim, korkmuşsa da bunu belli etmiyor. Dikleşir, gözleri kısılır ve o anda yanındaki sandalyenin üzerinde duran bir şırıngayı fark ederim. Eğer bu pislik, bununla beni yakalayabileceğini düşünüyorsa, ne yazık ki yanılıyor.

"Burada olmamalısın," diye azarladı, sanki sınırları aşan bir çocukmuşum gibi.

"Sen de olmamalısın," diye cevap veriyorum. "Ama ne yazık ki, ikimiz de buradayız."

Gözlerim onun beyaz laboratuvar önlüğünü tarar. Ne olduğu belli ama bu beni ilgilendirmiyor. Tek bilmek istediğim soru, Avery'ye pis ellerini sürmüş mü?

Boğazını temizler, sarılmış kabloları dikkatlice makinenin üzerine yerleştirir. "Ne düşünüyorsan, buna değmez. Güvenliği çoktan aradım."

Gülüyorum, metal direği kavrayıp parmaklarımla üzerinde dans ediyorum. "Ne düşündüğümü bilmediğinden eminim. Ama gelmeye zahmet eden seyirciler varsa, ben memnun olurum."

"Bana adını söyler misin?" diye sorar sıkılmış bir şekilde. Birçok doktor beni manipüle etmeye çalıştı, bu yüzden onun oyalamaya ve dikkatimi dağıtmaya yönelik taktikleri işe yaramayacak.

"Nazik davranmaya gerek yok," diye karşılık veriyorum. "Yollarımız bir daha kesişmeyecek. Ama yollardan bahsetmişken, Avery White'ı tanıyor musun?"

Yüzünde hiçbir duygu yoktu ama cevap vermemesi bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. O da onlardan biriydi.

Sümüklü piç kurusu kendini kurnaz sanıyor, ama elinin şırıngaya doğru uzandığını, bunu belli etmemeye çalıştığını görebiliyorum. En iyisi ateşe ateşle karşılık vermek olduğuna karar veriyorum.

"O makine ne işe yarıyor?" diye merakla sorarak dikkatini dağıtırım.

Gözlerinin makineye kaymasını izliyorum, sonunda yüzünde endişe beliriyor. "Bu bir ECT makinesi. Oldukça pahalıdır," diye homurdanıyor, bunun beni caydıracağını düşünüyorsa hayal görüyor.

"Elektrokonvülsif terapi mi?" diye mırıldanıyorum, daha çok kendime. "İlginç. Son zamanlarda kullanıldı mı?"

Bir kez daha, sessizliğiyle kendini ele veriyor ve ben metal direği yumruğumla sıkıca kavriyorum. Avery ve bu makine hakkında neden bu kadar spesifik sorular sorduğumu aniden anlamış olmalı ki, eliyle şırıngayı kapıyor.

O daha fazla ilerleyemeden, direği ona doğru sallıyorum ve kaburgalarını ve sırtını vuruyorum. Yüksek bir inilti çıkarır, bacakları titrer ve dengede kalmak için sandalyeye uzanır, şırınga yere düşer.

Ona bir darbe daha vuruyorum, bu sefer kasıtlı olarak dizlerinin arkasını hedef alıyorum. Bu darbe onu yere çökertirken, ben yaklaşıp iğneyi yerden alıyorum.

"Bunun içinde ne var diye sorardım," diye mırıldandım, namlunun içindeki dönen sıvıya bakarak. "Ama açıkçası, umurumda değil."

Elimle iğneyi boynuna saplayıp, o beni durdurmak için kollarını havaya kaldırırken pistonu aşağı bastırıyorum. Eli şırıngayı yakalayıp boynundan çekiyor ama çok geç.

Ondan daha hızlıyım, ilaç çoktan vücuduna girmiştir.

"Seni aptal, akıl hastası çocuk," diye homurdanıyor, kendini yerden kaldırmaya çalışıyor. İçinde ne varsa, metal sopayla vurularak

O kendi ağırlığını kaldırmakta zorlanıyor. "Çocuk değilim, ama olsam bile bunun beni durduracağını sanmıyorum," diye cevap veriyorum söyledim ve direği bırakarak ellerimle onu laboratuvar önlüğünden kaldırdım.

Onu sandalyeye sırt üstü yatırıp, deri kayışlarla bağlarım, vücudu her saniye daha da zayıflıyor. Konuşmaya çalışıyor gibi görünüyor ama gözleri bir anlığına yuvarlanırken sözcükler boğazında takılıyor.

"Bana sabırlı olmalısın, Doktor," diye mırıldanıyorum, makinedeki düğmelere basarken. "Bunun nasıl çalıştığını tam olarak bilmiyorum. Ama çabuk öğrenirim, eminim bir yolunu bulurum."

Sarı kabloları takip ederek, her şeyin takılı olup olmadığını kontrol edip açma düğmesine basıyorum. Ekran yanıp sönerken canlanınca sırtarak elektrotları alıp kafasının yanlarına sertçe bastırıyorum.

Yüzlerimiz birbirine 5 santimetreden daha yakın olacak şekilde eğildim ve çabalayan vücuduna geniş bir gülümsemeyle baktım. Gözleri yuvarlandı, odaklandı, sonra tekrar yuvarlandı, ilaca karşı mücadele ederken sonunda konuşacak enerjiyi buldu.

"Ne bilmek istiyorsun?" diye homurdanır, elektrotları çıkarmak için başını sağa sola sallayarak.

En kendine güvenen erkekler bile, kendi hayatları başka birinin elindeyken düşebilir. Bu çok uygun – eminim Avery de kendini çaresiz hissetmiştir. Şimdi, bu deneyimi yaşamak için birinci sınıf bir bilet kazandı.

Ben masum rolü oynuyorum, istediğini elde edebileceğine inanmasına izin veriyorum. "Barışçıl bir konuşma yapmaya hazır mısın? Güzel."

Gözleri sinirli bir şekilde parlar, sonra rahatlar. "Evet. Bilmek istediklerinizi size söyleyeceğim, sonra beni bırakacaksınız."

Duvardan bir tabure alıp sandalyenin yanına getiriyorum ve oturuyorum. "Tamam," diyorum mutlu bir şekilde. "Burada hastalar üzerinde deneyler yaptın mı?"

"Evet," diye homurdanır.

Onun dürüstlüğünden memnun olduğumu göstermek için başımı salladım. "Peki ya Avery White?" "Sanırım o da buradaydı."

Yanlış cevap.

Ekranı dönüp birkaç tuşa bastım. "Hangisi makineyi çalıştırıyor?"

"Tamam!" diye bağırır, sözleri peltikleşir. "Evet, Avery buradaydı. Ama kimi göndereceklerini ben kontrol etmiyorum."

Duraklayarak, parmağımı uyarı olarak klavyenin üzerinde tutuyorum. "Bunu kim karar veriyor?"

"Lilydale yönetim kurulu bize potansiyel adayların listesini sunar. Adaylar, teşhisleri ve geçmişlerine göre ilgi düzeyine göre numaralandırılır. Ardından, şirket içi ekibimiz araştırma yöntemlerimize en uygun koşulları önerir. Bundan sonra, kimi göndereceklerine karar vermek Lilydale'e kalmıştır."

"Son kararı Lilydale mı veriyor?" diye tekrar soruyorum. "Peki Avery'ye neden ilgi duydunuz?"

Gözleri, havada duran elime kayıyor. "Travmatik geçmişi ve istismar deneyimi. Önceki adaylar yöntemlerimize uygun şekilde uyum sağlayamadı. Bu nedenle, şirket içi ekibimiz, bu düzeyde zihinsel yaralanmaya sahip birinin, sonuçlara varmamız için yeterli zamanı bize sağlayacak şekilde daha uzun süreli testler için daha uygun olabileceğine karar verdi."

Yüzümde hiçbir ifade göstermeden, içimi kaplayan öfkeye rağmen başımı salladım. "Peki o sizin yöntemlerinize nasıl uyum sağladı?"

O, hatırlayarak alaycı bir şekilde güldü. Bu beni çok kızdırdı çünkü kendini ele vermişti – ona dokunmuştu.

"O çok *iradeli* biridir," diyor alaycı bir tonla. "Bu bizi şaşırttı. Ama bazı yöntemler diğerlerinden daha etkiliydi."

"Bunun gibi mi?" diye soruyorum, elimi klavyenin üzerinde sallayarak.

"Bu yöntem diğerlerinden daha katatonikti..." diye başlar, sonra kendini durdurur ve dudaklarını sıkıca kapatır. Vücudunun gerildiğini, sözlerinden pişman olduğunu görürüm.

Elimi makineden çekerek ona sahte bir güvenlik hissi veriyorum. "Peki hangisi en iyi sonuç verdi?"

Bu soru midemi bulandırıyor. Onun yaşadıklarını betimsel olarak anlamak, onun bununla mücadele ettiğini görmek kadar kötü. Yaptıklarını bilmek ve görmek, bunu daha da gerçek hale getiriyor. Döndüğü gece yüzünde yaşadığı travmayı görebiliyordum, ama bu makineye ve sandalyeye bakıp, onun bağlandığını hayal etmek, kabuslarımdan asla çıkmayacak bir resim çiziyor.

"Ona çeşitli medya türleri gösterirken beyin dalgalarını inceledik." "Ne tür medya?" diye soruyorum. "Bunu nasıl kapatabilirim?" Bu bir yalan, parmağım kafam karışmış gibi dikkatsizce ekrana basıyor. Ama gerçekte, *voltaj* kelimesinin altındaki sağ ok tuşuna basıyorum.

Rahat bir nefes alır ve kelimeleri hızlıca birbirine karıştırarak konuşur. "Lilydale, bir kişiye bağlandığını söyledi. Bize, onun başka bir eski hastayla birlikte olduğu görüntüleri verdiler."

İki ile ikiyi birleştirmek için dahi olmaya gerek yok. Elimi tekrar kucağıma koyarken çenemi sıkıyorum.

"Teşekkürler,
Doktor...?" "West," diye
mırıldanıyor.

"Her zaman memnuniyetle, Dr. West," diyorum sakın bir şekilde, ekrandaki *başlat* düğmesine basıp ayağı kalkıyorum.

Çığlıkları, elektrik sesinin uğultusu eşliğinde odadan çıkarken peşimden geliyor. Ama koridorun sonuna gelip girişe döndüğümde, gülümsemeden edemiyorum.

Ortalık ölümcül bir sessizliğe bürünmüştür.

Ne yazık.

Bölüm 18

Avery

Ben istemiş olsam da, yine de bunun bir sürpriz olduğunu itiraf etmeliyim. *Hoş* bir sürpriz olduğunu söyleyemem ama en azından kabul edilebilir.

"Geri döndüğüne gerçekten çok sevindim, Avery."

Masasının karşısından Dr. Smith'e bakıyorum, sıcak gülümsemesi beni sinirlendiriyor. Bunun bir maske olduğunu anlamak kolay.

"Seninle seanslara geri mi döndüm, yoksa çılgın bilim adamları tarafından işkence görmekten mi kurtuldum?" diye alaycı bir şekilde soruyorum.

Dr. Smith'e dönmenin tercih edilen seçenek olduğunu adamları ikna etmek saatlerimi aldı. Dün geç saatlerde gardiyanlardan biri bana bu haberi verdi ve bugünden itibaren Dr. Smith'in hastalarından biri olarak geri döneceğimi söyledi. Grey bu konuda en çok sesini çıkaran kişiydi ve Damon sessiz kalırken çenesinin titrediğini görebiliyordum.

Ne yazık ki, psikologa gitmek Lilydale'in bir şartı ve *çoğu* insan bu şarttan kurtulamıyor. Üçü seanslara katılmak zorunda görünmüyor ama ben aynı güce veya güvene sahip değilim. Seçeneklerimiz Dr. Smith ve Dr. Elsher arasında ise, kimi seçeceğim belli.

Neden Dr. Smith hakkında bu kadar heyecanlandıklarını öğrenmek için bilgi almaya çalıştım ama kimse bana cevap vermedi. Damon'un kuzeni olması kadar basit bir neden olamaz, çünkü bu gerçek, daha önce seanslar için onu gördüğümde zaten biliniyordu. Yine de, her konuşmada onun adı geçtiğinde, erkeklerin düşmanlığıyla boğuluyorum.

Dr. Smith garip bir şekilde hareket etti, gülümsemesi hafifçe kayboldu. İyi, onu rahatsız ettim. İhtiyacım olan son şey, bana olanları görmezden gelen mide bulandırıcı, mutlu

bir iyimserin bana olanları görmezden gelmesi. Bu konuyu konuşmaktan ne kadar nefret etsem de, sanki hiç olmamış gibi davranmak, travmamın fark edilmeye değer bir şey değilmiş gibi davranmak daha da kötü olurdu. En azından burada, kişisel bağlarımdan endişe etmeden bu konuyu özgürce konuşabiliyorum. Arkadaşlarımla, kendimi rahat hissettiğim şeyleri paylaşmam için beni cesaretlendirdiklerini biliyorum, ama *beni öldüren* onların tepkileri. Benim için üzüyorlar, kızgınlar ve intikam peşindeler.

Onların beni bu kadar korumaya çalışmasını seviyorum, daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Ancak, bu tür bir korumanın bir bedeli olduğunu fark ettim. Acı çeken sadece *benim* duygularım değil, hepimizin duyguları. Ve benim başıma gelen bir şey yüzünden onların boğuluyormuş gibi hissetmelerini istemiyorum.

Ben de onları korumak istiyorum. Ve bunu gizli tutmak, bildiğim tek yol.

"Evet, şey..." diye başlıyor, önündeki not defterine kalemimi tıklatarak. "Bu kesinlikle iyi bir nokta."

"Neredeyse reddedebileceğini düşünmüştüm," diyorum, sandalyeye çapraz bacaklı oturarak. "Meslektaşlarınızın gizli yan projelerini tartışmak pek profesyonelce değil."

Beni şaşırtarak, içinden gülüyor. Kalemimi bırakıp not defterini itiyor ve sandalyesine yaslanıyor. "Senin düşündüğünün aksine, ben bunların hiç de profesyonel olduğunu düşünmüyorum. Ve kesinlikle onların meslektaşları olarak anılmasını istemiyorum."

Kaşlarımla havaya kalkar. "Buna katılmadığınıza inanmamı mı bekliyorsunuz?"

"Tabii ki hayır. Yorgun ve güvensiz olmaya hakkın var. Ama benim hakkımda ne düşündüğün önemli değil, buna katılıyorum diyemem."

"Sen Damon'un kuzenisin," diyorum. "Bu, ailenin de burayı sahibi olduğu anlamına geliyor."

Yüzünde şaşkınlık belirir. "Sana bunu mu söylediler?"

Bir an durup, bildiklerimi açıklamamalı mıydım diye düşündüm. Ama artık geri dönmek için çok geçti, bu yüzden kendinden emin bir şekilde başımı salladım.

"Alexander senin amcan, sanırım. Aşağıda araştırmaları düzenleyen *araştırmayı* organize eden kişi değil mi? Aynı zamanda maaşını da o ödüyor, değil mi?"

"Onun misyonunu destekliyor olsaydım, yaptığım şeyle buradaki konumumu tehlikeye atmazdım. Ve şimdi seninle yüz yüze geldiğime göre, bunun için özür dileyebilirim."

Ne demek istediğini anlamadım, hangi olaydan bahsettiğini anlamak için kafamı yoruyum. " Alexander ve

Whittingham?" diye soruyorum. "Beni uzun süre hücre hapsinde tutacaklarını sanmıyorum."

Gözleri hafifçe büyüdü, görünüşe göre cevabım onu şaşırtmıştı. "Ben onu kastetmedim. Gerçi bu tür konularda daha fazla söz hakkım olmasını isterdim. Neyse ki Damon devreye girdi."

İkimiz arasında bir anlık bir karışıklık olur ve onun yorumuyla dikkatim dağıtılır.

"Damon'un bu kadar gücü olması ve sizin olmaması ilginç."

Dr. Smith, benim gözlemimi düşünerek başka yere bakar. "Bunun nedenleri var. Damon isterse sana anlatır."

Burun kıvırıyorum. Damon çoğu zaman kapalı bir kasa gibidir. Ama ben zaten biliyorum — bu, yakın aile bağıyla ilgili. Zenginlikle ilgili sorunlar.

Yine de Dr. Smith'in farklı muamele görmesi garip... ve daha da garibi, onun buna izin vermesi. Eğer Lilydale'in uygulamalarına gerçekten karşıysa, neden burada çalışıyor?

"Her ne olursa olsun, bana açıklamalısın. Tam olarak ne için özür dilemeye çalışıyorsun?" diye soruyorum, konuya geri dönerek.

"Personel kartı," diyor dikkatli bir şekilde, ne kadarını bildiğimi ölçmeye çalışarak. Kafamı sallıyorum, hala hiçbir fikrim yok. "Ne personel kartı?"

O, şakaklarını ovuşturarak iç çeker. "Bildiğini sanıyordum. Sana çoktan söylemişlerdir diye düşündüm."

"Ne söylemişler?"

Sinirli bir şekilde başını eğerek bana açık renkli gözleriyle bakar. Haberini vermek zorunda kalmanın ona verdiği zihinsel rahatsızlığı görebiliyorum. "Avery, seni personel kartıyla suçlayan benim. Tepki vermeden önce," der sert bir sesle, yüzümün öfkeyle gerildiğini fark ederek. "Bunun arkasında bilmen gereken bir neden var."

"Dalga mı geçiyorsun?" diye bağırdım. "Beni *cinayetle* suçlamak için ne gibi bir nedenin olabilir ki? Tutuklandım."

Yine gafil avlandım. Dr. Smith'e karşı hissettiğim ilk ihanet duyguları bir anda geri geliyor. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Kararlı davranmalı ve onu dosya olayı ve bana sahte dolap anahtarı verdiği için sorumlu tutmalıydım, ama bunu çok çabuk göz ardı ettim.

Seçeneklerin kötü ya da daha kötü olduğunda karar vermek zordur.

"Alexander'ın projesinde ilgi çekici bir kişi olduğun hakkında bir haber aldım," diye araya girer. "Birini sakatlamayacağını biliyordum ama

seni buradan çıkarabilirsem güvende olacağını düşündüm. Polis senin masum olduğunu anlayacak ve belki de *durumunu* yeniden değerlendirecekti."

Kahkaha patlamak üzereydi. Konumu ve eğitim geçmişi ne olursa olsun, o lanet olası *bir aptaldı*.

"Sen avukat değilsin," dişlerimi sıkarak mırıldanıyorum. "Avukat tutacak param da yok. Masum olduğum ortaya çıktığında ne yapacaklarını sanıyordun? Beni öylece serbest bırakacaklarını mı? Ben hala hüküm giymiş bir suçluyum. En iyi senaryo federal hapisane olurdu. Yine aynı derecede korkunç bir ortamda tek başıma kalırdım."

Dr. Smith üzüntüyle iç geçirir. "Aceleyle, bir saniyede verilen bir karardı. Uzun vadeli sonuçlarını düşünmek için fazla vaktim yoktu. Sadece senin peşlerine düştüklerini biliyordum ve Bay Hallman'ın ölümü ortaya çıktığında, suçu kimin üstleneceği konusunda endişeler ortaya çıktı. Damon ve grubunun bunu yapmayacağını ikimiz de biliyoruz. Ama Arthur yine de birinin sorumlu tutulmasını isteyecekti. Ne yazık ki, o gün erken saatlerde yaşanan olay nedeniyle hedef tahtasında sen olacaktın." Kaşlarını çatarak duraksıyor. "Alexander'ın müdahale edeceğini hiç tahmin etmemiştim. Normalde böyle bir şey yapmaz."

"Ben o kadar özelim," diye mırıldanıyorum. "Ama gözlerini bana dikmişlerse, beni geri getirmek istemesi mantıklı olur."

Sessizleşir ve bunun az önce söylediğim şeyden kaynaklandığını anlamam biraz zaman alır.

"Ne?" diye sorarım. "Şimdi ne oldu?"

"Alexander seni bu nedenle geri getirmedi," diye yavaşça cevaplar. "Sen özelsin, Avery. Ama onun hedef alacağı neredeyse yüz tane başka hastası var."

Yüzüm şaşkınlıkla buruşur. "Bilmece çözmeye pek iyi değilim. Sadede gel."

Dr. Smith öne eğilir, dirseklerini masaya dayar. "Damon onunla bir anlaşma yaptı."

"Ne?" diye soruyorum, sesim bir oktav yükseliyor.

"Ayrıntıları bilmiyorum," diye çabucak yanıtlar. "Bu bilgiye vakıf değilim. Ama Damon'un senin geri dönüşünün mimarı olduğunu biliyorum."

Tüm bu yeni bilgileri sindirmeye çalışırken sandalyeme geri düşünüyorum. Kafam saatte bir milyon mil hızla dönüyor gibi hissediyorum ve başım ağrıyor.

"Bana bunları anlatmamalısın." Sesli olarak söyleyebildiğim tek şey bu. Bu görüşme profesyonelliğin sınırlarını çok aşmış durumda ve bunun beni rahatlattığını mı yoksa sinirlendirdiğini mi bilemiyorum.

O da başını sallayarak kabul ediyor. "Bu konuyu kapatalım. Onun dışında nasılsın?"

"İyiyim."

"Olanlar hakkında konuşmak ister misin?"

Ben burun kıvrarak, eğlenerek kaşlarımı kaldırıyorum. "Sizce ne dersiniz?"

Dr. Smith bana küçük bir gülümseme gösterir. "Haklısın. Peki ya şuna ne dersin? Bununla nasıl başa çıkıyorsun? Ve konuştuğumuz farkı unutma."

"Hâlâ iyiyim."

"Bu şaşırtıcı derecede anlamlı bir cevap," diyor. "İnandığım bir cevap."

Gözlerim odanın köşesindeki dolaba odaklanıyor, konuşmayı duymazdan geliyorum. "İyi."

"Travmatik olaylara normal tepki, *tepki göstermektir*. Ama sen garip bir şekilde iyi görünüyorsun. Şimdi, zihinsel sağlık bozuklukları üzerine yapılan tıbbi araştırmalar dışında, aşağıda neler olup bittiğinin ayrıntılarını bilmiyorum. İçgüdülerim, davranış değişikliklerini gözlemlemek için belirli yöntemler kullandıklarını söylüyor."

Kontrolümü kaybetmeme rağmen, çenem gerilir ve yanağım seğirir. "Doğru varsayımda bulunuyorsunuz," diye açıkça cevap veriyorum.

O başını sallar. "Ben o tür psikiyatri uygulamıyorum. Onlar için, şu anda sergilediğin davranışın, onların araştırmalarına doğrudan bir tepki olduğu sonucuna varacakları kesin bir rapor hazırlayacaklar."

"Öyle," diyorum, gözlerimi devirerek.

"Henüz bitirmedim," diye sözümü kesti. "Onların gözünde, görünüşte seni *düzelttiklerini* düşünürlerdi. *Akıl hastalığını iyileştirmeye yardımcı oldular.*"

Gözlerim tekrar ona kayar, bu konuyu nereye götüreceğini merak ederek. "İyileşmedim. Ya da düzelmedim. O kadar basit değil."

"Değil," diye yumuşak bir sesle kabul eder. "Ve seni sadece birkaç aydır tanıdığım halde, başa çıkma yöntemlerinin zaten mücadele ettiğin şeylerin doğrudan bir yansıması olduğunu da biliyorum."

"Belki de sadece güçleniyorum," diye tartıştım. "Ya da belki de insanların kum torbası olmaya alıştım, buna şartlandım."

Dudaklarını sıkıştırdı. "İkimiz de biliyoruz ki, bu iki ifade de doğru olabilir, ama kötü muameleye alışmak kabul edilemez."

Omuz silkiyorum. "Korkarım ki, bu bana verilen el."

Dr. Smith masasından kalkar ve duvar boyunca uzanan kitaplığa doğru yürür. Kitapların sırtlarına göz gezdirir ve bir kitabı çıkarır. "Sana sınırda kişilik bozukluğu hakkında

"Evet."

Tekrar oturdu, kitabı açtı ve sayfaları çevirmeye başladı. "Aşırı ruh hali değişimleri yaygın olmakla birlikte, kişinin *uyuşukluk* hissetmesi de aynı derecede olasıdır. Bir durumdan veya kişiden kopabilir, gerçeklikten uzaklaşmak için kendinden uzaklaşabilir."

"Ayrılmak mı?" diye sorarım, kafam karışmış bir şekilde.

"Bu, zor durumlarla başa çıkmak için bir savunma mekanizmasıdır. Farklı şekillerde ortaya çıkar, ama esasen olayları siyah ve beyaz, iyi ve kötü olarak görürsünüz."

"Bu normal," diye karşılık veriyorum. "Dünya bazen siyah ve beyazdır. İnsanlar genellikle iyidir ya da kötüdür."

Bana empatik bir gülümsemeyle bakar. "Bu bir bakıma doğru olabilir, ama mesele bundan daha derin. Bu, olayların karmaşıklığını ortadan kaldırır. İnsanlar genellikle kendilerini kapatır, bir durumla ilgili hissedebilecekleri duygulara odaklanmamak için çeşitli inkar aşamalarından geçerler. Konuya geri dönersek, olanlara rağmen iyi olduğunu söylüyorsun. Bence kendini koruyorsun, zihnini şu anki Avery'den, zalimce kötü muameleye maruz kalan Avery'den ayırıyorsun."

"Bunun nesi yanlış?" diye sessizce soruyorum. "Onların yaptıklarını düşünmek istemiyorum."

"Bunu söylemenin kolay bir yolu yok," diye nazıkçe cevaplar. "Ama olanlarla yüzleşip bunları sindirene kadar, o duygular hala orada olacak. Kilitli kalmışlar, ama hala oradalar. Onları ne kadar uzun süre görmezden gelirsen, kontrol edemeyeceğin aşırı duygular yaşama olasılığın o kadar artar."

Ne söyleyeceğimi bilemeden sessiz kalırım. Alaycı bir yorum yapmak ya da durumu hafife almak, onun yanıldığını söylemek isterim. Ama aklıma hiçbir şey gelmez.

Sessizliğimden yararlanarak, devam ediyor. "Şöyle düşün: duyguların su gibidir. Onları plastik bir kovaya koyup kapağını kapattın, ama kovayı dolduran bir boru var. Kova hala boşken bu durum kontrol edilebilir, ama sonunda duyguların kovanın üstüne ulaşacak. Bir süre daha kontrol edebileceksin, ama giderek zorlaşacak. Kova sallanacak, kenarlarında basınç hissedeceksin. Duyguların sarsıntısından bunalmaya başladığın anlar olacak, ama ağırlığınla dolu kovayı bastırarak bunu geçici olarak durdurabilirsin. Ama sonra, su basıncı plastik için çok güçlü olacak."

Kırılacak ve su dışarı akacak. O zaman durdurmak için çok geç olacak çünkü su başka bir yere akacak yeri kalmadığı için fişkıracak.

Cevap veremeden kapı çalınır. Kapı gıcırdayarak açılır ve bir gardiyan belirir.

"Seans süresi bitti," der ve beni Dr. Smith'in artan bilgilerinden kurtarır.

Hızla ayağa kalkıp, görünmez tozu üzerimden silkeliyorum. "Bir dahaki sefere görüşürüz," diyorum ilgisizce ve gardiyanı takip ediyorum.

Koridorda yürürken, Damon'un beklediğini gördüm, gözleri bana kilitlenmiş, sessizce gardiyana tuhaf bir şey yapmaya cesaret edemesi için meydan okuyordu.

"Bundan sonrasını ben hallederim," der, bana ulaştığında kolumu tutup yanına çeker. "Sen gidebilirsin."

Muhafız başını sallar ve ayrılır. O duyamayacağı bir mesafeye gelene kadar bekleriz, sonra Damon'a bakarak gülümserim. "Umarım çok uzun beklemedin."

"Hadi," der ve beni kütüphaneye doğru yönlendirir. "Sana bir hediyem var ."

tkaqtes LC

Damon

"Hücre mi?" Avery inanamayan bir ifadeyle sorar ve avucumdaki küçük siyah cihazı sanki keskin dişleri varmış gibi bakar.

"Hayır, bu bir vibratör," alaycı bir şekilde alay ediyorum. "Tabii ki cep telefonu. Al şunu artık."

Onu ona doğru uzatıyorum ve onu almak için zihinsel yeteneklerini geri kazanmaya çalışmasını izliyorum. Onu güvenli bir şekilde eline aldığı anda, cebimden ikinci bir tane çıkarıyorum.

"Ayrıldığımızda hepimizin iletişim kurabilmesi önemli bence," diyorum ona, ekranı aydınlatmak için telefonu açarak. Hiç de lüks bir cep telefonu değil, sadece bir TCL Flip. Ama bir şekilde Christopher'ı benim adıma bunları satın alıp gizlice içeri sokmaya ikna edebildim.

Son zamanlarda davranışının olumlu yanı, yardım etmeye daha istekli görünmesi, ama sadece başkalarına fayda sağladığında. Bana değil.

İlk başta isteksizdi, ama Avery de dahil olmak üzere çevremdeki herkese cep telefonu verileceğini söylediğimde, birdenbire istekli oldu.

Kibirli piç kurusu.

"Bununla ne yapacağım?" Avery tereddütlerle soruyor.

Kolumu yanıma indiriyorum, cep telefonu parmaklarımın ucunda dikkatsizce sallanıyor. "Bu bir cep telefonu, Avery. Onunla arama yapar ve mesajlaşırsın."

Bu onu gerçeğe geri döndürür gibi görünüyor, gözleri daralarak benim saldırgan sözlerime bakıyor. "Cep telefonunu nasıl kullanacağımı biliyorum," diye tartışıyor.

"Öyle mi?" Şaşırmış gibi davranırım. "Çünkü sanki gelecekte gelmiş gibi bu lanet şeye bakıp duruyorsun."

Yüzü gevşer. "Sadece, onunla ne yapmamı istiyorsun?"

Gülümsedim, iğrenç bir şekilde özlediğim şakalaşmanın tadını çıkarıyordum. "Tüm numaralarımızı hızlı arama listesine önceden kaydettim. Biz yanınızda olmadığımızda bize ulaşmanız gerekirse, arayın veya mesaj atın."

"Yani, her zaman biriyle birlikte olmayacağım."

İçimde buz gibi bir rahatsızlık hissediyorum. "Maalesef hayır. Bunu uzun vadede gerçekleştirmek istesek de, her zaman mümkün olmayacak. Ama bu şekilde bize ulaşabilirsin. Her zaman nerede olduğunu takip edeceğiz, ama seansındaysan veya odandaysan, o anda bize ihtiyacın olduğunu bileceğiz."

Kafasını sallar. "Bunun parasını ödeyemem," diye mırıldanır. "Her ayın sonunda bir fatura geleceğini varsayarsak."

Kaşlarımı kaldırıyorum, hediye için ona ödeme yaptıracığımı düşündüğü için şaşkınım. "Bu bir *hediye*," diye tekrar ediyorum. "Güvenlik önlemi olarak." "Dr.

Smith'in seans sırasında bundan bahsetmemesine şaşırdım," diye mırıldanıyor alaycı bir şekilde mırıldanır ve halıya bakar.

Gözlerim onun vücudunu tarar, beden dilini inceler. Tam olarak düşmanca davranmıyor, ama bir şeyden rahatsız olmuş. *Her şeyi* bilmem gerektiğine karar veririm, çünkü benim için *her şey* bilmem gereken bir şeydir.

"Christopher sana ne dedi?" diye soruyorum, doğrudan konuya girerek.

Avery başını kaldırıp gözlerime baktı. "Bugün çok konuşkandı. Lanet olası personel kartıyla beni nasıl tuzağa düşürdüğünü anlattı."

Çok sık şaşırmam ama Christopher'ın bunu onun yüzüne karşı itiraf edeceğini hiç beklemiyordum.

O yerleşince ona anlatmak benim yapılacaklar listemdeydi, ama her zamanki gibi, o benden önce davranmak için her şeyi yapar.

"Öyle," diye cevap veriyorum, bunu doğrulayarak. "Lanet olası aptalın omuzlarında büyük bir yük var, *kurtarıcı kompleksi*."

Cevabım üzerine dudakları seğirdi, ama gözleri soğuklaştı, gri irisleri bilgiyle parladı. "Alexander'ın benim dönüşümle hiç ilgilenmediğini de söyledi. Ama sen onunla bir anlaşma yaptın."

Bu sözler beni gerçekten güldürdü. Klasik Christopher.

"Evet," diye başımı sallarım. "Daha çok, eylemlerin sonuçları olduğunu düşünmediği için - bunlardan biri, sen dönmemiş olsaydın, tesisin kontrolden çıkmış Grey ile uğraşmak zorunda kalması olurdu."

"Ama o zamanlar benden nefret ediyordu," diye işaret ediyor.

Omuz silkiyorum. "Nefret ve sevgi genellikle aynı çizgidedir. Her halükarda, benim için uğraşmam gereken bir sorun azalmıştı."

Avery kollarını kavuşturur ve tam boyuna uzanır. Beni korkutmaya çalıştığını biliyorum ama ona hala yukarıdan bakmak zorunda olduğum için, bunun beni etkilediğini söyleyemem.

"Her şey senin yararına," diye rahatça belirtiyor. "Bunu birkaç kez konuştuk artık."

"Bu yüzden mi beni öptün?"

Onun suçlaması beni hazırlıksız yakaladı, bu ifade hiç beklemediğim bir şeydi. İçimde bir şey kıvrıldı ve sıkıca kenetlendi.

"Evet," diye cevap veriyorum. "Çok fazla gürültü yapıyordun."

"Sana inanmıyorum," diye cevaplar. "Eğer yakalanmış olsaydık, muhtemelen seni bırakırlardı."

Dudaklarımın köşeleri gülümsemeye çekildi. "Her gardiyan tanıdık değildir, Avery. Ayrıca, beni bıraksalardı bile, sen yine de tehlikede olurdun."

"Yani beni korumak için yaptın," diye karşılık verir, beni yakaladığını düşünerek elini beline koyar.

"Bir kez daha söylüyorum, öfkeli bir Grey benim gündemimde yok," diye cevap veriyorum, onun aptalca düşüncelerini savuşturarak. "Herkesi hizada tutmak benim sorumluluğum, sen de dahil."

Yüzü çatıldı, cevabımdan açıkça memnun değildi ve cesaretimi toplayıp söylemeliyim ki, biraz da *hayal kırıklığına uğramıştı*.

Ve bu basit küçük gözlem beni... suçlu hissettiriyor.

O öpücüğü zihnimde defalarca tekrar ettim ve o anda yapılması gerekeni yaptığımı kendime söyledim. Grey'e söylediğim gibi, onun tehditlerine rağmen onu tekrar öpmek istemiyorum.

Bunun bir taktik olduğuna kendimi ne kadar ikna etsem de, içimde hala bunu tekrar yapmak isteyen bir yan var.

Nedenini bilmiyorum ve en çok da bu kısmı nefret ediyorum.

Tüm varlığım kontrolü elinde tutmaya odaklanmıştı — ister bir grup insan, ister zihnim, ister bedenim olsun. Öyleyse neden, daha yeni sevmeye başladığım bir kadını öpme isteği gibi saçma bir şeyle mücadele ediyorum?

Onu sadece sevdiğinden emin misin? Şüphe sinir bozucu ve ben onu hızla bir kenara itip durumun kontrolünü geri alıyorum.

"Şimdi, cep telefonları..."

Ona geri kalan bilgileri veriyorum, hızlı arama numaralarına kimin atandığını bildiğinden emin oluyor ve şifre belirlemesine yardım ediyorum.

İşimiz bittiğinde saate bakıyorum, Grey'in her an geri döneceğini ve Ashwood'un da onun hemen arkasında olacağını tahmin ediyorum. Grey, Elsher ile olması şartıyla, ilk kez gönüllü olarak bir psikoloji seansı yapmayı teklif etmişti. Onun raporunu duymak için garip bir şekilde heyecanlıyım. Umarım Grey onunla işini bitirdiğinde, Elsher'in bir deli gömleğine ihtiyacı olur. Ya da bir tabuta.

Bildiğim kadarıyla Ashwood sessizliğin tadını çıkarıyordu. Odasında olması *gerekirdi* ama Byrone ve Jillian'dan ona da bizim gibi serbest giriş çıkış hakkı vermelerini istedim. Artık onu müttefikim olarak kabul ettim, bu yüzden herkesin serbestçe hareket edebilmesini sağlamak için ona bu ayrıcalığı tanıdım.

Ama Avery için aynı şey geçerli değil.

Hâlâ yeni bir hedef olduğu halde kendi isteğiyle dolaşması fikri hoşuma gitmiyor. Şu an için onu kilitli tutmak, Arthur'un adamlarının ona tekrar kirli ellerini sürmelerine izin vermekten daha iyidir. En azından mevcut plana göre, akşamları kilitli tutuluyor ve biz de yakınlarda onu izliyoruz. Artık bizimle iletişim kurmak için hücresi var.

Bir sonraki adımları belirlemek için başka bir toplantı yapmamız gerekiyor. İşler tekrar değişmeden önce fazla vaktimiz yok. Benim hoşuma gitmeyecek kadar fazla sessizlik var.

Bu, diğerlerine Ashwood'un dünkü macerasını anlatmamız gerektiği anlamına da geliyor. Ama bu bilgiyi, toplantı sırasında Avery'ye ansızın açıklamaktansa, diğer ikisi geldiğinde ona açıklamayı planlıyorum. Muhtemelen çılgına dönecektir ve bunu daha samimi bir ortamda kontrol edebilmemiz daha iyi olur.

"Erkek arkadaşların birazdan gelir," diyorum alaycı bir şekilde, sandalyenin ucundaki her zamanki koltuğuma oturarak.

Neredeyse boş olan odada bile hava hala elektrikle dolu. Avery de bunu hissediyor, masanın yanında duruyor, ama sadece başını sallıyor ve yavaşça bana doğru yürüyor.

Elimin yanındaki masanın ucuna oturup bacaklarını masanın kenarından sarkıtınca beni şaşırttı.

"Ee..." diye başlar, ama sözleri hemen takılır.

Gözlerimi deviriyorum, bariz utangaçlığı aklında bir şey olduğunu açıkça gösteriyor. "Ne var? Çıkar ağzındaki baklayı."

"Burası senin kişisel cehenneminsen," diye fısıldadı. "O zaman Lily'yi tanıyordun."

Bu sorunun eninde sonunda geleceğini bilmeliydim. Aslında, bu sözlerin pembe dudaklarından çıkması bu kadar uzun sürmesine şaşırdım.

"Tanıyordum," diye monoton bir sesle cevap veriyorum. "İyi bir kadındı."

Avery'nin bakışları bana kayar, alnında kırılganlıklar belirir. "Her yerde güller var," diye sessizce belirtir. "Neredeyse boğucu. Ama senin odan... zambakların olduğu tek oda."

Gözleri üzerimde kalır, bulduğu bağlantı hakkında bir tür onay bekler. Ama başka bir şey söylemez, bir sonraki hamleyi benim yapmamı bekler.

"Evet," diye cevap veriyorum sonunda. "Bu yüzden odam bir numara. Lily'nin anısını onurlandırmak için ilk kabul edilen hasta bendim."

Sesimin alaycı bir ton almasına engel olamıyorum, içimi karanlık bir duygu kaplıyor.

"Lily Emerson-Dale," Avery yumuşak bir sesle mırıldanır. "O senin annen, değil mi?"

Ellerim o kadar hızlı hareket ediyor ki, dizlerini tutup bacaklarının ileri geri sallanmasını engellediğimde, o bir çığlık atıyor. Ayağa kalkıyorum, oturan vücudunun üzerinde yükseliyorum. Yüzünde bir tepki arıyorum, korku bekliyorum. Ama bacakları artık sabitlenmiş ve gözleri fâl taşı gibi açılmış olsa da, yüzünde endişe yok, sadece pişmanlık ve üzüntü var.

"Bu terk edilmiş dünyada beni seven tek kişi oydu," diyorum alçak sesle. "Ve o onu benden aldı."

"Onu öldürdü," diyor Avery, düşüncelerimi ve daha önceki sözlerimi taklit ederek.

Başımı sallıyorum. "Onun sözde akıl hastalığı, onun eylemlerine doğrudan bir tepkiydi. Ama ölümünde bile, onun üstesinden gelmemi sağladı."

Son noktaların bir araya gelmesi birkaç saniye sürer, ama ağzı hafifçe açılıp "oh" diye fısıldadığında, anladığını biliyorum.

"Onun parasıydı."

Başımı eğip, yüzlerimiz arasındaki mesafeyi burunlarımız neredeyse değecek kadar kapatırım. "Ve açgözlülüğün sınırı yoktur. Hâlâ o parayı ele geçirmeye çalışıyor. Çökmekte olan imparatorluğunu kurtarmak için her şeyi yapar."

Bu bilgiyi birine anlatmam çok nadirdir. Grey ve Byrone dışında, burada annem hakkında kimse bir şey bilmiyor.

Yakınlığımızın farkına varınca nefesi kesilir, ama ben uzaklaşmam. Bakışlarını tutarım, yüzündeki duyguların

yüzünde beliren duyguları izledim.

"Ölü," diye mırıldanır. "Ya da en azından... Ö-L-Ü. Grey sana bu yüzden *Deadman diyor.*"

Onun açıklamasına şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyorum, bu bilgidен birdenbire benim sevdiğim takma isme geçmemize şaşıyorum.

"Damon Emerson Alexander Dale," diyorum ona sırtarak, bu anı duruma biraz neşe katıyor. "Babamın itirazlarına rağmen, annem benim de onun soyadını almamı sağladı."

Avery'nin bakışları aşağıya dalar, gözleri dudaklarıma odaklanır. Bunun farkında olmadığını düşünüyorum ve hafifçe öne doğru eğilirim, o kadar yakın ki kendi dudaklarımda onun nefesini hissedebiliyorum. Keskin bir nefes alır, gözleri hızla benimkilere döner ve ben birkaç saniye daha öyle kalırım, sonra yavaşça geri çekilirim. "Cep telefonunu kaybetme," diye alay ederim, sandalyeme geri otururken. "Christopher'ın

Christopher'ın ikinci kez yardım edeceğini sanmıyorum."

Neredeyse içgüdüsel olarak, bacakları tekrar sallanmaya başlar. "Gerçek karşılığında gerçek nasıl olur?"

"Bu tür oyunları oynamam ama tamam, kabul ediyorum."

Avery düşünceli bir şekilde dudağını ısırarak sırttı. "Ne anlaşıma yaptın? Geri dönmem için?"

Gülüyorum, bir kez daha, belki de onu sandığım kadar iyi tanımıyormuşum gerçeğiyle şaşkına dönmüşüm.

"Sence neydi?" diye soruyorum, öne eğilip ellerimi masanın üzerinde birleştirerek.

Bir an düşünür ve sonra kendinden emin bir şekilde cevap verir.

"Para." Başımı sallar. "O tür bir şey."

Gerçeğe yeterince yakın olduğu için, daha fazla bilgi edinmek için kurcalamasına gerek yok. *Elbette* para da işin içinde ama babam bunun için fazla akıllı. Açgözlü olsun ya da olmasın, yine de başka bir şeye takıntılı... Asla vermeyeceğime yemin ettiğim bir şeyi verdim. Hala Grey'e hikayenin tamamını anlatmadım. Onu ilgilendirmese de, bu durum işleri tehlikeye atıyor.

"Sıra bende," diye fısıldadı.

"Devam et," diyorum, elimi sallayarak onun küçük oyununa eşlik ediyorum.

"Sana daha önce sorduğum şey..." diye başlıyor. "Hoşuma gitti..."

Cümlesinin geri kalanı boğazımda takılır. Söylemediği sözler aramızdaki havada asılı kalır.

Kalbimin çarpışını acı bir şekilde fark ediyorum, o utançtan kızarıırken, şüpheyile gözlerimi kısıyorum ve kitap raflarına bakıyorum.

Onun yarım kalan itirafını daha fazla sorgulamadan önce, kütüphane kapısı açılır. Grey, yüzünde geniş bir gülümsemeyle ve kollarını açarak içeri girer.

"İyi bir oyunu severim," diyor mutlu bir şekilde ikimize de, doğrudan Avery'ye doğru ilerliyor. Avuçlarıyla Avery'nin yüzünün iki yanını tutuyor, eğilip abartılı *bir öpücük*le dudaklarını ayırıyor.

Görünüşe göre hepimiz tehlikeli oyunlar oynuyoruz.

Ama oyunların özelliği budur: Her kazanan için bir kaybeden olmak zorundadır.

tkaqtes l&

Gseq

"Elsher bana rakip olamaz," diye gururla ısrar ediyorum. "Sanırım kahve fincanını kafama atmak üzereydi."

Avery inanamıyormuş gibi başını sallıyor. "Onunla gönüllü olarak bir seansa mı gittin? İşkenceyi seviyor olmalısın."

"Sadece en iyi türden işkenceyi," diyorum göz kırparak.

Gözlerim Deadman'a kayıyor, sıkılmış ifadesi kafasından geçenleri gizliyor. Gözlerinde keskin bir parıltı beliriyor ve hızlıca başını sallayarak Avery'ye cep telefonunu verdiğini onaylıyor.

Dürüst olmak gerekirse, Christopher'ı yardım etmesi için *ikna etmem* gerekeceğini düşünmüştüm. Onun gönüllü olması hayal kırıklığı yaratıyor — parmak eklemlerimi onun yüzüyle tekrar süslemek isterdim.

"Ashwood kıcını kaldırsa iyi olur," diye homurdanır Damon. "Yakında öğle yemeği vakti olacak ve işleri yoluna koymamız gerekiyor."

"Eminim çok uzakta değildir," diye onu eğlendiririm ve Avery'nin yanındaki masaya atlayarak otururum. Kolumu beline doladığımda hemen bana yaklaşır ve başını omzuma yaslar. "Hediyen hakkında ne düşünüyorsun?"

Başını kaldırıp bana bakar. "Harika," diye cevaplar. "Hepinizle iletişim kurabilme imkânım olduğunu bilmek kendimi daha iyi hissettiriyor."

"Odanızdayken bana bol bol selfie gönderin, tercihen çıplak."

O, koluma vurmak için doğrulduğunda gülüyorum, yanakları pembeye dönüyor. "Bu iş telefonu," diye şakacı bir şekilde itiraz ediyor. "En son ihtiyacımız olan şey, bütün gece fotoğraf göndererek pilini bitirmen."

"Başka ne uzun biliyor musun?" diye alay ediyorum. "Sen de fotoğraf gönderirsen uzar."

"Beni iğrendiriyorsun," diye Damon araya girer, inleyerek. "Şansıma bakılırsa, yanlışlıkla bana göndereceksin."

Avery eğlenerek kıkırdar. "O zaman gerçekten travma geçirirsin."

"Hey!" Ona bakarak, kırılmış gibi yapıyorum. "Dün şikayet ettiğini duymadım."

Gülüştü yüzünden kaybolur ve gözleri endişeyle parlar. "Grey..." diye uyarır.

Elimi soğukkanlılıkla sallarım. "Deadman umursamıyor. Bence o aşamayı geçtik."

Avery'ye çıplak fotoğraflarını göndermesini önerdiğimde çenesi biraz seğirdi. Olumsuz bir şekilde değil, sanki ilgisini çekmiş gibi.

Onları bir kez olsun rahatlamış halde görmek, içimde taşıdığım yükü hafifletiyor. Belki de bu durumu yanlış değerlendiriyordum. İkisi de çok yol katettiler ve Theo'nun ona göz kulak olacağına güvenebiliyorsam, mantiken en iyi arkadaşına da güvenebilmeliyim. Ama o kritik noktaya geldik ki, ne kadar engelleyici olduğumu fark ettim.

Aralarında bir şey varsa, ikisi de şu anda ya da hiçbir zaman buna göre hareket etmeyecek. Damon, zayıflık olarak algıladığı her türlü duyguyu bastırıp, elindeki işe odaklanmak için tünel görüşüne geçecek. Tehditlere kulak asan biri olmasa da, beni yeterince saygı duyduğunu ve Avery'ye bir daha dokunmayacağını biliyorum, çünkü ona dokunmamasını söyledim. Ve Avery... beni kaybetmekten korktuğu için insanları memnun etme eğilimlerinin döngüsüne sıkışıp kalacak.

Ve bu artık yeterli bir neden değil. Beni kaybetmeyecek.

Ama benim onu terk edebileceğim düşüncesi her zaman aklının bir köşesinde olacak, tıpkı daha önce yaptığım gibi.

Damon'a karşı hisleri ne olursa olsun, ben kabul etmeden o da tam olarak kabul etmeyecek. Bir adım atması için bir itici güce ihtiyacı var... Aslında, lanet olası bir itkiye. Bu itici güç Theo'dan gelemez, çünkü o bizim ilişkimiz hakkında zaten açık sözlü ve benim fikrim kadar kişisel bir ağırlığı yok.

Onu dinler, ona katılır ve duygularının onaylandığını hissederek rahatlardı. Kötü bir insan olmadığını bilmek, her zaman onu rahatlatırdı

ancak yine de yeterli olmayacaktır.

Onu engelliyorum.

Peki ne için? Lanet olası babam gibi olmadığımı kanıtlamak için mi? Sevdiğim kişiye kendi travmamı yaşatmak için mi? Bu şekilde yaşanmaz ve Avery bu yükü hak etmiyor. Her zaman insanları düzeltmeye odaklanıyor, sanki bunu başarabilirse kendisinin de düzeltilebilir olduğunu kanıtlamaya çalışıyor gibi.

O lanet olası bir şekilde kırık
değil. Avery olduğu gibi
mükemmel.

Bir de Damon var. Kaybedecek en çok şeyi olan dengesiz en iyi arkadaşım. Yine de buna odaklanmıyor, herkesi öncelikli görüyor. İnsanlar buna inanmayabilir, ama o kendi tarzında bir koruyucu.

Sonuçta, o da daha iyisini hak ediyor.

Avery hayatıma girdiğinde hayatım on kat daha iyi oldu. O benim karanlığımdaki ışık, kabullenmeyi öğrendiğim çirkin yanlarımı iyileştiriyor. Beni olduğum gibi kabul eden tek kişi... Damon.

Onların yoluna çıkarak ikisine de kötülük yapıyorum. Sanırım bu sadece bir şoktu. Kimse onların birbirlerinin sinirine bu kadar dokunacaklarını tahmin edemezdi. Sadece birbirlerini öldürebileceklerini varsayıyorlardı.

Kütüphane kapısı açılır ve üçümüz de Theo'ya dikkatimizi veririz. Elleri ceplerinde, tamamen rahat bir şekilde yaklaşır.

İçgüdüsel olarak, dikkatimi Avery'ye çevirdiğimi fark ettim. Düşüne gittiğinizde müzik başladığında, tüm konukların gelini izlemek için dönüp baktığını bilir misiniz? Ben damadı izleyen tuhaf bir gençtim. Bu, en gerçek ve en çok küçümsenen duygu gösterilerinden biriydi. Adil olmak gerekirse, sadece iki düşündü; ikisi de annemin tarafındaki uzak kuzenlerimdi ve aralarında yedi ay vardı. Ama o düzeydeki beden dilini, saf, bozulmamış, ham duyguları inceleme fikrini çok seviyordum.

Avery'nin yüzü bir anda aydınlanır — sadece tatlı dudakları değil, kocaman bir gülümsemeye dönüşen gözleri de. Theo'nun varlığıyla dolup taşarken gözleri gri bir ışıltıyla parlar, güven duygusu onu sararken vücudu gevşer.

"Geç kaldın," diye homurdanır Damon.

Theo omuz silker. "Hayatta kalırsın. Çok şey kaçırdığımı sanmıyorum."

Damon cebine uzanıp ona bir cep telefonu fırlatırken, ben gülmemi elimle kapatırım. Theo telefonu kolayca yakalar ve parmakları arasında çevirir.

"Cep telefonu mu?"

"Tabii ki," Damon alaycı bir şekilde söylüyor. "Her zaman iletişim kurabilmemiz gerekiyor. Diğer numaralar rehberde önceden kaydedildi. Ayrıca üç numaramızı da hızlı aramaya kaydettim. Avery bir numara, ben iki numara ve Grey üç numara."

Theo başını sallar ve cep telefonunu cebine atar. "Ona söyledin mi?" diye sorar ve Avery'ye gülümser.

Yüzünde bir anlık şaşkınlık belirir. "Bana neyi söyledin?"

"Hayır, söylemedim," diye cevaplar Damon. "Sen söyle."

Avery yanında gerginleşir, dikkati Theo'ya yönelir. "Ne oldu?"

Göz teması kurmadan gülümser, bombayı patlatmadan önce onu rahatlatmaya çalışır. "Aşağıya, laboratuvara yürüyüşe çıktım."

"Ne yaptın?" Avery haykırır. "Ne zaman?"

"Dün," diye cevaplar Theo rahat bir şekilde. "Geride herhangi bir kanıt kalmış mı diye bakmamız gerekiyordu. Görünüşe göre hepsini almışlar."

Avery gözlerini kısarak ona bakar. "Bu gerçekten aptalca bir şeydi. Ya biri seni görseydi?"

Yüzünde belirmeye başlayan sırtıışı fark etmek zor değil. "Gördüler. Ama ben onlarla ilgilendim."

"Tabii ki hallettin," diye homurdanır.

"Dr. West adı size bir şey ifade ediyor mu?" diye sorar Theo.

Ortamdaki değişiklik anında hissedilir. Avery duraksar, tırnaklarını masaya geçirir. Havada elektrik yüklü bir gerginlik hissedilir ve Avery masadan yavaşça kayarak Theo'ya doğru yaklaşır.

"Dr. West mi?" diye tekrarlar. "Onun hakkında ne biliyorsun?"

Gözlerim Damon'a kayar, bana bakarken yüzünde bir kaş çatma belirir. Bize isimlerden bahsetmemiştir, ama vücut dilinden onun başına gelenlerle bir ilgisi olduğu açıktır.

"Aşağıdaydı, ekipmanı kurtarmaya çalışıyordu," diye cevaplar Theo rahat bir şekilde. O kadar sıradan bir şekilde anlatıyor ki, gülme isteğine direniyorum. Ama bunun geçici bir karşılaşmadan daha fazlası olduğuna bahse girerim.

"Sen ne yaptın?" Avery kendinden emin bir şekilde sorar. Bu bir suçlama değildir ve kızgın da görünmüyor, ama başka bir şeydir.

"Sadece ona hasta olmanın nasıl bir şey olduğunu gösterdim," diye cevaplar. "Parmağım makine üzerinde *kaymış* olabilir."

Avery kaşlarını çatarak bu bilgiyi sindirirken hafifçe başını sallar. "O öldü, değil mi?"

Theo'nun bakışları Damon'a, sonra bana kayar ve tekrar Avery'ye döner.

"Evet."

Daha fazla açıklama yok, sadece sessizlik var ve hepimiz Avery'yi dikkatle izliyoruz. Avery farkına varınca, hepimize bakıp omuz silkiyor.

"Hiçbir şey hissetmiyorum. Hak etmişti."

"Sana işkence eden o muydu?" diye nazikçe sorarım.

Avery bir kez başını sallar. "Başka bir doktor daha vardı, bir kadın. Ama o kadar acımasız ve kalpsiz değildi."

Ellerim yumruk haline gelir. Theo doğru olanı yaptı — tam da benim yapacağım şeyi yaptı.

"Makineleri gördüm," diyor Theo, sessizliği bozarak. "Ve bazı deneylerden bahsetti."

Kadın ona boş bir ifadeyle bakar. "Teşekkür ederim," diye mırıldanır. "Artık peşimden gelmeyeceğini bilmek güzel..." Sesi kesilir, ama vücudundaki gerginliğin bir kısmı kaybolur.

"Bazı tepkiler beklemeliyiz," diyor Damon. "Şu ana kadar onu bulmuş olabileceklerini sanıyorum."

"Bu yüzden hücreleri yanımızda tutmak iyi bir fikir," diye bitiriyorum. "Sadece gardiyanların görmemesine dikkat edin."

Öğle yemeğinin başladığını belirten zil kütüphane kapısının dışında yankılanırken herkes onaylayarak mırıldanır. Dördümüz, gelen grupların ayak seslerini duyana kadar birkaç dakika bekleriz.

"Bu akşam bir toplantı düzenle," Damon küçük bir grubun arkasında salona girerken bana fısıldar. "Fırsatımız varken harekete geçmeliyiz."

Başımı sallarım. "Tamamdır. Arthur'u ne yapacağız?"

Damon, Avery ve Theo ilerleyip her zamanki masamıza otururken, gözleri Avery'nin sırtında kalır. "Onu ziyaret edeceğim. Bu, bundan sonra ne olabileceğine dair bir fikir edinmemize yardımcı olacak."

Onun bakışlarını takip ederek omzuna uzanıp onu durduruyorum. Avery'den dikkatimi çekince bana merakla bakıyor.

"Onu incitme," diye fısıldarım, sadece onun duyabileceği kadar sessizce. "Şimdi ne diyorsun sen?" diye cevaplar, sinirlenmiş bir şekilde.

"Ciddiyim," diye homurdanırım. "İkiniz de istiyorsanız, onu takip etmeni engellemeyeceğim. Ama ona zarar verirsen, ikimizin ilişkisi bitmekle kalmaz, seni de yok ederim."

Damon sözlerime kaşlarını kaldırır. Onun Avery'yi umursamadığına, aralarında hiçbir şey olmadığına dair alaycı bir cevap beklerim, ama o sadece birkaç saniye daha bana bakar, sonra arkasını dönüp masaya doğru yürür.

Onu takip etmeye çalışmadım, bunun yerine salondan gizlice çıkıp kapının dışında dolaşmaya başladım. Etrafta kimse yokken, cebimden telefonumu çıkardım ve hızlıca bir mesaj yazdım.

Gönder tuşuna basar basmaz, telefonu cebime geri koyup salona geri dönüyorum. İleride, Avery'nin titreşimin nereden geldiğini fark etmeden önce şaşkınlıkla kaskatı kesildiğini görüyorum. Çenesi göğsüne doğru eğiliyor ve masanın altından mesajıma baktığını anlıyorum.

Aniden başını kaldırır ve beni bulmak için salonu tarar. Gözlerimiz buluştuğunda, ona hızlıca başımı sallar ve yemek kuyruğuna girerim.

Kendi sözlerimi tekrar tekrar kafamda yineliyorum, rahatsızlık ve başarı duygusu arasında gidip geliyorum. Ama bunun doğru şey olduğunu biliyorum.

Küçük Katil – Sen benim her şeyimsin. Herkes seni sevme şansını hak ediyor. Yani, kalbin üç kişiye aitse, sorun değil. Ne olursa olsun, ben hiçbir yere gitmiyorum.

tkaqtes 1L

Aoesq

Lilydale'de diğerk hastaların yapamadığı şeyleri yaparak özgürce dolaşabilmek bambaşka bir duygu.

Daha da etkileyici olan, personele bir şeye ihtiyacın olduğunu söylediğinde onların sadece "tamam" demesi.

Yani, Damon yanımda, yakınımda duruyor, ama bunu benim halletmemi söyledi. Yalnız olsaydım bunu yapmakta tereddüt ederlerdi, ama birazcık da olsa otorite sahibi olmak beni biraz heyecanlandırıyor.

Tony, lekeli şef önlüğü beline asılı halde geri dönüyor. Kalemikle not defterine hafifçe vurarak, hafif bir rahatsızlıkla bize bakıyor.

"Ne istiyorsunuz?" diye sorar, yazmaya hazır bir şekilde.

Başımı çevirip Damon'a bakıyorum. O da hafifçe başını sallayarak konuşmamı işaret ediyor.

Bu akşam bir toplantı düzenleniyor ve Grey herkese haber verirken, gururla benim yiyecek ve içecekleri halletmemi teklif etti. Başta biraz heyecan vericiydi, ama şimdi önemli kararlar vermem gerektiği için dilim tutuldu.

Cirque des Morts'un geçmişteki tüm toplantıları lezzetli etler, atıştırmalıklar ve tatlılarla doluydu. Grey'in bunları özellikle talep edip etmediğini veya sadece ilham almak için bir tür yemek önerip önermediğini bilmiyorum. Saniyeler geçtikçe, Tony'nin sessizliğimden rahatsız olduğunu anlayabiliyorum.

"Pizza," diyorum sonunda, aklıma gelen ilk yemeği söyleyerek. "Aslında birkaç tane. Birinde ananas olsun."

Tony not almaya başlıyor, bu da bana daha fazla güven veriyor.

"Ve bir çeşit antipasto tabağı. Aslında, çeşitli peynirler de olsa çok iyi olur."

Not defterinden başını kaldırıyor, menüdeki değişiklikten açıkça şaşırmış durumda. "Salam, peynir, zeytin. Bu tür şeyler mi?"

Biraz cesaretimi kaybetmeye başlayarak başımı sallıyorum. "Ve tatlı olarak şeftali turtası. Alkol gerekiyor mu?" Damon'a tereddütle soruyorum.

"Grey Goose, ne kadar IPA varsa ve her zamanki viskim," diye cevaplar.

Tony başını sallar ve not defterini nokta işaretiyle vurgulu bir şekilde dörter. "Anladım. Her zamanki saatte hazırlayacağım. Senin için bankın üzerine bırakacağız."

"Aslında," ne yaptığımı fark etmeden araya giriyorum. "Bence bu sefer doğrudan kütüphaneye getirseniz daha iyi olur."

Bunun daha önce kullanılmamış bir teslimat yöntemi olduğu açıktır. Tony, mesai saatleri dışında ona ekstra iş yükleme cüretkarlığımdan dolayı bana inanamayan bir ifadeyle bakar. Damon'un bana bir şey söyleyeceğini, bunun böyle yürümediğini söyleyeceğini beklerim, ama o bunun yerine sakın bir şekilde cevap verir. "Bu iyi bir fikir. Saat tam sekizde diyelim, normalden erken ama sadece bir saat daha fazla kalman gerekecek."

Başımı çevirip onun sesini takip ediyorum, gülümsüyorum. Onun beni desteklemesi benim için her şey demek. Personele zorluk çıkarmaya ya da kendilerini aşağılamaya çalışmıyorum ama uyuşturulduğumdan beri, insanların yemeğine ya da içeceğime bir şeyler katmasından çok korkuyorum.

Whittingham'ın toplantıdan haberi olursa mutfağa gizlice girip yemeğimize ilaç katmasından hiç şüphe duymuyorum. Bu, tüm toplumu tek seferde yok etmek için mükemmel bir fırsat olurdu.

Tony iç geçirip gözlerini devirdi. "Peki. Görüşürüz o zaman."

Bize açıkça kızgın bir şekilde, başka bir şey söylemeden uzaklaşır. Bunun gitmemiz için bir işaret olduğunu biliyorum, bu yüzden dönüp kapıdan koridora doğru yürürüm. Damon hemen peşimden gelir ve ben onun yetişmesi için dururum.

"Sorun yok mu?" diye sorarım gergin bir şekilde. "Ne yaptığımı bilmiyorum."

"İyiymiş," diyor. "Onu takma kafana. O da bizim kadar Arthur'dan nefret ediyor."

"Zor değil," diye mırıldanıyorum. "Onu dışarıda tanıyor muydun?"

Damon gülümser. "Hayır. Ama Arthur, konukseverlik personeli iyi davranmıyor, dürüst olmak gerekirse hiçbir personeli iyi davranmıyor. Onu tapan birkaç kişi var, ama geri kalanı sadece para için katlanıyor. Karşılaştırıldığında, biz senin yanında olabilecek en iyi düşmanlarız."

"Personel burayla olan bağlantını biliyor mu?" diye tereddütlerle soruyorum. Omuz silkiyor. "Muhtemelen. Arthur'un zaman zaman böbürlenmeyi sevdiğini biliyorum."

Aksi takdirde, personel sadece benim sahip olduğum gücü fark eder ve ona uyar. Saygı kazandığınızda, doğuştan takipçileriniz size itaat eder."

Boş salona bakarak başımı sallarım. Gözlerim masalarda durur ve aklıma bir soru gelir.

"Bir keresinde Grey'e sayı sistemini sormuştum," diye başlıyorum. "Bilmem gerekirse öğrenirim dedi."

Damon soğukkanlılıkla kollarını kavuşturur. "Ve bu, zamanının geldiğini sorma şeklin mi?"

"Bana anlattığın diğer şeyler kadar büyük bir sır olamaz," diye düşünürüm. "Sadece merak ediyorum. İlk günden beri kafamı kurcalıyor."

O gülererek saçlarını eliyle taradı. Neden bilmiyorum ama onun bu yönünü görmek hoşuma gidiyor; kaygısız, neredeyse *normal*. Bu ruh halindeyken bambaşka bir insan oluyor; sanki bu cehennemin lideri ve koruyucusu değil de kendisi gibi davranabiliyor. Onun hakkında gördüklerimizin çoğunun bir kalkan olduğunu fark ettim.

"Sayı sistemi bizim kişisel puanlamamız. İnsanları Lilydale için oluşturdukları riske göre gruplandırıyoruz. Birinci grup en kritik olanlar, muhtemelen Arthur'un hedef listesindekiler. Beşinci grup ise en az endişelendiğimiz insanlar, Ashwood gibi hastalar. Onların hedef alınmayacağını biliyoruz."

"Oh," diye mırıldanıyorum, ne diyeceğimi bilemeden. "Bu yüzden birinci gruba yükseldim."

Damon başını sallar. "Çıkışların etrafına adamlarımızı yerleştirdik. Gruplar, sistemi ve günün saatine göre ayrılıyorlar, böylece onları izleyebiliyor ve bir sonraki varış noktalarına güvenli bir şekilde ulaştıklarından emin olabiliyoruz."

"Geldiğimde üçüncü gruptaydım," diyorum. "Ortada."

"Daha fazla bilgi toplamak için zamana ihtiyacımız vardı. Kurul, mahkeme sisteminden buraya uygun olduğunu düşündükleri hastaları seçiyor. Ama bu sadece kağıt üzerinde. Hasta içeri girdikten, uzmanlarla görüşükten ve davranışları izlendikten sonra, deneyler için ilgi çekici olup olmadıklarını anlayabiliyoruz."

Kaşlarımı çatarak, kendimi korumak için kollarımı gövdemin etrafına doladım. "Beni diğerlerinden ayıran neydi?"

Bana bakarak, bana yaklaştı. "Belki de sadece çok ilginç bir bireydin. Buraya geldiğinde, doğal olarak itaatkârdın, neredeyse istediklerini yapmaya hazırdın, ama aynı zamanda mücadele de ettin."

"Ya da?"

"Ya da belki de sadece bir yan hasardın," diye fısıldadı. "Bize öç almaya çalıştıkları bir yoldu. Arthur senin bizim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu, bu yüzden dikkatini sana çevirdi."

Tüm cezaları hatırlıyorum. Onun ofisinde, hiç gerek olmayan evrakları düzenlemek veya tehlikeli kimyasallarla tuvaletleri temizlemek için geçirdiğim zamanları. "Dikkatini dağıtmak, seni kızdırmak istedi," diyorum. "Ama yanıldı, o zamanlar senin için önemli değildim."

"Önemliydin, Avery. Ne yazık ki onlar bunu benden önce fark etti."

Kalbim göğsümde çarpıyor. Grey'in mesajı dünden beri aklımdan çıkmıyor. İlk başta beni hazırlıksız yakaladı. Doğru anladığımdan emin olmak için en az on kez okudum. Bana onayını veriyor gibi geldi, ama bu mümkün olamazdı. Mesajı aşırı analiz ederek gizli anlamlar ve alternatif yorumlar aradım, ama sonunda yine aynı sonuca vardım.

Damon'la istediğini yapabilirsin.

Adamın kendisi garip davranıyor gibi görünüyor — daha yaklaşılabılır, sabırlı... daha yumuşak. Tüm durum kafa karıştırıcı ve şimdi onun sözleri bu şüpheciliği daha da artırıyor.

"Senin için önemli miyim?" diye sessizce soruyorum.

"Tabii ki öylesin," diye cevapladı, siyah saçlarından bir tutam alıp parmakları arasında oynadı. "Aynı zamanda toplumun önemli bir üyesisin."

Ne diyeceğimi bilemeden başımı sallıyorum. Hayatta bu noktaya geleceğimi hiç tahmin etmemiştim.

Ayaklarımın üzerinde kayarken, sonunda soğukkanlılığımı kaybedip başımı eğiyorum. Saklamak istediğim her şeyi görmesinden korktuğum için gözlerine bakmaya cesaret edemiyorum.

Onun hakkında, bizim hakkımızda ne hissettiğimi bilmiyorum. Çok şey yaşadık ve tek emin olduğum şey, kendimi ikna etmeye çalıştığım gibi ondan nefret *etmediğim*. Ama bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum.

"Hadi," Damon, sesli cevap vermediğimde diyor ve saç telini dikkatlice köprücük kemiğimin üzerine yerleştiriyor. "Gidip diğerlerini bulalım."

"İyi iş çıkardın, küçük katil," diye fısıldadı Grey, kulağıma eğilerek. "Ama o pizzada lanet olası ananas var," diye homurdandı Theo, bana kaşlarını kaldırarak söylüyor.

Omuz silkerek ona gülüyorum. Üçümüz yiyeceklerin önünde durmuş, son gelenlerin gelmesini bekliyoruz. "Ananas pizzaya yakışır, Theo. Kabullen artık."

İğrenerek burnunu kırıstırıyor. "Seni sevdiğim için şanslısın." "Ah, teşekkürler," diye alay ediyorum. "Beni sevimli yapan travmam."

Yüzü düşerken, gözleri bana inanamayan bir şekilde kısılrken, neredeyse kahkaha atıyordum. Grey, peynir küpünü almak için bana uzanır ve ağzına atar.

"Yemek yemektir," diyor mutlu bir şekilde. "*Senin* büfeye uzanmanı tercih ederdim, ama bu da iyi."

Kafamı sallayarak, kütüphane kapısının sesini duyunca omzumun üzerinden arkama baktım. Birkaç kişi masada oturmuş sabırla bekliyor, diğerleri ise ayakta durmuş aralarında konuşuyorlardı.

Damon uzak duvara yaslanmış, Byrone ve Jillian ile sohbet ediyor ve benim onu izlediğimi hissedince, sohbetine ara vermeden gözlerini bana çevirir. Kalan üyelerin gelip gelmediğini kontrol etmeden önce ona gülümserim.

"Sanırım herkes geldi," diyorum Grey'e, Leighton gruba yaklaşırken başımı ona doğru sallayarak. "Peyniri bırak."

Benim bakmadığımı düşünerek, avucuna birkaç parça daha alıp bizi masaya götürüyor. Diğerleri de yerlerine oturmaya başlarken, iki adam da benim iki yanıma oturuyor.

Jillian yanımdan geçerken bana sıcak bir selam verir, ben de ona karşılık veririm ve oda sessizliğe bürünür. Onun kurtarılmamda önemli bir rol oynadığını duydum ve yeteneklerine çok minnettarım. Damon'un ona ve Byrone'a neden bu kadar saygı duyduğu çok açık.

Herkes oturduktan sonra Damon masanın ucunda dikkatle durur. "Kısa sürede geldiğiniz için teşekkür ederim," diye başlar. "Bildiğiniz gibi durum hızla kötüleşti."

Birkaç kişi benim yönüme bakıyor, ama bu sefer bu beni rahatsız etmiyor.

"Çabalarımıza rağmen, tesis deneyleri yeniden başlatmaya kararlı görünüyor. Arthur'dan bir tür misilleme bekliyorum, ama şu anda oldukça sessiz."

Damon'un sağındaki Grey başını sallar ve ağzına bir peynir küpü atar. "Her zamanki operasyonlara devam edeceğiz, ama herkes tetikte olmalı."

"Peki, Palyaço Operasyonu ne olacak?" diye sorar Byrone, sesi yüksek ve nettir.

Görevlerinin tuhaf isimleri, tüm bunlar hakkında hiçbir şey bilmediğim eski günleri hatırlayarak bende anılar canlandırıyor. Bütün toplum aşağıdaki sırları biliyor muydu? Yoksa o zamanlar sadece talimatlara göre mi hareket ediyorlardı?

"Güvenlik duvarını kırmaya devam et," Damon ona talimat verir. "IT ekibinin şu anda yüksek alarmda olduğunu sanıyorum. Belki de paniklerini bir koz olarak kullanabiliriz."

"Olabilir," diye cevaplar Byrone, ama pek emin görünmüyor. "Şu anda hala bize verdiklerini görebiliyoruz ve kameraları açıp kapatmak için çok az kontrolümüz var."

"Neden onlarla biraz uğraşmıyoruz?" diye önerir Grey. "Rastgele zamanlarda kameraları kapatmaya başlayalım, hareket halinde olduğumuzu düşünmelerini sağlayalım."

Damon yavaşça başını sallar. "Fena fikir değil. İçeri girmeye çalıştığımızı anlarırsa, bizi durdurmak için çabalayacaklar. Sonunda, hiçbir şeyin olmadığını fark edince gardlarını yeterince indirebilirler ve biz de bu fırsatı kullanarak içeri sızabiliriz. Bu arada, neyle karşı karşıya olduğumuzu belirlemek için arka planda çalışın."

"Nereye dikkat etmeliyiz?" diye sorar Jillian.

"Arthur'un ofisine kamera takmamız lazım," diye cevaplar. "Orası bizim kör noktamız."

"Gizlice yerleştiremez miyiz?" diye soruyorum.

Herkes bana bakar, ama ben Damon'a odaklanmış durumdayım. "Daha fazla ekipman alıp yerleştirebilir miyiz?"

Damon'un neyi ima ettiğini anladığını sanıyorum. Dr. Smith bizim için hücreleri getirmeye razı olduysa, belki ondan tekrar yardım isteyebiliriz.

"Fena fikir değil," diyor Byrone. "Sistemi Lilydale beslemesinden ayrı olarak kurabiliriz. Erişimi kesmelerinden endişelenmemiz gerekmez ve istediğimiz yere yerleştirebiliriz."

Grey bana gülümsüyor, sanki dünya barışını çözmüşüm gibi. "Bence bunu yapmalıyız. Özellikle de alt kattaki ekipmanlarını yok ettiğimiz için, bir şeyler planladıklarını varsayabiliriz. Bu bize iki adım önde olmayı sağlar."

"Bunu araştıracağım," diye cevaplar Damon. "Zor olan kısım, kimseye görünmeden yerleştirmek olacak. Ama belki de bize zaman kazanmak için beslemelere erişimlerini geçici olarak kapatabiliriz. Kontrolü geri kazanmaları normalde ne kadar sürer?"

"Onları uğraştırırsak dört ila beş dakika," diye cevaplar Jillian. "Ama planımızı yaparsak ve insanlar yakınlarda konuşlarırsa, yeterli zamanımız olur."

"Tamam. Bunu yeni bir operasyon olarak kaydedelim. Ad önerisi olan var mı?" Damon, masadakilere bakarak sorar.

Kafamda bir kelime listesi gözden geçirip, burnumu çekerek, "Sihirli Numara Operasyonu nasıl?" diye öneriyorum, eğlenerek.

Masadaki birkaç kişi güler, bazıları başını sallar. Damon, *duygularını* gösterme dürtüsüne direnirken dudakları seğirir. "Tamam, Sihirli Numara olsun."

"şimdi bizi görüyorlar... şimdi görmüyorlar," diye gülüyor Grey. "Umarım Arthur ofisinde asistanıyla sevişmez. Bu görmek istemediğim bir görüntü."

Omuz silkiyorum. "Başkalarının seks kasetleri var. Belki de kendi ilaçlarını tatma zamanı gelmiştir."

tkaqtes 11

Aoesq

Toplantı sona erer ve başımızın üzerinde kara bulutlar dolaşmasına rağmen, Damon ekibine kalıp yemeklerin ve partinin tadını çıkarmalarını söyler.

Diğerleri kütüphaneyi keşfederken ben Damon, Grey, Theo ve Leighton ile masada kalırım. Theo ananas konusunda bana sataşmaya devam ederken, Grey de ananasın *vücutları* için neden iyi olduğuna dair bilimsel kanıtlar sunar.

Tadı değiştiği konusunda pek ikna olmadım ama onlar bu konuda tartışmaya başlayınca gülmekten kendimi alamıyorum.

Gözlerim Damon'ı arıyor, sandalyesi hafifçe geriye eğilmiş, yarım kulakla dinliyor. Leighton bir kağıda bir şeyler karalıyor, notlar alıyor ve tarihin en tuhaf sperm tartışmasına maruz kalmıyormuş gibi davranıyor.

"Eğer bu kadar eminsen, *sen* ye o zaman," diyor Theo sertçe.

"Ananası seve seve yerim, ama karar Avery'ye kalmış," diye cevaplar Grey ve bana göz kırpar.

Kafamı sallayıp sandalyemi geri çekiyorum. "Alkol almam lazım."

Ben yiyecek ve içecek masasında durup bira almaya uzanırken, onlar birbirlerine ateş etmeye devam ediyorlar. O, benim görüş alanıma girmeden çok önce, arkamda olduğunu hissediyorum.

"Bu yeterince güçlü değil," diye mırıldanır Damon, bir bardak sek viski doldururken. "Hiç de bile."

"Evet, alkolü pek iyi kaldıramam, o yüzden sınırlarımı bilmem en iyisi," diye gülüyorum. "Şansımı bildiğim için, çok fazla içerim ve onlar da bu gece bana asılmaya çalışır."

Damon yorumumdan pek hoşlanmamış gibi görünüyor, çenesi gerginleşiyor. "Bu gece tetikteyim. Kimse seni rahatsız etmeyecek."

Ona dönerek, gözlerimle tepkisini izliyorum. "Bütün gece uyanık kalmak seni rahatsız etmiyor mu?"

"Pek değil. Uyurken başına bir şey gelmesindense, güvende olduğunu bilmek daha iyi."

"Bu beni kötü hissettiriyor," diye itiraf ediyorum sessizce, şişeyi dudaklarıma götürüyorum. "Sürekli tetikte olmak sağlıklı olamaz, özellikle de uykudan mahrum kalıyorsan."

Damon omuz silkiyor, hiç etkilenmemiş gibi. "Yarın gece Theo görevdeyken uykuyu telafi ederim."

Bu kelime onun ağzından çıkınca bana yabancı geldi, ona bakarken yüzüm dondu.

"Ne oldu şimdi?" diye homurdanır.

"Ona Theo dedin," diye şaşkınlıkla işaret ettim. "Ashwood değil."

Sanki o da bu gerçeği şimdi fark etmiş gibi, düşünürken gözlerini hafifçe kısıyor. "Eh, adı bu, değil mi?" diye çabucak cevap veriyor. "Ayrıca, o artık bizden biri."

"Yine de sana ara sıra Şeytan Çocuk diye sesleneceğim," diyorum şakacı bir şekilde. "Ayrıca, taktığın maskeler sana yakışıyor."

"Öyle, değil mi?" diye gülümsüyor. "Onları bulduğumda çok mutlu oldum. Lilydale'e cehennemini serbest bırakabileceğimizi hatırlatmak için güzel bir yol."

Masaya yaslanıp, kurutulmuş eti ısıtırken kalçamı masaya dayarım. "Belki öyle, ama bu," diye duraksarım ve koridorları işaret ederek başımı sallarım. "Bizim için güzel bir hediye. Cehennemini biraz daha az yalnız hissettiriyor."

"Cehennemde olmamız, Avery, kontrolün bizde olmadığı anlamına gelmez. Hepsi bir illüzyon. Ama illüzyonlar parçalanır. Ayrıca, burası benim cehennemim, sen burada acı çekmek zorunda kalmamalısın."

"Ama bunu hak ediyorum," diye mırıldandım, her kelimesinde ciddiydim. "Ama dürüst olmak gerekirse, burada olmak şimdiye kadar hissettiğim en büyük özgürlük. Çok saçma, değil mi? Buradaki yerimi hak ettim, ama bu yer beni kurtardı."

Damon kaşlarını çattı. "Kimse burada olmayı hak etmiyor. Bizler, servet tarafından kontrol edilen bozuk bir sistemin ürünleriyiz."

"Ben de bunu kastettim. Belki de kaderimde buraya gelmek vardı, ceza olarak değil, yerimi bulmak için."

"Katılmıyorum."

Elini uzatıp, elinden viski bardağını alıp bir yudum alıyorum. "Bu iğrenç," diye öksürüyorum ve bardağı geri veriyorum. "Ama bak, hepimiz ne kadar yol kat ettik. Buraya gelmemizin tek nedeni, başımıza gelen boktan şeyler. Dış dünyada, bu bizi mahvetti. Ama burada, bunu aştık. Yargılama yok, rol yapmaya gerek yok."

Yüzündeki ifadeden, hala benimle aynı fikirde olmadığı belli, ama sadece bir kez başını sallayıp sessiz kalıyor.

Kendi kendime mırıldanarak dikkatimi tekrar Theo ve Grey'e çeviriyorum ve tartışmalarının sonunda bittiğini fark ediyorum. İkisi de bize bakıyor ve ananas tartışması bittiği için masaya dönmenin güvenli olduğunu anlayarak bir parça pizza alıp aralarına oturuyorum.

"Ananas?" Theo'ya tatlı bir şekilde teklif ediyorum.

O tiksintiyle bakıyor. "Sakın başlama."

"Yoksa ne olur?" diye gülümseyerek soruyorum.

Pizzaya olan kızgın bakışı kaybolur ve yerine meydan okuyan bir bakış gelir. "Gerçekten öğrenmek istiyor musun?"

Omuz silkiyorum, etkilenmemiş gibi davranıyorum, ama kalbim hızlanmaya başlıyor. "Oldukça fazla ananas yedim."

Grey yüksek sesle gülerek elini uyluğuma koydu. "Tamam, daha iyi bir alternatif var. Avery'nin ananasla tadı daha mı güzel, bir bakalım."

"Daha tatlı olabileceğini sanmıyorum," diye cevaplar Theo. "Ama denemeye hazırım. Yarın boş vaktin var mı?"

Uyluklarım birbirine çarpar, Grey'in parmakları aralarında sıkışır. Bacağımı sıkıca sıkıştırır ve kulağıma eğilir.

"Umarım o zamana kadar aklında sadece bu olur." Kaşlarımı kaldırıp ona gülümserim. "Umarım sen de öyle yaparsın."

Toplantıdan sonra çok heyecanlıyım, uyuyamıyorum. Neredeyse gece yarısı olmasına rağmen, zihnim durmak bilmiyor.

Düşüncelerim bir örümcek ağı gibi, hepsi tek bir noktaya dönüyor. Bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Ağın bir tarafında, yarın Theo ve Grey'i düşünerek bedenim döngüye giriyor. Diğer tarafında ise Whittingham'ın her an harekete geçeceği korkusuyla kayboluyorum.

Aklımda Dr. West'in görüntüleri beliriyor, hala onun öldüğüne inanamıyorum. Bu da bana, yardımcısı Dr. Cromwell'in hala buralarda olup olmadığını merak ettiriyor. Onun yerini alacaklar mı?

Ve bir de Damon var. Tüm hayatı Lilydale'e bağlı, annesini sürekli hatırlatıyor. Bu, benim maruz kaldığım her şeyden çok daha fazla, hasta ve sapkın bir işkence.

Tabii ki, kendimi bu düşünce döngüsüne kaptırdığım anda, başka bir soru ortaya çıkıyor: Aramızda neler oluyor?

O şu anda dışarıda nöbet tutuyor. Nereden izlediklerini veya gardiyanların haberi olup olmadığını bilmiyorum. Hava karanlık ve soğuk, ve ıssız bir koridorda yedi saat beklemek işkence gibi geliyor.

Acaba yalnız mı hissediyor?

İnce yastığımın altından yeni cep telefonumu çıkararak mesaj ekranını açıyorum. Uzun zamandır mesaj göndermedim, ama tekrar gönderebileceğimi bilmek güzel. Bu bana bir güvenlik hissi veriyor, bu ayakkabı kutusunun dışındaki hayata bir bağlantı.

Avery: Hala orada mısın?

Damon: Evet. Neden?

Oturarak bacaklarımı yatağın kenarına sarkıtıp, ayağımı yere vuruyorum.

Avery: İyi misin? Damon:

Uyuyor olman gerek.

Bu konuyu saptırmasına sessizce alay ediyorum, parmaklarım hızla bir cevap yazıyor.

Avery: Yorgun değilim. Ve sana bir soru sordum.

Damon: İyiyim. Uyuyun.

Avery: Sen uyu.

Kendi kendime gülerек, yüzündeki ifadeyi hayal edebiliyorum. Mesajlarda ona karşı inatçı olmak daha kolay. Ama saniyeler geçiyor, cevap gelmiyor.

Kahretsin, belki de çok ileri gittim.

Tam başka bir mesaj göndermeyi düşünürken, telefonum titreşerek cevap geldi.

Damon: Dikkatli ol, Avery. Sandığın kadar korunmuyorsun.

Kaşlarımı çattım. Bu ne demek şimdi?

Avery: Şaka yapıyorum Damon. Pislik değilim. Bu kadar ciddiye alma.

Gönder tuşuna bastıktan sonra paniğe kapıldım. İkimizin sürekli üzerinde durduğu hassas çizgiyi kesinlikle aştım.

Geri adım atamadan ya da uyuyormuş gibi yapamadan, bir tıklama sesi duyulur, ardından bip sesi gelir.

Odamın kapısı açıldığında sessizce nefesimi tutarım, kapıda uzun boylu, gölgeli bir silüet belirir.

"Bir pislik mi? Cidden mi?" Damon sinirli bir şekilde sorar. "İçeri gir," diye alaycı bir şekilde mırıldanırım.

Damon içeri girer ve kapıyı arkasında kapatır — kilitlenecek kadar değil, ama yanından geçenlerin aralıktan içeriye göremeyecekleri kadar.

"Uyumak zorundasın," diye tekrar hatırlatır.

"Biliyorum," diye inlerim. "Uyuyamıyorum. Ve senin orada tek başına durman beni paranoyak yapıyor."

Gülerек yaklaşır. Parmaklıklılı pencereden gelen bir ışık yüzüne vurur ve ben karanlıkta duvara yaslanmış olsam da, onun da beni görebildiğinden şüphem yoktur.

"Bence onlar benden daha çok korkuyorlar. Muhafızlar uzak durmayı biliyorlar." "Ama tüm muhafızlar bizim tarafımızda değil," diye tartışıyorum.

"Ya biri seni

seni ortadan kaldırmaya çalışırsa?"

"Umarım yaparlar," diyor mutlu bir şekilde. "Bu harika bir eğlence olur."

Kafamı sallayarak bacaklarımı kaldırıp yatakta çaprazlarım. "En azından yedeğin var mı?"

Damon cep telefonunu kaldırır. "Bunları almamızın bir başka nedeni de bu. Grey de hızlı arama listemde. Bu saçmalıklar için endişelenmeyi bırak ve uyu."

"Biraz oturup konuşabilir miyiz?" diye sessizce soruyorum. Sonra anlıyorum. Yalnız olan Damon değil...

Benim.

Son birkaç aydır, bu adamların etrafında olmasına alıştım. Geceleri hala yalnız geçirsem de, şimdi fark ediyorum ki, aşağıda olanlardan sonra, sessizlik kulakları sağır ediyor. Yalnız kaldığımda, düşüncelerime canavarlar giriyor, elektrik ve buzlu su görüntüleri getiriyor.

Yalnız kalmaktan korkuyorum.

Ayak sesleri yaklaşıyor, ta ki Damon'un ağırlığıyla yatak çökene kadar. Kendini duvara yaslayıp bacaklarını yanıma uzatıyor.

Bana gülmediği ve saçma olduğumu söylemediği için ona minnettarım.

Neden gece, kırılganlığımızı gizlemek daha zor oluyor? Gündüzleri, iyiymişiz gibi davranmak kolay. Gölgeler ve yorgunluk, şeytanlarla savaşmayı çok daha zor hale getiriyor.

"Ne oldu?" diye sorar Damon. Yumuşak bir sesle, samimi bir soru.

"Kendimle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "İyi hissediyorum, ama ara sıra... iyi hissetmiyorum. Yalnız kalmaktan nefret ediyorum."

"Başkalarıyla çevriliyken dikkatini başka yere yöneltmek daha kolaydır," diyor, durumu mükemmel bir şekilde özetliyor.

Başımı sallayarak, kafam duvara değiyor. "Aynen öyle. Orası çok sessizdi. Sanki zaman yokmuş gibi hissettim—sadece denek olmak ya da yalnız kalmak arasında bir ayrım vardı. Ama yalnız kalmak daha iyi olsa da, her an geri döneceklerinden korkuyordum. Ve şimdi tek düşünebildiğim şey bu."

"Yalnız değilsin. Biz her zaman yanındayız," diye cevaplar. "Onların sana tekrar yaklaşmasına izin vermeyeceğiz."

"Biliyorum. Sadece bekliyorum, geri dönmelerini bekliyorum. Sanki uçurumun kenarında durmuş, düşmeyi bekliyormuşum gibi hissediyorum."

Bir şey elime dokundu ve bunun onun eli olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü. Elimi tutmadı, ama ellerimiz birbirine değdi, hafifçe temas etti.

"Bu hayatta kalma modu," diyor Damon. "Adrenalinle çalışıyorsun."

"Onun öldüğünü biliyorum," diye fısıldadım. "Ama diğerleri ölmedi. Şu anda çökmeyi göze alamam."

"Avery," diyor kararlı bir sesle. "Sana bir daha el sürmeyeceklerine söz veriyorum."

Derin bir nefes alıp, elimi kaldırıp onun elinin üzerine koyuyorum. Hareket edeceğini ya da geri çekileceğini bekliyorum, ama öyle yapmıyor, parmak eklemleri avucumun altında sıcak. "Biliyorum," diyorum. "Sadece zaman alacak."

Dr. Smith'in sözleri aklıma geliyor. Kovamın neredeyse dolup dolmadığını merak etmeden edemiyorum. Ama nedense, titreme gece boyunca bir daha başlamıyor.

Bir ara uykuya dalmış olmalıyım, çünkü uyandığımda güneş pencereden içeri giriyor ve Damon'dan geriye kalan tek iz, yatağımda kalan hafif kokusu.

tkaqtes 13

±keo

"Kıpırdama," diye Avery'ye homurdanıyorum. Kafasını geriye eğip, kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

"O kadar kolay değil," diye karşılık verir, benim somurtkan bakışlarımı görmezden gelir.

Boş zamanın başında kütüphaneye girdiğimizde, dövme setini görünce gözleri parladı. Ama bana yeni bir dövme yapmam için yalvarsa da, görünüşe göre bunun acı vereceğini ona söylemediğim için suçlu olan *benim*.

Genelde göğüs kafesindeki dövmeler böyledir. Kuralları ben koymuyorum.

Grey dizlerinin üzerine çökmüş, birdenbire ortaya çıkardığı çikolatayı mideye indiriyor. Dizlerine şakacı bir tokat atıyor. "Kendini kontrol etmezsen her şey berbat olacak."

"Çok acıyor," diye tısladı, gözlerini koluyla kapatarak. "Biliyorum," dedi Grey. "Benim de aynı yerde var. Dayan."

Avery kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor ve ben gülme isteğine direniyorum. Tam da bu yüzden gövdesinin yan tarafına dövme yaptırmayı seçmişti, çünkü Grey ve benim de orada dövmemiz var.

"Aşk acıdır," diyorum ona, elimi beline bastırarak onu sabit tutuyorum. "Ne kadar çabuk sabit durursan, o kadar çabuk biter."

Vücudu hareketsiz kalır ve ben, o yine sarhoş bir ahtapot gibi hareket etmeye başlamadan önce hızla devam ederim. Grey, iğneyi yakından izleyerek, onu sakinleştirmek için dizine hafifçe vurur.

"İyi gidiyorsun. Dayan," diye cesaretlendirir.

Koluna doğru tuhaf bir şekilde *"hayatım bok gibi"* gibi bir şey mırıldanır ama ben devam ederim. Vücudunun daha kemikli bir kısmına geçmeye başladığımda, gerginleşir. Onu takdir etmeliyim, hareket etme dürtüsüyle mücadele ediyor.

Grey kaşlarını çatarak benden destek bekler gibi bana bakar. Omuz silkerim ve başımı onun eteğine doğru sallıyorum. Belki acıdan dikkatini başka bir şeye verir.

Gözleri parlar, yüzünde sinsî bir gülümseme belirir ve sandalyesinden kalkarak masanın ucuna, kızın ayaklarının masaya düz bir şekilde dayandığı yere doğru ilerler. Onu masaya yatırdık, böylece yan tarafına daha kolay ulaşabilecektim ve geriye dönüp bakınca, bu Grey'e onu oyalayabileceği mükemmel bir yükseklik de sağlamıştı.

O sandalyeleri değiştirip Damon'un toplantılarda oturduğu yere otururken, ben iğneyi onun cildinden kaldırıyorum, olacakları şimdiden tahmin ederek. Grey'in elleri onun dizlerini tutup ayırıyor, böylece onun amını tam ön sıradan görebiliyor. Avery dirseklerine dayanarak kalkıyor ve ona bakıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye ciyaklar.

Grey masumca ona göz kırpar, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle. "Dikkatini dağıtıyorum.

Ama hareketsiz kalmanı tavsiye ederim."

"Delirdin mi?" diye bağırır. "Daha da hareket edeceğim."

"Geçen gün kitabı okurken talimatları iyi uyguladın. Eminim şimdi kendini kontrol edebilecek kadar yeteneklisin," diye alay eder.

Yanakları kızarır ve çenesini sıkar. Yavaşça başını bana çevirir.

"Lütfen bunu mahvetmeme izin verme."

Ona gülüyorum. O gerçekten çok sevimli ve her gün ona daha da aşık oluyorum. "Her şey yolunda gidecek," diye söz veriyorum ve Grey'e başımı sallıyorum.

Grey iç çamaşırını tutup bacaklarından aşağı indirirken Avery şaşkınlık dolu bir ses çıkarır. Elinde iç çamaşırını toplar ve masanın üzerinden bana atar. Onu kolayca yakalarım ve bileziğim gibi sol bileğime sararım.

Kafasının eteğinin altına girmesini bekledim ve başı geriye düştüğünde ve dudaklarından bir inilti çıktığında, iğnenin ucunu dikkatlice derisine geri koydum. Acıyı neredeyse hiç hissetmiyordu, ama nefes alışığı ağırlaşmış, göğüs kafesi genişleyip daralıyordu.

"Tadı nasıl?" diye sırtarak Grey'e soruyorum, gözlerim yarı bitmiş dövmeyle kilitlenmiş durumda.

"İnanılmaz," diye mırıldanır eteğinin altından. "Ananasın tadı gerçekten hissediliyor."

Avery transından çıkar ve gülerek burnunu çeker.

Meyveli iğrençlikten bahsedilince burnum tiksinti ile kırışır. "Komik."

Kahkahası hızla yine nefes nefese inlemelere dönüşür ve bir anlığına masadan bir santim yukarı sıçrar. Bana büyük gözlerle bakarak utangaç bir şekilde gülümser. "Üzgünüm."

"Dilimin üzerine geri dön," diye homurdanır Grey, kollarını kızın dizlerinin arkasına dolayarak onu tekrar öne doğru çeker.

Kafamı sallayarak, elimi vücudunun üst kısmına götürür ve onu sabit tutmak için baskı uygularım. Bacaklarının titrediğini fark ederek, dövmeyi bitirmek için elimden geleni yaparım. Gövdesi elime doğru itilir ve ben iğneyi dikkatlice indirip yaptığım işi kontrol ederim. Memnun kaldığımda, elimi vücudunda gezdirir ve gömleğinin üzerinden göğsünü avuçlarım.

Gri fırtınalı gözleri benimkilere bakarken, sessiz bir yalvarışla bana bakar. Başparmağımla meme ucunu okşarım ve dokunuşumla anında sertleştiğini fark ederim. Hafifçe çekerim ve sırtı, elimi takip etmek için kavislenir.

"Bitti," diyorum ona, yüzünü daha iyi görebilmek için ayağa kalkarak. "O kadar da kötü değildi."

O da başını sallar, yanakları kızarır ve dudaklarını ıslatır. Eğilip onu öperim, o da ağzıma inler, kolunu kaldırıp körü körüne pazımı tutar.

Dilimi dudaklarının arasına soktum, sanki klitorisini okşuyormuşum gibi yavaşça diline sürttüm. Elimle göğsünü okşarken onu tahrik etmeye devam ettim, hafifçe sıktım ve sonra meme ucunu sertçe çektim.

Yaklaştığını anlayabiliyorum, vücudu sakinleşiyor ve zirveye ulaşmaya çalışıyor. Hafifçe geri çekilip, dilimi onun aşk tanrısının yayının üzerinde gezdiriyorum. "Yüzüne boşal, Aves. Ona o tatlı amcığını tattır."

Avery bir çığlık atar, sırtı masadan kalkarken ağzını ağzıma doğru iter. Orgazmı onu sertçe vurur, Grey acımasızca devam ederken vücudu titrer, ta ki tekrar masaya düz bir şekilde uzanana kadar.

Geri çekilip, orgazm sonrası parıldayan yüzüne bakarak ona gülümsüyorum. Grey masanın ucunda ayağa kalkar ve ona sırtıtarak bakar.

"Kesinlikle daha tatlı," diye düşünür, masanın yanından dolaşarak. "Bence Theo da kendi gözleriyle görmeli."

Gözlerinde garip bir parıltı var ve önümde durduğunda, eğlenerek başımı sallıyorum.

"Kızımızı tat," diyor, boğazı titreyerek çenemi tutuyor.

Yüksek sesle gülme isteğine direnerek, Grey ağzıma tükürdüğü anda ağzımı açtım. Avery bu manzaraya şaşkın, boğuk bir iniltiyle tepki verdi ve ben de başımı ona çevirdim.

"O haklı," diyorum sakın bir şekilde. "Tadın gerçekten inanılmaz."

Gözleri fal taşı gibi açılmış, ne olduğunu anlamaya çalışırken nefes alışı hızlanıyor. İkimiz de gülüyoruz, birbirimizden uzaklaşıyoruz, ben yeni bir iğne alıp sterilize etmeye başlıyorum.

"Sırada Grey var mı?" diyorum, başını bana doğru çevirip inanamayan bir ifadeyle bana bakıyor. "Mürekkep için."

Avery kendini toparlayıp, elimden iğneyi kaparken oturur. "Çizim sırası bende. Ödeşme zamanı. Külotumu da alabilirsin. Ten rengine yakışıyor."

Her zamanki grubumla duşa girmek için sıraya girmiş bekliyorum ki, bir gardiyan omzuma dokunarak beni düşüncelerimden koparıyor — ki hepsi Avery ile ilgili.

Arkamı dönüp, ona sıkılmış ve sinirli bir ifadeyle bakıyorum, en azından bir başımdan daha uzun olduğumu fark ediyorum. Onu korkutmak çok da zor olmuyor, gözleri korkuyla parlıyor.

"Ne?!"

Sanki ona tokat atmışım gibi hafifçe geri çekildi, ama çabucak kendini toparlayıp dikleşti.

"Lütfen benimle gelin. Bay Whittingham sizinle konuşmak istiyor."

Öyle mi? Peki, bu ilginç olacak.

Birkaç saniye yerinde kalıyorum, gardiyanın yüzünde panik ifadesinin belirmesini izliyorum, ben uymazsam beni nasıl hareket ettireceğini düşünüyor.

Gözlerimi ona dikip, sıradan çıkarak koridorda onsuz yürümeye başladım. Hızla yetişti, önlem olarak elini silahının üzerine sıkıca koydu.

Koridorun sonuna geldiğimizde, o kartı okutmak ve kodu girmek için uğraşırken, ben de onu bekleyerek izledim. Bir şekilde kartı iki kez düşürdü ve ben de onların sözde güvenliğine gözlerimi devirdim. Eğer bu, işe alabilecekleri en iyi adamlarsa, sorunları olmasına şaşmamalı.

"Acele et lan," diye tıslarım, onu irkiltirim. "Tamam, evet," diye mırıldanır, kapıyı açar.

Onu bir kez daha beklemeden, Whittingham'ın ofisinin eşiğinden içeri girdim. Buraya daha önce sadece iki kez gelmişim: birincisi geldiğimde, ikincisi ise başka bir hastanın yüzüme yaklaşması üzerine burnunu kırdığımda. Gösterdiğim pişmanlığın azlığı ve Whittingham'ın kağıt ağırlığını kafasına atmak isterken cam penceresine fırlatmış olmam nedeniyle, artık burada hoş karşılanmıyordum. Doğrudan hücre hapsine alındım, ki bu benim için harika oldu.

Bu yüzden, neden burada olduğumu merak etmeden edemiyorum.

Tahmin etmek gerekirse, ya aşağı kata indiğimi biliyorlar ya da Damon ve Grey dışında başka birinden bilgi almaya çalışıyorlar.

Yaklaştığımda kapı açıktı ve doğrudan içeri daldım, masasının kenarına gelene kadar durmadım. Bu o kadar ani oldu ki, Whittingham tepki verecek zaman bile bulamadı, sandalyesi geriye doğru yuvarlandı ve hızla ayağa kalktı.

"Bay Ashwood," diye sinirli bir şekilde homurdanıyor. "Ne istiyorsun lan?" diye bağıryorum ona.

Boğazını temizleyerek yanımdaki sandalyeyi işaret eder. "Otur." "Hayır."

"Peki, sen bilirsin," diye homurdanır ve tekrar oturur. Gözleri, korumanın beklediği kapıya kayar. Arkanı dönmüyorum ama küçük elinin hala silahın üzerinde olduğunu biliyorum. Kendini neredeyse altına yapacağına bakılırsa, kavga başlasam pek bir işe yaramayacağını düşünüyorum. Yine de Whittingham ona yerinde kalması için işaret eder.

"Bu işi bitirebilir miyiz?" diye sertçe soruyorum. "Senin varlığına alerjim var."

Whittingham somurtarak masadaki bir dosyayı açar. İçinde fotoğraflar vardır ve videodaki kendi figürümü kolayca tanırım.

"Sana defalarca sınırları aşmamanı söyledik," diye azarlıyor.

"Ne istediğin umurumda bile değil," diye karşılık veriyorum. "İşimiz bitti mi?"

Öne eğilir ve bana öfkeyle bakar. "O doktoru senin öldürdüğünü biliyoruz."

Omuz silkiyorum. "Kanıtlayın."

Whittingham, ağzı açık kalmış, sanki balıkla tokatlanmış gibi görünüyor. Elbette, kanıtlar tam önünde duruyor. Ama bu yine de bir şey ifade etmiyor. Bu yüzden ben buradayım, polis gözetiminde değilim. Çünkü şu anda ellerindeki tek kanıt, gizli operasyonlarıyla bağlantılı. Beni bir suçtan mahkum etmek istiyorsa, bu onların gelir kaynağını ifşa etmek anlamına gelir.

Sözleşmenin meşru olduğundan şüphem yok, ama yine de itibarları söz konusu. İnsanlar, onların *harika* rehabilitasyon merkezinin, sistem tarafından yüzüstü bırakılan kurbanlara yapılan insanlık dışı muameleyi örtbas etmek için bir hile olduğunu öğrenirlerse, her şeylerini kaybederler.

Whittingham'ın hatası, benim onun saçmalıklarını görmeyeceğime güvenmesidir.

Ne yazık ki, durum öyle değil.

"Elimizde video kanıtı var," diyor ve fotoğraflarından birini bana doğru fırlatıyor.

Fotoğrafi rahatça alıp, fotoğrafa gülümsüyorum. Dr. West sandalyeye bağlanmış, elim makinenin üzerinde, *yanlışlıkla* voltajı artırıyorum.

Ahh... güzel zamanlardı.

"Bunu saklayabilir miyim?" diye sıcak bir şekilde soruyorum. "Hatıra olarak?"

"İğrençsin!" diye bağırıyor, ayağa fırlayarak. "Hiç utanman yok mu?"

Gülümsemem kaybolurken gözlerim kararır. Davranışımındaki değişiklik anında onu etkiler, iki adım geri atar. "*Nezaket* hakkında tartışmak mı istiyorsun?" diye alçak sesle sorarım. "Gerçekten mi? Para için burada insanlara işkence ettiğin gerçeğiyle başlayalım mı?"

Gözleri parlar, ama bunun sadece bir teyit olduğunu sanıyorum. Avery ile sık sık birlikte olduğum için bunu bilmem çok normal. Yine de, benim bunu bilmem onu rahatsız ediyor gibi görünüyor.

"Ne dediğini bilmiyorsun," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "Bana başka seçenek bırakmadın — ya itiraf edip bir hafta hücre hapsinde kalırsın ya da bunu yetkililere bildiririm."

Gülümseyerek öne eğilip ellerimi masasına koyuyorum. O daha da geri çekiliyor, yüzünde endişeli bir ifade beliriyor.

"Karar ver, yaşlı, bitik pislik. Çünkü ben bu tür oyunları oynamam. İkimiz de elinde hiçbir şey olmadığını biliyoruz. Ama sevdiğim birinin peşine düşmeyi aklından bile geçirirsen, hızlı koşsan iyi olur. Seni yakalarsam, bir daha asla koşamaman için Aşil tendonlarını keserim ve

dilin de çıplak ellerimle koparırım, böylece kimse ağzından çıkan saçmalıkları bir daha dinlemek zorunda kalmaz."

Yüzünde bir anlık korku belirir, ama hemen kendini toparlayıp ceketini düzeltir. Boğazını temizler ve gardiyana işaret eder.

"Onu hücre hapsine götürün. Ve eğer bir şey yapmaya kalkışırsa, onu vurma izniniz var."

Yüksek sesle gülerim, ikisini de şaşırtırım. Silah belimin altına dayandığında, başımı çevirip gardiyana eğlenceli bir bakış atarım. "Seni korkutuyor muyum, ufaklık?"

Muhafız kendine güvenliymiş gibi davranarak silahı sırtıma daha sertçe bastırır. "Çekil."

Whittingham'a hızlıca göz kırparak, silah hala belime dayalı halde kapıya doğru yönelirim. Tam çıkmak üzereyken, onun boğuk sesi beni kızdırır.

"Onu her zaman koruyamazsın," diye alay etti. "Hapse girdiğinde bir dene bakalım."

Silahla ileri doğru itilirim, gardiyan artan öfkemi hisseder. Aklımın sesine karşı, dönüp onu öldürme isteğime rağmen yürümeye devam ederim.

Çünkü cebimde sakladığım cep telefonunun hızlı arama tuşuna basıp, ofise girmeden önce Damon'u aradım ve onun her şeyi duyduğunu biliyordum.

tkaqtes 14

Aoesq

Kahvaltı için salona götürüldüğümüzde, gözlerim hemen masamızda diğerlerini arar. Damon ve Grey'in zaten orada oturmuş, birbirlerine aceleyle fısıldaştıklarını görünce mutlu olurum.

"Günaydın," diyorum neşeyle, Grey'in yanındaki sandalyeye otururken.

İkisi de bana stoik yüzlerle bakıyor, ifadelerini görünce kalbim bir an duruyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum, gözlerim ikisi arasında gidip geliyor. "Bir sorun var..."

Grey uzanıp elimi tutar ve sıkıca tutar. "Panik yapma, bebeğim."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Bu sözün ardından her zaman beni kesinlikle paniğe sevk edecek kötü haberler gelir."

"Theo dün gece Arthur'un ofisine sürüklendi," Damon araya girerek doğrudan konuya girer. "Aşağı indiğini biliyorlar. Şu anda tecritte."

Göğsümde keskin bir acı hissederken, ikisini yakından izlerim, *"yüzündeki ifadeyi görmelisin"* diye bir espri beklerim. Espri gelmez ve sandalyemde çökerek titrek bir nefes veririm. "Siktir."

"Sadece bir hafta," diyor Grey yatıştırıcı bir sesle. "Tüm konuşmayı duyduk. Bildiğimiz kadarıyla, Theo'nun hücresi hala üzerinde. Kaçak malzeme olup olmadığını kontrol etmediler."

"Ne oldu lan?" diye panik içinde fısıldarım. "Ne yapacağız?"

Damon başını sallar. "Hiçbir şey yapamayız. Tepki vermemizi bekliyorlar."

"Onu orada bırakamayız," diye itiraz ediyorum, gözyaşlarıma hakim olamadan.

Grey elimi sıkıyor. "Küçük katil, o iyi olacak. Odaklanmamız gereken sensin. Arthur, hapse girerse seni koruyamayacağına dair bir yorum yaptı."

Soğuk bir endişe dalgası beni kaplar ve kafamda tek görebildiğim şiddetle sallanan kova.

"Bir şey deneyecekler..." Onların düşüncelerini tekrarlıyorum. "İşleri kolaylaştırmak için bizi ayırmaya çalışıyorlar."

"Bence o sadece blöf yapıyor," diyor Damon kararlı bir şekilde. "Ama Christopher'la olan seansına ben de seninle birlikte geleceğim. Mümkün olduğunca çabuk kamera kurulumunu yapmalıyız. Bu arada, Grey ve ben tekrar o *berbat* programı düzenleyeceğiz."

Endişeyle kaşlarımı çatıyorum. "Dün gece beni Theo'nun izlemesi gerekiyordu."

"Ben nöbet tuttum," diye cevaplar Grey. "Damon, Byrone ve Jillian'ı sistemi tekrar devre dışı bırakmak için çalıştırdı bile, umarım bu sefer daha kalıcı olur. Leighton da Arthur'un hareketlerini takip ediyor."

Tek teselli edici düşünce, Theo'nun hücre hapsini sevmesi. Bu onun için bir ceza değil. Ama yine de, böyle bir zamanda ayrılmak tehlikeli. Kendi güvenliğim için değil, onlarınki için endişeleniyorum.

"Blöf yaptıklarından nasıl emin olabiliriz?" diye Damon'a soruyorum. "Onların o kadar tahmin edilebilir olduklarını sanmıyorum."

"Theo alt kattaki ekipmanı yok etti," diye cevaplıyor. "Onlar olmadan araştırmalarına devam etmeleri imkansız. Ahlaki değerleri olmasa bile, sözleşme oldukça katı. Yapmalarına izin verilen tüm araştırma yöntemleri ayrıntılı olarak listelenmiş - şu anda yapabilecekleri çok az şey kaldı."

Aklım tekrar buz banyosu ve ilaçlara dönüyor. Ekipman gerektirmeyen seçenekler de var elbette, ama onun demek istediğini anlıyorum. Doktorlar ve araştırmacılar titiz olmayı severler. Bir sonuca varamıyorlarsa veya birden fazla değişkeni kontrol edemiyorlarsa, yöntem testinin amacı boşa gider.

"Bu hoşuma gitmiyor," diye mırıldanıyorum, hayal kırıklığıyla. "Projelerini mahvettiğimiz için intikam almak isteyecekler."

"Onlar için çok kötü," diye karşılık veriyor Damon. "Onlara hiç sempati duymuyorum."

"Ben de," diye mırıldanır Grey, elini yanıma getirip ovuşturur. "Bugün nasıl hissediyorsun?"

Ona sıkı bir gülümseme atıyorum. "İyi, biraz kaşınıyor."

Damon yemek tepsisini itti — yine krep vardı — ve kollarını kavuşturdu. "Arthur'u ziyaret edeceğim. Belki ondan biraz bilgi alabilirim."

"Lütfen dikkatli ol," diye yalvarırım. "Ne yapabileceklerini bilmiyoruz."

Bana bakar, yüzünde çarpık bir gülümseme vardır. "Bence onlar bizden daha çok korkuyorlar, korkmaları da gerekir."

"Seni burada gördüğüme neden şaşırmadım acaba?" Dr. Smith ifadesiz bir yüzle mırıldanır.

İkimiz onun karşısında oturuyoruz, kuzenler ateşli bir bakışma içindeler.

"Yardıma ihtiyacımız var," Damon konuşmadan araya girdim. "Whittingham Theo'yu kaçırdı. Bize daha fazla teknik ekipmanla yardım edebilir misin?"

Dr. Smith şaşırmış görünüyor, bana dönünce yüzü hafifçe yumuşuyor. "Ne gibi?"

"Taşınabilir kameralar," Damon keskin bir sesle cevaplar. "Arthur ve diğer personeli daha iyi gözlemlememiz gerekiyor."

Yüzünün hayal kırıklığıyla karardığını görünce, yine anında değişimi görebiliyorsunuz. "Ben senin ayakçın değilim Damon. Hücreler bir şeydi, ama bu tamamen farklı. Bu mahremiyetin ihlali."

"Gerçekten mi? *Bu* konuyu tartışacak mıyız?" Damon alaycı bir şekilde sorar.

Haklı. Lilydale'de mahremiyet diye bir şey yok. Dosyalarımız güvende değil, hayvanlar gibi kilitli tutuluyoruz, düşlerimiz bile izleniyor. Bu tarafta olduğunuzda bu kadar da büyük bir fark yok.

"Lütfen," diye rica ediyorum. "Artık başka numara yapmadıklarından emin olmalıyız. Onları hastaları gözetlemek için kullanacağımızdan değil. Aksine, onları korumaya çalışıyoruz."

Dr. Smith'in yüzünde eğlenceli bir ifade belirir. "Kraliçe kralı korur."

Yavaşça gözlerimi kırptırarak sözlerini sindiririm.

Satranç.

O gün belki de rastgele saçmalıklar söylemiyordu.

Belki başka bir şeye işaret ediyordu.

"Şah mat," diye mırıldanırım, Damon ise bana şaşkınlıkla bakar.

Sessizce birkaç saniye geçer ve Dr. Smith sandalyesinde rahatça oturarak gülmeye başlar. "Tamam. Ne yapabileceğime bir bakayım."

Damon'a dönüp gülümserken, yüzündeki ifadeye gülmeden edemiyorum. Hayatını kontrol altında geçiren, her türlü bilgiyi bilen biri için, onu bir kez olsun bir konuşmanın dışında, bu kadar şaşkın görmek aydınlatıcı.

Bana baktığımı fark eder ve omuz silker. "Umurumda değil," diye mırıldanır. "Sırlarımı sakla."

"Oh, üzülme Damon," diyor Dr. Smith. "Her şey seninle ilgili değil."

"Teknik olarak öyle," diyorum neşeyle.

Damon onaylayarak sırtıyor ve kuzenine küçümseyen bir bakış atıyor.

"Onu cesaretlendirme, Avery," diye mırıldanır Dr. Smith. "Bu onun başına vurur."

Bu iki adamın yeni yönlerini görmek tuhaf. Bu, herkesin kiminle olduğuna bağlı olarak birden fazla kişiliğe sahip olduğunu gösteriyor. Bunun normal bir kuzen davranışı olup olmadığını merak etmeden edemiyorum.

Bir yerlerde, annemin tarafından iki kuzenim var. Onları çocukluğumdan beri görmedim, sadece nadiren yapılan aile toplantılarında. Geniş ailemle ilgili anılarım sisli bir pus gibi, buraya gelmeden önceki hayatım gibi. Ama her zaman yakın olduğum bir kardeşim veya kuzenim olsaydı nasıl olurdu diye merak etmişimdir.

Paige, annemden sonra en yakın ailemdi. Hepimizin kendi sorunları ve mücadeleleri vardı, bu yüzden eğlenceli maceralar ve sohbetler nadiren olurdu. Yine de, hayat bu kadar berbat olmasaydı neler olabileceğini hayal etmek güzel.

Bu ikisini aile etkinliklerinde, birbirleriyle rekabet halinde, zengin çocukların sorunları hakkında tartışırken hayal ediyorum. Ama gerçekçi olalım, Damon kazanırdı.

"Bu konuşmayı bitiriyorum," diyor Damon ayağa kalkarak. "Avery, kırk beş dakika sonra seni almaya geleceğim."

"Tamam," diye cevap veriyorum, odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatmasını izliyorum.

Sadece Dr. Smith ve ben kaldığımızda, birbirimize bakıyoruz, aramızda garip bir gerginlik var.

Damon ve ben ilişkimizde birçok aşamadan geçtik: birbirimizden nefret etmekten, birbirimizi tolere etmeye, sevmeye.

Ve öpüşmeye kadar.

Bu anı beni utandırıyor ve önümdeki psikiyatristin zihin okuma yeteneği olup olmadığını ya da beden dilimden sırlarımı okuyup okuyamayacağını merak ediyorum. Daha da kötüsü, gerçekte ne düşündüğümü görebilir.

Onu tekrar öpmek istiyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor Dr. Smith ve ben, durumumun acı verici bir şekilde ortada olmadığı için rahatlıyorum.

"İyiyim," diye mırıldanıyorum. "Sadece Theo için endişeleniyorum." O da başını sallayarak bana gülümsüyor. "İyi."

"İyi mi?" diye sertçe soruyorum. "Onu götürdükleri için endişelenmem *iyi mi*?"

Bu beni sinirlendiriyor. Endişe ve kaygı, başa çıkması zor korkunç duygular, ama o bu konuda çok mutlu görünüyor.

"Bir şeyler hissetmen iyi," diye sıcak bir şekilde cevap veriyor. "Ve bence bu, senin değer verdiğin biri hakkında olduğunu açıkça gösteriyor."

"Benim özgüvenimin düşük olduğunu ve başkalarına güvenmemem gerektiğini belirlemedik mi?" Dr. Smith olduğu için sebepsiz yere tartışmacı hissederek iç çekerim.

"Onaylanmak için," diye araya giriyor. "Ama Lilydale'e geldiğinde insanlara açılmakta zorlanıyordun. İnsanların seni terk etmesinden korkuyordun, bu yüzden içine kapanık ve çekingen davranıyordun. Birden fazla ilişki kurmuş olman harika."

Birden fazla ilişki mi?

Siktir. O biliyor mu?

Bunu hiçbir şekilde saklamıyoruz, ama yine de... Seans sırasında bu konunun açılmasına nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum.

Çok uzun süre sessiz kaldığım için o konuşmaya başlar ve durumu açıklığa kavuşturur.

"Çoklu

bağlantılar."

"Doğru," diye mırıldandım, aniden yerin açılıp beni yutmasını diledim. "Bir şekilde başarılı olduğumu bilmek güzel. O zaman tamamen başarısız değilim."

"Kameralar hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor. "Ya da hücreler. Eminim soruların vardır."

Sandalyeye geri yaslanırken kuru bir kahkaha atıyorum. "Bir sürü var, ama senden daha fazla bilgi alırsam, içimden patlayabilirim. Özellikle de son seanstan sonra."

O da başını salladı. "Haklısın. Senin için kafa karıştırıcı olmalı." "Öyle de denebilir. Sana güvenmeyi zorlaştırıyorsun."

Kaşlarını çatarak bana bakar. "Nasıl yani?" diye sorar.

Başımı yana eğip, öfkeyle ona bakıyorum. "Hangi tarafta oynuyorsunuz? Çünkü burada bir personel üyesisiniz, ama sessizce bana size güvenmem için yalvarıyor gibisiniz. Buradaki hiçbir personele güvenemem. Sizin gözetiminiz altında incindim ve sizinle Damon'un düşmanca bir aile ilişkisi olduğu açık, ama birdenbire bize yardım etmek mi istiyorsunuz? Bu mantıklı değil."

Geriye yaslanarak, sözlerimin etkisini sindirmeye çalışıyor gibi görünüyor. Bizim de garip bir ilişkimiz var — her zaman itişip kakışıyoruz, profesyonel ve profesyonel olmayan sınırında gidip geliyoruz. Bu seans da farklı değil, ama Damon'un burada olmasından sonra, normalde olduğu gibi ağzımda acı bir tat bırakmıyor.

"Ailemiz hakkında ne kadar bilgisi olduğunu bilmiyorum," diye başlıyor. "Ama maske takmak her zaman bir zorunluluktur."

"Peki, sen kimsin?" diye soruyorum. "Hangi maske senin gerçek yüzün?"

"Doğrusu, ikisi de. Buradaki konumumu önemişiyorum ve evet, Damon ile aramızda düşmanca bir ilişki var. Ama bu, Alexander'ın tarafında olduğum anlamına gelmez."

Bu ses acı dolu geliyor ve onun da birini kaybettiğini anlamam biraz zaman alıyor. Lily onun teyzesiymiş. Belki o da buraya zincirlenmiş, sadece farklı renkli prangalarla.

Alexander'ın birden fazla kişiyi, *birden fazla aile üyesini* şantajla tehdit ettiğini düşünmek hiç de zor değil. O, zirveye çıkmak için herkesi ezip geçecek türden birine benziyor.

"Neden buradasın?" diye karşılık veriyorum. "Lilydale'de çalışmak için mi? Ivy League diploması varsa, her yerde iş bulabilirdin."

Dr. Smith gülümser, ama bu benim alıştığım sıcak, dostça gülümseme değildir. Bu gülümseme hüznün ve sırlarla doludur, benim çok iyi tanıdığım bir acıdır.

"Alexander'ın yakın ailem hakkında kirli bilgileri olduğunu söyleyelim. O zamanlar, bu çok da kötü bir fikir gibi görünmüyordu. Damon'a göz kulak olmamı, bazı işlerde yardım etmemi istiyordu. Ama benim istediği kadar ileri gitmeyeceğimi anladığında..."

"Elsher'i tuttu," diye bitiriyorum cümleyi. "O bir pislik."

Hiçbir şey söylemedi, ama gözlerinden bana katıldığını anladım.

"Kesinlikle aşmayacağım bazı sınırlar var," diyor. "Herkes bu duyguyu paylaşmıyor."

Gözlerim dolaba kayarken, göğsümde bir sıkışma hissediyorum. "Başlangıçta beni Damon'dan korumaya mı çalışıyordun?"

"Evet," diye cevaplar tereddüt etmeden. "Ama ondan korunmana gerek olmadığını anladığımda, vazgeçtim. O ve arkadaşlarının sana değer verdikleri açıktı, sadece kendi tarzlarında."

Eğlenerek burnumu çekerim. "Bunu gösterme şekilleri gerçekten komikti."

"Hepimiz maskelerimizi iyi takıyoruz," diye cevapladı. "Hangi yüzün gerçek olduğunu anlamak zaman alıyor."

tkaqtes 15

Damon

Christopher'ın ofisinden çıktıktan sonra, hapishanemizi tasarımcı takım elbiseli aç kan emicilerden ayıran kapıya doğru doğruca yürüdüm.

Bana Noel kartı göndermeli — kim bilir benim paramın ne kadarı onun lüks eşyalarına harcandı.

Babamın ona yüklü bir miktar para ödediği açık. Lilydale kurulmadan önce Arthur'la birkaç kez görüştüğümde, şu anki halinin tam tersi biriydi. Golf sahası yerine çöp kutusuna ait olan çirkin polo gömlekler ve bej pantolonlar giyyordu. İnsanlara alaycı sözler söyleyip, kendini daha büyük göstermek için ellerini çılgınca kullanarak konuşan, yiyecek ve içecekleri üzerine döken türden bir adamdı.

Şimdi, ailem sayesinde lüks bir hayat sürüyor.

Bazen dünya acımasız olabilir. Karmanın kesin bir şey olduğuna inanmak güzel olurdu, ama gerçekte kötü adamlar her zaman kazanır. Bu da benim de onlardan biri olmamı kolaylaştırdı — kazanma ve başarılı olma ihtiyacı beni her şeyden daha fazla motive ediyor.

Bir gün ailemin Arthur hakkında kavga ettiğini çok net hatırlıyorum. Babam boş zamanlarının çoğunu üniversiteden arkadaşlarıyla country kulüplerinde ve golf sahalarında geçirirdi. Tıpkı şimdi olduğu gibi, Arthur da ailemin yanına yapışan bir sülük gibiydi — sonuçta para parlak bir şeydir.

Annem bundan nefret etse de, Louis Vuitton ve Chanel giyen gevezelerin dedikodularını duyuyordu. Eşleri ve kız arkadaşları da kocaları kadar kötüydü — paraya ve tırmanabilecekleri sosyal merdivenlere takıntılıydılar

. Diğer insanlardan daha üstte olmak için her türlü bahaneyi kullanıyorlardı. Oraya ulaşmak için kimin üstüne basmaları gerektiği umurlarında değildi.

Birisi, çok fazla Long Island buzlu çay içtikten sonra, Arthur'un karısını aldattığını ağzından kaçırdı. Onu onunla sadece birkaç kez görmüştüm, ama onun tasarımcı kıyafetleri giyen yılanlar gibi olmadığı açıktı. Annemin kibarlık için rol yapmasına gerek kalmadan iyi anlaştığı tek kişiydi.

Büyük bir tartışma çıktı. Annem, Bayan Whittingham'a kocasının sadakatsizliğini anlatmak gerektiği konusunda ısrarcıydı. Ama alkolün etkisiyle zehirli bir erkeklik sergileyen babam buna karşı çıktı.

"O bir erkek. İsteddiği şeyi yapabilir."

"Belki de bir ev hanımı olarak ona daha fazla zaman ayırmalıydı."

"O olmasaydı, karısı değersiz olurdu. Onun sayesinde bu yaşam tarzına sahip olduğu için kendini şanslı hissetmeli."

Yaratıcımız ahlak kupalarını dağıtırken, babam sıranın en sonunda kalmıştı. O, kadınların erkeklerden aşağıda olduğuna, hizmet etmek ve çocuk doğurmak için var olduklarına inanıyordu.

Annem eski bir aileden gelmesine rağmen çalışmayı seviyordu. Başkalarına yardım etmek ona bir amaç duygusu veriyordu. Ama babam bunu daha başlangıcında engelledi ve onu beni doğurmaya ve işten ayrılmaya zorladı.

Kendini iyi göstermek için, annemin küçük şirket işlerinde, örneğin etkinlik planlama ve düzenleme gibi, kendisine yardım etmesine izin verdi. Bilirsiniz, *kadınlar* için tasarlanmış işler.

Küçük yaşlardan itibaren, benim sadece onun mirasını devam ettirmek için var olduğum açıktı. Daha bebekken bile, erkek olarak doğduğum için şanslı olduğumu söylerdi.

Ben acı ve ıstırapın ürünüydüm, ama annem yine de beni seviyordu. Tüm vaktini benim ihtiyaçlarıma adadı, çocuklarının bezini değiştirmek için başkasına para ödeyen diğer country kulübü prenseslerinin aksine, bizzat ilgilendi.

O karmaşadan çıkan tek iyi şey, Bayan Whittingham'ın ondan boşanmasıydı. Annem avukatının ücretini ödedi ve sonunda Bayan Whittingham malın yarısını aldı.

Arthur çok öfkeliydi. Babam da öyle.

Ve bu olayın annemin ölümünden altı ay önce gerçekleşmiş olması hala beni rahatsız ediyor.

Tesadüflere inanmam. Whittingham'ların büyük boşanmasının ailemin sonunun başlangıcı olduğuna tüm paramı koyarım. Ama annem böyleydi, her zaman kurtarıcıydı, asla kurtarılan değildi.

Özgürlüğü son kez annemin cenazesinde gördüm. Eski Bayan Whittingham oradaydı, yanında bir erkek misafir vardı ve babam onu kovmaya çalıştı. Ben reddettim ve babamı yerine oturdum.

İki hafta sonra sakinleştirici verildi ve geçici olarak zorla akıl hastanesine yatırıldım. Annemin ölümünden sonra hayatımın o kısmı bulanıklaşmıştı ve bunu benden yararlanmak için kullandılar. Zorla yatışın sonunda Lilydale kuruldu ve ben ilk hastası oldum.

Bu sadece babamın intikamı ve beni kontrol altına alma ihtiyacı değildi... Arthur'a karşı bir misillemeydi.

Annem artık beni korumak için yanımda değildi ve yas tutan on sekiz yaşındaki bir genci kim inanırdı ki? Özellikle de cenazeden sonra kendi babasının yüzüne defalarca yumruk atan bir genci.

O psikopat. Aralıklı Patlayıcı Bozukluğu var. Toplum için tehlike arz ediyor.

Bana istedikleri gibi yanlış teşhis koyabilirler. Asıl gülünç olan onlar. Ben toplum oldum.

Bir virüs, onların gurur ve sevincini içten dışa bulaştırıyor.

Fuayeye girdiğimde, Arthur'un kapısının ardına kadar açık olduğunu fark ettim. Dorothea koltuğunda sıçradı ve beni görünce hızla ayağa kalktı.

"Burada olmamalısın," diye azarlıyor, ama sözleri korkuyla kaplı olduğu için etkisiz kalıyor.

"O sık gürleyen sinek kapanını kapat, Dorothea," diye cevap veriyorum rahatça. "Seninle uğraşacak havamda değilim."

Kapısı açık olmasına rağmen Arthur'u göremiyorum. Geniş omuzlu bir vücut onu engelliyor — masasının önünde duran bir adam. O vücudu her yerde tanırım.

"Ne kadar da hoş!" diye alaycı bir şekilde gülümserim, yaşlı yüzünde öfkeyle yavaşça arkasını dönerken onu izlerim.

"Damon."

Babam, Arthur sandalyesinden kalkarken bana bakarak sakın bir şekilde duruyor. İkisi de bilinçsizce dik duruyorlar, biraz daha kısa boylarıyla beni korkutmayı umuyorlar.

"Etrafı kurcalayacağını bilmeliydim," diyorum babama. "Dur tahmin edeyim, biraz maddi sıkıntı yaşadın."

Arthur masasına yumruklarını sıkarken, tüm ağırlığını masaya verir. "Bununla bir ilgin olduğunu bilmek bizi şaşırtmadı."

Omuz silkiyorum. "Neden bahsettiğini tam olarak anlamadım. Ama büyük Alexander Dale ev ziyareti yapıyorsa, durum ciddi olmalı."

"Ses tonuna dikkat et, evlat," diye babam tersler. "Bununla uğraşacak havamda değilim." "O zaman ikimiz de aynıyız," diye cevap veririm, Dorothea'ya da aynı sözleri söylediğim için eğlenerek — elma ağacından uzağa düşmez. "Ama iş konuşmaya geldiysen

konuşmaya geldiysen, ben de dahil olmalıyım, değil mi?"

Yanlarına yaklaşıp, misafir sandalyelerinden birini odanın kenarına itip üzerine oturdum. Onlara gülümsedim, ön kollarımı kolçaklara koyup parmaklarımı tırmaladım.

"Bu seni ilgilendirmez," diye tükürür Arthur. "Ve senin tesisin içinde istediğin gibi dolaşmandan bıktım."

"Senin varlığından bıktım," diye sertçe cevap veriyorum. "Ama ne yazık ki, birbirimize mahkumuz." Babama dönerek kaşımı kaldırıyorum. "Tabii ki, beni serbest bırakmayı planlamıyorsan?"

Babamın yanakları kızarır — umarım bu yüksek tansiyonun bir işaretidir. "Yaptığın numara tesisin yüz binlerce dolar zarara uğramasına neden oldu."

"Oh, hayır. Ne trajedi," alaycı bir şekilde inlerim. "Nasıl idare edeceksin?"

Babam çantasına uzanır, bir yığın evrak çıkarır bunu kucağıma fırlatır. Sakin bir şekilde kağıtları alıp ön sayfayı tararım. "Mahkeme işlemleri mi? Vay vay. Ağır silahları çıkarmışsın."

Gözlerim belgedeki kelimelerin üzerinde dolaşüyor. Babam, benim güvenimi değiştirmek için mahkeme kararı istiyor, hemen yürürlüğe girecek şekilde.

Şu anda, benim zihinsel olarak yetersiz olduğum kabul edildiği için, benim sağlığım ve yararım ile ilgili belirli nedenler olmadıkça, bu fondan paraya erişemiyor. Belgelere göre, tesisin açık kalabilmesi için paraya erişmesi gerekiyor — *benim yararım, sağlığım ve toplumun daha büyük yararı için.*

Okumaya devam ederken, destekleyici kanıtlarla ilgili bölümü bulduğumda burnumdan soluyorum.

Ona bakarak alaycı bir şekilde kaşımı kaldırıyorum. "Sözleşmeyi kaybettin."

"Henüz değil," Arthur öfkeyle araya giriyor. "Ama yeni ekipmanı yenisiyle değiştirmek için xml-ph-0008@deepl.internal xml-ph-0009@deepl.internal yeni

Kağıtları babamın ayaklarının dibine attım. "Bu tamamen senin sorunun gibi görünüyor. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, tröst fonundan para çekemezsin. Yargıç bunu asla onaylamaz. Sanırım parayı kendin karşılamak zorunda kalacaksın. Belki Porsche'ni ve Hamptons'daki tatil evini satabilirsin."

Gördün mü, ben de nazik davranabilirim. Bak, sana finansal tavsiye veriyorum.

"Aslında," diye başlıyor babam, tuhaf bir şekilde kendinden emin bir sesle. "Davamız Yargıç Balknac'ın gündemindeydi. Onu hatırlarsın, eski bir arkadaşımdır."

Ne yazık ki Richard Balknac'ı hatırlıyorum. Esas olarak ona Dick Ball Sack dediğim için. Böyle bir isimle unutmak zor.

"Yani, bir yargıca rüşvet verdin," sıkılmış bir ses tonuyla belirtiyorum. "Hiç şaşırmadım."

"Ben öyle bir şey yapmadım," diye reddediyor. "Ama o bizim hayır işlerimizi ve faaliyetlerimizi sürdürmenin ne kadar *önemli* olduğunu biliyor."

"Yani benden korkuyorsun ve geceleri yatağında rahat uyuyabilmek için beni hapsetmek için tam anlamıyla bir hapisane inşa etmek zorunda kaldın."

Babam kollarını kavuşturup çenesini kaldırıyor. "O kopyayı saklayabilirsin. Zaten senin için. Yasa gereği, tüm hissedarlara yaklaşan yasal işlemleri bildirmemiz gerekiyor."

Bu konuşmanın nereye varacağını anlayarak dişlerimi sıkıyorum.

Lilydale kurulduğunda, babam Arthur da dahil olmak üzere yönetim kurulu üyelerini ve kilit isimleri özenle seçti. Ancak Lilydale'in misyon beyanı, benim yakında başlayacak ve *süresi belirsiz/sürekli* olarak listelenen yatışımla birlikte bir akıl sağlığı kurumu olacağı öngörüldüğünden, bana hisse vermek zorunda kaldılar. Yatırım için güven fonunu kullanmak istiyorlarsa, tabiri caizse bunun bedelini ödemeleri gerekiyordu — göze göz.

Başlangıçta, çoğunluk hissedarı bendim. O zamanlar bunun pek önemi yoktu —burada olduğum ve karar vermeye zihinsel olarak uygun görülmediğim sürece, bu işe karışamam. Ama şimdi anlıyorum ki bana tuzak kurulmuştu.

Babamın paradan daha çok sevdiği bir şey varsa, o da güçtür. Güven fonu sayesinde onun yüzde 49'una karşılık benim yüzde 51'e sahip olmamdan nefret ediyordu.

Ama her şey değişti.

Avery bunu değiştirdi.

Onu geri getirmek, federal hapishaneden kurtarmak için babamla pazarlık yaptığım gece, tek bir şey istedi.

Hisselerin yüzde ikisini.

Hatta Christopher'a, benim kısa süreli bir zihin açıklığı içinde olduğumu ve geçici olarak kararlar alabileceğimi belirten yasal bir belgeyi imzalatmış.

Avery'nin güvenli bir şekilde geri dönmesi için ona çoğunluk hissedarlık pozisyonunu verdim. Bu yüzden şimdi benim iznim olmadan bu talebi mahkemeye götürebiliyor. Ve yargıç arkadaşını rüşvetle satın aldığı açıkça ortada olduğundan, güven fonu sonunda tamamen açılacak, tam da onun her zaman istediği gibi.

Ve onu durdurmak için yapabileceğim çok az şey var.

"İyi şanslar," diye karşılık verdim. "Paraya ulaşmayı başarsan bile, o sefil doktorların bir daha asla bir hastaya dokunmamasını sağlayacağım."

Babam bana gülümser, gözleri soğuk ve cansızdır. "Göreceğiz. Kurul onlarla görüşmeleri yeni bitirdi. Senin yasal vasin olarak, uygun görürlerse *senin rahatsızlığını düzeltmeye çalışmak için* onlara izin verdim. Geçmişini göz önüne alarak, çok istekli görünüyordı."

"Ah, baba," diye iç çekerim. "Neredeyse yirmi yıldır seninle yaşıyorum. Senin yapmadığın bir işkenceyi onlar yapamazlar."

Çenesi, dile getirilmeyen öfkeyle titriyor. Duvardaki saate bakıp ayağa kalkıyorum. Arthur'a dönüp sıcak bir gülümsemeyle bakıyorum. "Sana gelince, hayatını cehenneme çevireceğime söz veriyorum. İkinizin parası ve yüksek mevkilerde arkadaşları olabilir, ama size cesaret eksik. Sarkık, buruşuk hayalarınız dizlerinize kadar sarkmasaydı, hiç cesaretiniz olmadığını düşünürdüm."

"Hapisteki birinden büyük laflar," diye alay ediyor Arthur. "Gizli küçük topluluğunuz ancak bu kadar dayanabilir. Eninde sonunda seçenekleriniz tükenecek."

"Deneyin de görün," diye meydan okurum, ona sırtarak kapıya doğru yürürken, umursamadan evrakların üzerine basarım. "Ama nişanınızı kaçırmamanızı dileyin, çünkü ikinizin de peşine düşeceğim."

tkaqtes 16

Aoesq

Birinin kısa sürede tüm kişiliğini değiştirmesi mümkün mü?

Elbette mümkün. Çoğu zaman bu, ruh halinle ilgilidir. En ufak bir şey bile ruh halini altüst edebilir.

Ama yine de Damon'un ruh halinin kırk beş dakika içinde tamamen değişmesi garip.

Dr. Smith'in ofisinde bana karşı alaycı, esprili ve sıcak davranıyordu. Ama şimdi? Sanki zamanda geriye gitmişim ve Lilydale'deki ilk günümü yeniden yaşıyormuşum gibi hissediyorum.

Seansım bittiği anda ofisten çıktığımda Damon'un yüzü soğuktu. Bana iki kelime bile etmedi, sadece arkasına çabuk olmam için işaret etti.

O zamandan beri üç kez bana bakma zahmetine girdiğinde bile, kızgındı.

Grey ortalarda yok ve Theo tek kişilik hücrede tutulduğu için öğle yemeğinde Damon'la baş başa kalıyorum.

Sessizce yemeğini yiyor, ben onunla konuşmaya çalıştığımda sadece mırıldanarak cevap veriyor.

Sorun bende mi? Bir şey mi yaptım?

Gerçekte bunu yapamayacağımı biliyorum, ama yine de içimde küçük—tamam, büyük bir parçam özür dilemek istiyor. Onun bana tekrar sıcak bakmasını, son zamanlarda gösterdiği o tarafını göstermesini istiyorum.

Öğle yemeğinden sonra, sessizce benimle birlikte Charmaine'in sınıfına doğru yürüdü, kapıya vardığımızda ben ağzımı açamadan arkasını dönüp uzaklaştı.

Bu durum tüm ders boyunca içimi kemiriyor, özellikle de Grey'in hala ortada olmadığını fark ettiğimde. Onun boş sandalyesine kaç kez baktığımı sayamıyorum, bir şekilde ona el koydukları endişesiyle panik yapıp aklımı kaçırmak üzereyim. Ama öyle olsaydı, Damon bir şey söylerdi.

Ders bittiğinde ve serbest zaman başladığında, sinirlerim gerginleşir. Sınıftan çıktığımda Damon veya Grey'in beni beklediğini umarım, ama sürpriz bir şekilde Jillian karşımda durmaktadır.

"Selam..." diye selam veriyorum, biraz garip bir şekilde.

Jillian duvardan iterek kalkar, yüksek at kuyruğundaki saçları arkasında sallanır. "Selam, Avery. Damon sana eşlik etmem için beni gönderdi."

"O nerede?" diye soruyorum, diğer öğrencilerle birlikte serbest zamanın başlaması için koridora doğru ilerlerken.

Önümüzdeki insanlar farklı yönere dağılmaya başlarlar; bazıları salonun içine, bazıları avluya. İçgüdüsel olarak kütüphaneye girerim. Theo'nun koridorun sonundaki boş odalardan birinde olmayacağını bildiğim için, kendimi evimde hissettiğim tek yer burasıdır.

"O odasında," diye cevapladı, benim yönlendirmemden hiç rahatsız olmamış gibi. "Grey ise bir işini halletmek için dışarıda."

Kaşlarımı çatıyorum. Kimse bana bir şey söylemedi ve aramızda hala sırlar olması biraz canımı yakıyor. Esas olarak endişelendiğim için... Whittingham bizi ayırmaya kararlı görünüyor. Öyleyse, neden erkekler birdenbire beni kendi başıma bırakmaya karar verdiler?

"Damon iyi mi?" diye sessizce soruyorum.

Jillian'ın benden daha fazla şey bilip bilmediğini bilmiyorum. Damon ve Cirque des Morts için önemli bir kişi olduğu açık, bu yüzden denemeye değer.

"Sanırım öyle," diye cevapladı, kitaplığa yaslanarak. "Eğer sorduğun buysa, pek bir şey söylemedi."

Başımı sallayarak, endişemi yüzüme yansıtmamak için elimden geleni yapıyorum, ama Jillian yine de fark ediyor.

"Stres yapma," diye fısıldadı. "Bence sadece rahatlamaya çalışıyor." "Rahatlamaya mı?" diye tekrarladım. "Bir şey mi oldu?"

Jillian, ne kadarını anlatacağını düşünür gibi bir süre duraksıyor. "Sanırım Whittingham'ı ziyaret etti. Genelde ziyaretinden sonra sinirli olur."

Bu mantıklı. Onunla konuşacağını söylemişti. Ama yine de, Damon'dan bahsediyoruz. O, anlaşılmaz, acımasız biridir. Whittingham'la konuştuktan sonra bu kadar soğuk ve mesafeli olduğunu hiç görmedim. Başka bir şey olmuş olmalı, yoksa burada olurdu.

Şu anda bu kadar karanlıkta kalmak hoşuma gitmiyor, bu rahatsız edici.

Cep telefonumu cebimden çıkarırken, Jillian sessizce beni izliyor. Hızlıca Theo ve Grey'e bir mesaj gönderiyorum. Damon'a da mesaj atmayı düşünüyorum, ama cevap alamayacağımı biliyorum. Benimle konuşmak isteseydi, burada olurdu.

İşimi bitirince cep telefonumu cebime geri koyuyorum. Sessizce duruyoruz, garip bir gerginlik artıyor, ta ki ben küçük bir sohbet başlatmaya karar verene kadar.

"Byrone nerede?" diye kibarca soruyorum. Onların bir çift olduğu ve mümkün olduğunca çoğu zamanı birlikte geçirdikleri bir sır değil.

"Odasında," diyor ve sesinde biraz hüzün olduğunu hissedebiliyorum.

Başımı sallıyorum, kendimi daha da suçlu hissediyorum. Herkes benim için hayatlarını askıya alıyor, sanki ben korunması gereken eski bir esermişim gibi.

Düşüncelerimin nereden geldiğini bilmiyorum — suçluluk, endişe ya da erkeklerden birine yakın olma ihtiyacından mı kaynaklanıyor — ama sözler ağzımdan çıkıyor, durduramıyorum.

"Bana bir erişim kartı alabilir misin?"

Jillian, alışılmadık isteğimi dinliyor, yüzünde en ufak bir şaşkınlık belirtisi yok. Bunun yerine, cebine uzanıyor ve tereddüt etmeden parlak siyah bir plastik kart çıkarıyor.

"Al," diyor ve kartı uzattı.

Dikkatlice kartı alıyorum. Kartı bu kadar kolay verdiğine inanamıyorum, ama son birkaç hafta içinde işler hızla değişti. Artık toplantılara katılmaya zorlanan ve ibret olarak gösterilen kız değilim. Artık Damon'un yakın çevresindeyim — bunun bedelini hayatımla ödedim.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım minnetle ve kartı cep telefonumun yanına koydum. "Bu yüzden başın belaya girmeyecek, emin ol."

Damon'dan bahsettiğimi, Whittingham'dan değil, biliyordu ve dudakları hafifçe kıvrıldı. "Endişelenmiyorum," dedi sakın bir sesle. "Pin kodunu unutma."

O dört haneli rakamı hızlıca söylerken dikkatle dinliyorum ve unutmamak için kafamda birkaç kez tekrar ediyorum.

Birlikte Westwood kanadının kapısına doğru yürüdük, Jillian kartı okutma ve kodu girme onurunu bana bıraktı, böylece

Bunu doğru yaptığımdan emin olmak için.

Erkeklerin öncülük etmeden özgürce yürüyebilmek garip bir şekilde güç veriyor. Bir anlamda rahatlatıcı, sanki Lilydale'e "*siktir git*" diyorum gibi.

Westwood kanadı neredeyse terk edilmiş durumda, burada bulunan tek insanlar sistemi atlatabilenler. Jillian, Byrone'un kapısının önünde durup içeri girerken bana el salladı. Koridorda tek başıma kaldığımda, ayaklarım yavaşlayınca nihayet gerginlik beni sardı.

Damon'un kapısındaki numaraları net bir şekilde görebiliyorum, önünde durduğumda kalbim hızla atıyor.

Nasıl tepki verecek?

Daha da iyisi... *bunu neden yapıyorum?*

Soruları ve şüpheleri bir kenara itip, onu kontrol etmek için çaresizce bekleyen tarafımın kazanmasına izin veriyorum. Kartı okutup, kodu tekrar giriyorum ve kapı açılırken nefesimi tutuyorum.

Odaya girer girmez gözlerim hemen Damon'ı bulur. Yatağında oturmuş, bir bacağı göğsüne çekmiş, dirseğini dizine dayamıştır. Diğer elinde bir şişe viski vardır, kokusu burnumu hemen kıvrır.

Gözleri hemen benimkilere kilitlenir, yüzünde bir parça öfke dışında neredeyse hiç duygu yoktur. Öfke olsa da, bana yönelik olmadığı açıktır.

"Hey..." diye mırıldanıyorum ve arkamdan kapıyı kapatıyorum.

Damon cevap vermez, şişeyi dudaklarına götürür ve bir yudum daha alır.

Tetiği çekmiş, vücudu gergin, ama ben yanına gidip, onun karşısındaki yatağın kenarında duruyorum. "Sadece seni kontrol etmek istedim," diye ekliyorum yumuşak bir sesle.

"Burada olmamalısın," diye mırıldanır, sesi bir süredir duyduğumdan daha karanlık. "Senin..."

"Jillian, evet. Ama seni görmek istedim," diye sözünü kesiyorum.

Onun üzerinde durmak beni korkutuyor, bu yüzden yavaşça dizlerimin üzerine çöküp topuklarımın üzerine yaslanıyorum. Hareket etmiyor, ama gözleri pozisyonumdaki değişikliği takip ediyor.

Cebimde telefonumun titrediğini hissediyorum — Grey ya da Theo'dan bir cevap gelmiş olmalı. Ama onu görmezden gelip dikkatimi Damon'a veriyorum. O da titreşimi duymuş olmalı, gözleri yüzüme dönmeden önce şortuma kayıyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum, cevap vermediğinde.

Bir yudum daha alır, sonunda gözlerini benden ayırır ve başını sola çevirip duvara bakar.

"Hiçbir şey."

Cevabı soğuk, düşmanca... ve *açıkça* yalan dolu. Aslında bu beni biraz incitti.

Vahşi lider, her zaman kontrolü elinde tutan, her zaman diğerlerini koruyan kişi... acı çekiyor. Ama böyle bir şeyi tek başına atlatacağını bilmeliydim. Kaç kez odasına çekilip duygularıyla mücadele ettiğini merak ediyorum.

Duygularımı gösterdiğim, onları içinde tutamadığım için beni azarladığı tüm o zamanlar... beni çok etkiliyor. Demek bunu kastetmişti. Ve ilk kez, ona katılmıyorum.

Son zamanlarda erkeklerden öğrendiğim bir şey varsa, o da olayları sindirmem gerektiği, zihnimin karanlık köşelerinde saklamam gerektiğidir. Damon bu konuyu kendisi gündeme getirdi, hatta beni kurtardıktan sonra duygularımı içime atmamam konusunda bana ders bile verdi.

"Bu tam bir saçmalık," diye mırıldanıyorum. "Bir şeye kızsın." "Ben kırgınlık *duymam*," diye tersliyor.

Hâlâ dizlerimin üstündeyim, ona bakıyorum ama o bana bakmayı reddediyor. Öne uzanıp elimi bacağına koyuyorum, duvarla bakışma yarışından vazgeçmesi için yalvarıyorum.

Kasları avucumun altında gerginleşir ama yine de bana dönmez.

Başımı eğip, onu konuşturmak için ne yapabileceğimi düşünüyorum. Onu zorlamamalıyım, biliyorum, ama artık aynı tarafta olmamız gerekiyor. Birimiz düşerse, hepimiz düşeriz.

Yatağının altından çıkan kırmızı bir şey gözüme çarptı ve boş elimle onu çekip kendime doğru çektim. Beton zeminde sürtünerek ilerledi ve tanıdık maskeye şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım.

Bu, beni o beyaz odadan çıkardığında taktığı kırmızı maskenin aynısıydı, sert plastik parmaklarımın altında soğuktu.

Merakla onu kucağıma kaldırdım ve elimi onun bacağından çektim. Onu elime alıp, mantıksız düşüncelerin galip gelmesine izin vererek yüzüme taktım. Diğer taraftan nasıl görüldüğünü, rahat ve iyi bir görüş sağladığını görmek istiyorum. Beni bulduklarında geç saatler olduğunu düşünürsek, karanlık koridorlarda görüşlerini engelleyip engellemediğini merak ediyorum... Damon'un gardiyanlara karşı savaşıp beni savunma şekli, temel becerilerin ötesinde miydi?

Şaşırtıcı bir şekilde, göz çukurlarının üzerindeki siyah ağ, düşündüğüm kadar görüşümü engellemiyor. Gayet iyi görebiliyorum, özellikle de Damon sonunda bakışlarını bana çevirip yüzünde şaşkınlık ifadesiyle baktığında.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu hemen.

Ona gülümsüyorum ama onun bunu göremeyeceğini hemen fark ediyorum. Bu yüzden, merakımı ve masumiyetimi ifade etmek için başımı eğiyorum. "Hiçbir şey," diye cevap veriyorum, kasıtlı olarak onun kendi sinir bozucu sözlerini ona karşı kullanarak.

Ellerimi uyluklarımın üzerine koyup, doğruluyorum ve ona doğrudan bakıyorum. Gözlerinde bir şey parlıyor, bacağını göğsünden indirip yatağın kenarına kayıyor. Bacaklarını yanlarıma indirip, öne eğilerek diz çökmüş halime bakıyor.

"Avery," diye homurdanır.

"Ne?" diye karşılık veriyorum. "Kırmızı benim rengim değil mi?"

Birkaç saniye daha birbirimize bakıyoruz, ta ki o elini uzatıp yüzümdeki maskeyi çıkarana kadar. Maske başımın üstüne düşüyor, gözlerim hâlâ onun gözlerine kilitli.

"Siktir et," diye bağırır.

Hava elektrikle dolarken, ileri atılır ve dudaklarını benimkilere yapıştırır. Güçlü, neredeyse çaresiz bir öpücük. Dilimiz çarpışırken, ben ona eriyip giderim, kolları sırtımı sarar. Dizlerimin üstünde dururken kaldırılır, beceriksizce kucağına düşerim.

Maske başımın üstünden düşüp yere çarptığında küçük bir ses çıkar, ama sürpriz viskinin tadı beni o kadar etkiler ki, bunu umursamam.

Midemdeki ateş alevleniyor, kollarımı boynuna doladıkça daha da mantıksız düşünceler galip geliyor. "*Ya şöyle olursa*" ya da "*bunu yapmalı mıyım*" diye endişelenmek için çok iyi hissediyorum.

Bu doğru geliyor. Nedenini açıklayamıyorum.

Göğsüm onun göğsüne yapışırken, eli omurgamdan aşağı doğru kayıyor. Eteğimin bel kısmına ulaştığında durmuyor, kumaşın altına girip kalçalarımı okşuyor.

Kıçımı sıkıca kavradığında küçük bir inilti çıkarırım. Parmaklarım saçlarını okşar, tutamlarını çeker.

Viski hakkında söylediklerimi geri alıyorum, çünkü onun dudaklarında, viski benim yeni favorim.

Eli daha aşağı kayıyor, hafifçe amımı okşuyor ve ağzıma inliyor. Benim inlemem onu transından çıkarıyor gibi,

vücudu aniden gerildi.

Damon elini çekmiyor, alnı alnıma bastırılmış durumda. İkimiz de biraz nefes nefeseyiz, dudaklarımız artık zar zor birbirine değiyor.

"Avery," diye mırıldanıyor, adım onun dudaklarında bir günah gibi geliyor. Hafifçe geri çekiliyorum, yüzünde pişmanlık var mı diye bakıyorum.

"Damon..."

tkaqtes 1S

Gseq

Cep telefonunun ekranına bakarak içimden gülümserim, parmaklarım hızla bir cevap yazıyor.

Avery'nin beni özlediğini bilmek, benim onu özlediğim kadar, bunu biraz daha kolaylaştırıyor.

Ondan uzak kalmaktan nefret ediyorum, bir saniye bile olsa. Bana kalsa, yataktan hiç çıkmazdık. Hatta kütüphaneden bile.

Siktir. Özellikle kütüphaneden.

Son kütüphane ziyaretimizi kafamda onlarca kez tekrar ettim. Onun yanında sürekli tahrik olmam ve onun varlığının farkında olmam yeterince kötü, ama ayrıyken bizi bir arada tutan görsel imgeler işkence gibi.

Tabii, o sırada karşılaştığım kişi için de işkence.

Sol elim Rian Thatcher'ın ensesine sıkıca bastırırken, ayağım onun baldırını ezdi. Avery'ye cevabımı göndermeyi bitirip, cep telefonunu sağ cebime attım.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye tekrar homurdanıyor, ben sıkıca tutarken sızlanıyor.

"Seni ofisten çıkarken gördük. Yalan söyleme," diyorum sakın bir sesle. "Orada ne işin vardı, söyle bana."

Sıska birine göre oldukça güçlüydü. Elimle kafasını aşağıda tutmama rağmen, boyun kaslarını kullanarak geri itmeyi başardı. Ama doğru motivasyonun varsa...

Erkekler tuvaletindeyiz, Rian pisuarın üzerinde sallanıyor. Eğer gücü bir anda tükenirse, yüzüstü bir sidik birikintisine düşecek ve

o *kırmızı* şeyin ne olduğu önemli değil.

Tamam, biraz abartıyor olabilirim. Kırmızı şeyin kan olduğunu biliyorum. Dramatik bir hava katmak için oraya koydum.

Her zamanki gibi, yeni çocuğun dosyasını inceledim ve onun harika *kişilik* özellikleri hakkında bir fikir edindim. Meğer vücut sıvılarına fobisi varmış, mikrop korkusu.

Bu, genel olarak bakıldığında, tutuklandığında vücudu kanla kaplı olduğu düşünülürse biraz garip görünüyor.

Normalde travmayı daha iyi anlayabilirdim ama Arthur'un onunla ilk geldiğinde konuştuğunu bildiğimiz için, uyarılarımızın amacına ulaşmadığı açık.

Andy, Arthur'un ofisinden dönerken onu tekrar gördü ve son olaylara bakılırsa, kızımı korumak söz konusu olduğuunda hiçbir sınıırım veya kısıtlamam olmadığını söyleyebilirim.

Bu pisliği hiç düşünmeden bin parçaya ayırıyorum.

"Oraya çağırıldım," diye tersler Rian, gözlerini altındaki karmaşaya dikerek. "Başka seçeneğim yoktu."

"Ne istiyordu?" diye soruyorum, sesi sinirlerimi bozuyor. "Zaten orada olduğunu *biliyorum*. İhtiyacım olan cevap bu."

Bu sefer biraz daha sert davranıyorum, ağırlığımı ve baskımı boynuna uygularken ayağımla baldırını acı verici bir şekilde ezip duruyorum. Bu iki hareket onu sarsıyor, başını eğip acı içinde inliyor.

"O sordu... sadece iyi olup olmadığımı sordu," diye homurdanır.

Ona tsk diye seslenip başımı sallıyorum. Arthur'un vücudunda şefkatli bir kemik bile yok — yeni çocuğun iyiliğini kontrol etmek için geldiği fikri saçmalık kokuyor. "Parmaklarımın altında nabzının attığını hissedebiliyorum. Bana yalan söyleme, Rian."

Ayağımlı bacağından çekip kalçasına koyarak onu itiyorum. Bu hareket onu daha da aşağıya itiyor, omurgası bu pozisyonda ağırlığı taşıyamıyor.

"Bana doğruyu söylemezsen bunu yalatırım," diye uyarıyorum, şimdi de başını yukarıda tutuyorum. Çiş burnunun dibinde, koku duyularını saldırıya uğratınca vücudu kuru kusmaya başlıyor. Bir parçam, pisliği daha da artırması için kusmasını umuyor.

"Tamam, tamam!" diye boğuk bir sesle söyler, öğürme sesleri çıkarır. "Benden biriyle arkadaş olmamı istedi."

"İşte oldu..." diye yatıştırıcı, övgü dolu bir ses tonuyla söylüyorum ve onu hafifçe kaldırıyorum. "Bana ismini söyle."

Rian ağzından derin nefesler alıp gözlerini sıkıca kapatır. "Şu sarışın kız... Victoria ya da öyle bir şey."

"Vivian mı?"

"Evet, o."

Onu sertçe aşağı itiyorum, bırakırken aynı anda tekmeliyorum. Kayıyor ve sendeliyor, ben geri çekilirken, sıçrayan sıvıdan kaçmak için, yüzüstü pisuara düşüyor ve çığlık atıyor.

"Bir tavsiye verebilirim," derim, yüzünü ovmak için lavaboya doğru koşarken, ayakları fayanslarda kayarken onu izlerim. "Yapma."

Yüzüne su döker, ellerini cildinde kuvvetlice ovuşturur. "Neden bu kadar önemsiyorsun ki?" diye nefes nefese sorar. "O senin kız arkadaşın değil. Sen diğer kızla birliktesin."

O diğer kız.

Avery'den sanki sıradan bir kadınmış gibi, adı bile anmaya değmezmiş gibi bahsetmesini hiç hoş karşılamıyorum. Ona doğru fırtına gibi koşuyorum, elimi saçlarına geçirip geri çekiyorum, yüzünü öne doğru itiyorum. Cam ayna altında parçalanıyor, yüksek sesli patlama ve düşen camın yankısı fayanslı odada yankılanıyor.

Rian sersemlemiş bir halde dizlerinin üzerine çöküyor, kanayan alnını tutarak acı içinde inliyor.

"Onun adı Avery," diye bağırırım. "Bir dahaki sefere bunu unutma. Capello'ya gelince, Vivian'dan uzak dur. Onun sahte dostluk girişimlerine ihtiyacı yok. Anladın mı?"

O, burnundan kan damlarken, gözlerini sıkıca kapatıp öfkeyle başını sallar.

Memnuniyetle, dönüp tuvaletten çıkarım, bu sırada neredeyse bir gardiyanla çarpışıyorum.

Güvenlik görevlisi beni tanıdığı anda durur ve ikimiz birbirimize bakarak dururuz. Ona kaşlarını kaldırarak, bir şey yapmaya cesaret etmesini beklerim.

Bana doğru bir hareket yapmayınca, ona sıcak ve dostça bir gülümseme atarım, sanki iki eski iş arkadaşı marketin önünde karşılaşmış gibi.

"Bir *kaza* oldu," diyorum ona, başımı kapıya doğru sallayarak. "Bay Thatcher'ı Markel'in ofisine götürsen iyi olur."

Cevap beklemeden, onun yanından geçip koridora doğru ilerledim.

Boş zaman olduğu için insanlar dolaşıyor, birbirleriyle sohbet ediyorlar. Bazıları yolumdan çekilip geçmeme izin verirken, diğerleri korkudan donup kalıyor.

Listemdeki bir sonraki madde biraz daha az eğlenceli, ama yine de önemli.

Sınıfların önünden geçerken, odasını toplama işini bitiren Charmaine'e el sallıyorum. Beni görünce yüzünde hayal kırıklığı beliriyor, ama yine de el sallayarak karşılık veriyor, dersine katılmadığım için açıkça kızgın.

Koridor, ilerledikçe daha sessiz ve boşlaşıyor, resmi olarak yasak bölgeye giriyorum. Tanıdık merdivenlere ulaştığımda, ilk kapıda kartımı okuttuktan sonra aşağı iniyorum ve buradaki tek odayla karşı karşıya kalıyorum.

Büyük bir metal kapı önümde duruyor ve tedbiren kartımı okutmaya çalışıyorum. Beklendiği gibi, erişim paneli normalde yeşil olan ışık yerine kırmızı yanıyor ve zaten bildiğim şeyi doğruluyor.

Bu, tüm binadaki diğerlerinden farklı olan tek erişim kodudur. Geriye dönüp baktığımda, Arthur'un neden hepsini değiştirip bizim serbestçe dolaşmamızı engellemediğini merak ediyorum. Sanırım bununla uğraşmak istemiyor, çünkü her gün değiştirmek zorunda kalır ve bu da personel için çok fazla evrak işi anlamına gelir. Her gün herkese değişikliği bildirmek lojistik bir kabus olurdu. İnsanlar unuttur ya da dışarıda kalır *ya da içeride* kalırdı ve o da bizim yine bir yolunu bulacağımızı biliyordu.

Arthur çok zeki bir adam değil, ama bazı gardiyanları parmağında oynattığımızı biliyor, bu yüzden kolayca öğrenir ve eskisi gibi devam ederiz. Bu küçük bir fedakarlık — o bize dolaşmamıza izin veriyor, karşılığında onlar bizi izliyor ve nerede olduğumuzu takip ediyor.

Ama erişemediğimiz tek kapının hücre hapsi olması beni çok sinirlendiriyor. Byrone ve Jillian'ın yoğun çabalarına rağmen, hala şifreyi çözemedik. Kayıtlarına göre, sistem bu kapıyı her gün otomatik olarak güncelliyor ve sadece özel kartlarla açılabilir. Bugüne kadar, sadece iki kartın işe yaradığını biliyoruz.

—Arthur'un üzerinde taşıdığı ve Teddy'nin normalde yedek olarak sakladığı bir tane. Muhtemelen Arthur gibi onun da amında.

Elimle kapıyı iki kez çaldım, kulaklarım sesleri duymak için gerildi. "Ne?"

Boğuk bir ses sinirli bir şekilde bağırdı.

"Benim," diye şarkı söyler gibi cevap veriyorum. "En sevdiğin kayınbiraderin."

Kapının arkasından bile Theo'nun sinirli bir inilti çıkardığını duyuyorum. "Burada bile bana bir an huzur veremiyor musun?"

Ben gülerken, borular başımın üstünde çınlar. "Sadece hayatta mısın diye bakıyorum."

"Tabii ki hayattayım," diye alaycı bir şekilde cevap verdi. "Burada başka ne yapabilirim ki?"

Haklı bir noktaya değiniyor, ama yine de onu alay etmek benim yeni favori eğlencem haline geliyor — tabii ki Avery'yle birlikte olduktan sonra. Ayrıca, kız arkadaşının diğer erkek arkadaşına alay etmek ve onun varlığını bir kabusa çevirmek dışında ne yapabilirsin ki?

"Byrone, kapıyı açıp açamayacağımızı görmek için sistemi inceliyor," diyorum ona. "Ama Arthur'un kartını ele geçirmeden bu işin imkânı yok gibi görünüyor."

"Senden uzak, huzur ve sessizliğin tadını çıkarıyorum," diyor, ama sesinde kötü niyet yok.

"Beni düşündüğün için çok duygulandım. Buradaki cep telefonu hizmeti nasıl?"

Muhtemelen kartı bulmaya çalışırken bir an sessizlik oluyor. "Bir çubuk var ama gelip gidiyor."

Kafamla onaylıyorum. "Avery senin için endişeleniyor."

Onun adı geçince, kapının arkasından bir hareket duyuyorum, cevap verirken sesi biraz daha net ve yakın geliyor. "Onu koru, Grey."

"Koruyacağım," diye söz veriyorum, her kelimesinde ciddiyim. "Her gün uğrayıp sana gelişmeleri anlatacağım."

"Tamam."

Kaşlarımı çatarak elimi uzatıp soğuk metal kapıya koyuyorum. Onun için hiçbir şey yapamamaktan nefret ediyorum. Avery'den uzak tutulmuş olsaydım, bu kapıyı açmak için ellerimdeki tüm kemikleri kırmış olurdum. Ama öte yandan, Theo bize güvenebileceğini biliyor. Onu güvende tutacağız ve en azından onun da bir şekilde güvende olduğunu biliyoruz.

Hücre hapsiyle ilgili sorun, sizi kontrol etmek için nadiren aşağı gelmeleri. Bu da işkencenin bir parçası — sadece ara sıra yemek getirip, hastaları tam anlamıyla karanlıkta bırakmak. Theo'nun gardiyanlara ve personele karşı agresif tavırları göz önüne alındığında, kimse onunla içeri girmeye istekli değil. Bu, aç ve kana susamış bir aslanın kafesine girmekle eşdeğer olurdu.

"Yeterli sinyal alırsan, ona bir mesaj gönder," diyorum, kapıdan geri çekilirken. "Hücrelerde şarj ne kadar tutuyor bilmiyorum, ama umarım birkaç gün yeter."

"Şu anda yüzde elli sekiz," diye cevaplar. "Etrafta dolaşıp bir yer bulacağım. Borular muhtemelen sinyale yardımcı olmuyor. Ama onu gördüğünde Avery'ye onu sevdiğimi söyle."

Parmak eklemlerimle kapıyı iki kez çaldım. "Tamam, pislik."

"Teşekkürler, gerzek."

tkaqtes l&

Damon

"Lanet olsun!" Kendime sinirlenerek bağırırım.

Kontrolümü kaybettim, yine. Son birkaç yıldır nadiren kontrolümü kaybediyordum, ama şimdi bu daha sık oluyor. Ve hepsinin ortak bir paydası var.

Avery.

Onun benim adımını öyle söylemesi, şu anda yerde unutulmuş pahalı viski şişesinden bile daha sarhoş edici. Onu yere koyduğumu bile hatırlamıyorum. Bir dakika önce iyiyken, bir dakika sonra sanki görünmez bir ip kopmuş gibiydim. Ağzım onun ağzındaydı, sanki hayatım buna bağılıymış gibi onu içime çekiyordum.

Başımı kaldırdığımda, onun beni dikkatle izlediğini fark ettim, alnı gerginlikten kıvrılmıştı. Gözlerinde endişeyi görebiliyordum — az önce olanlardan pişman olduğumdan duyduğu paniği ve korkuyu.

Pişman değilim.

Her şey çok ani oldu. Kontrolümü kaybettiğim için kendime kızgınım.

Kendime, ona bu kadar değer verdiğim için kızgınım.

Beni, düşündüğüm kadar kötü bir canavar olmadığımı inandırdığı için nefret ettiğim için kızgınım.

Benim içimde iyi bir şey olmadığını bildiğim halde, onun içimde iyi bir şey gördüğünü nefret ediyorum. Ama bazen kendimi bu düşünceye kaptırıp, kısa bir süreliğine buna inandığım için öfkeliyim.

Onun gözünde her şey çok farklı. Çok güvenen, iyiliği çok çabuk arayan biri. Bu yüzden daha önce başı belaya girmişti.

Onun bu kadar kayıtsız olmasını istemiyorum. *Benden nefret etmesi gerekiyor.*

Benden nefret etmesini istiyorum.

Böylece her şey çok daha kolay olur.

Ama aynı zamanda, benden nefret etmesi düşüncesi, vücudumun içten dışa parçalanıyormuş gibi hissettiriyor.

Bana bakışını sevmeye başladım. Herkes beni korkuyla izlerken, o bana sanki kıcımdan güneş doğuyormuş gibi bakıyor. Ve onun böyle hissettiğini biliyorum... çünkü Grey'e de öyle bakıyor.

Lilydale'de olan onca şeye rağmen, bana her zaman gülümsüyor. Ama benden nefret etmesi gerek. Başına gelen kötü şeyler benim yüzümden. Ve şimdi benim yaptıklarım yüzünden, Lilydale'den asla ayrılamayacak. O yüzde ikiye vererek, herkesin ölüm fermanını imzaladım.

Arthur, insanların *rehabilit*e olduktan sonra burayı terk ettiklerine inanmalarını istiyor. Ama gerçekte çoğu insan aşağıda kayboluyor. Nadiren insanların burayı terk etmelerinin sebebi, Arthur'un onları hediyelerle cezbetmesidir — güzel bir fiyonkla şantaj yapar. Onları kendi tarafına çekerek, serbest bırakılmaları için bir iyilik yapar — ama her zaman bir tuzak vardır. Dışarıda olsan bile, buradan asla kurtulamazsın. Hala onun kontrolü altındasındır, ömür boyu ona bağlısın.

Nihai hedef Lilydale'i kapatmaktır. Sistemi aşırı yükleyerek, mahkemelerin herkesin cezasını yeniden değerlendirmekten başka seçeneği kalmazdı. Bir kişinin ayrılmaya çalışması, federal cezaevi sistemi için kolay bir durumdur. Ama yüz hasta için yer bulmaya çalışmak? İmkansız.

Sözleşmeyi kaybederek, Lilydale'in mali durumunu zorlayacaktık. Ama o yüzde ikiye imzalamak bir hata olacağını fark etmemiştim. Başlangıçta Avery'yi kurtardı, ama ne pahasına?

Onu burada ömür boyu acı ve ıstırap çekmeye mahkum ettim. Mahkeme kararı başarılı olursa, güven fonunda tesisin öngörülebilir gelecekte faaliyetlerini sürdürmesi için yeterli para var. Ekipmanı kolayca yenileyerek sözleşmenin devamını sağlayabilirler.

Güçsüz kalacağız ve sonunda faaliyetlerine devam etmeleri sadece an meselesi olacak. Herkesi koruyabiliriz, ama sonsuza kadar değil. Düşük riskli hastalarla başlayarak bir şekilde bizi köşeye sıkıştıracaklar. Odak noktamız değişecek ve onlar saldıracak.

Ve hepsi benim hatam.

Asla böyle hatalar yapmam. Durup sonuçlarını tam olarak düşünmedim, Avery'yi geri getirmeye kararlıydım. Ve bu beni hasta ediyor

bunun bir kısmının ona işkence etmeye devam etmek ve onu kontrolüm altında tutmak olması.

Her şey, hala bana aşırı duygusal bir şekilde bakan o gri gözlere geri dönüyor. Ben bunu hak etmiyorum.

Onu hak etmiyorum.

"Damon..." diye tekrarlıyor, sesi hafifçe titriyor.

Yüzünü ellerimle kavrayıp, ona bakmak için hafifçe geri çekiyorum. Benim tutuşumda gevşiyor, suçluluk duygusu beni daha da kemiriyor.

"Sorun yok," diye mırıldanıyorum. "Sen iyisin."

Kaşlarını çatıyor, sözlerimden açıkça şaşkın. Onu rahatlatmak istiyorum, ama sözler dilimin ucunda takılıyor. Herkese olanları anlatmam gerektiğini biliyorum, özellikle Grey'e, ama bir parçam korkuyor. Ya ona anlatırsam ve bir daha bana böyle bakmazsa? Tekrar büyük, kötü canavar olmadan önce bu anın tadını olabildiğince uzun süre çıkarmak istiyorum.

"Ne oldu?" diye sorar yumuşak bir sesle, ellerini yüzündeki ellerimin üzerine koyarak.

"Babam oldu," diyorum sessizce, sanki aile bağı zehirmiş gibi. "Her şeyi mahvettim."

Avery başını hafifçe eğiyor, sağ yanağı elime yaslanıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Gözlerimi kapatıp iç çekiyorum. "Fonlara erişim hakkı alacak. Bunu yaptığında, tekrar bize saldırılarını engelleyecek hiçbir şey kalmayacak."

"Bunun olabileceğini biliyorduk," diye savunur. "Halledeceğiz."

Kafamı sallayarak gözlerimi açtım ve ona durumun ciddiyetini gösterdim. "Bunu yapabilmesinin tek nedeni, ona bu gücü benim vermem."

Ellerimi yüzünden çekip, isterse uzaklaşması için ona fırsat verdim. Ama o uzaklaşmadı, ellerini benim ellerime sıkıca tuttu.

"Güç mü?"

"Senin dönüşün için onunla yaptığım anlaşma," diyorum, sesimdeki öfkeyi gizleyemeden. "Ona Lilydale'deki hisselerimin bir kısmını verdim. Çok fazla değildi, ama ona böyle numaralar yapma gücü verecek kadar yeterliydi."

Avery, tahmin ettiğim gibi ellerimi bırakır ve ben göğsümdeki acıyı görmezden gelirim. Sonunda benim ne kadar berbat durumda olduğumu göreceğini biliyordum.

Ama elleri aniden yanaklarıma dokunur ve beni ona bakmaya zorlar.

"Kötü bir durumda elinden gelenin en iyisini yaptın. Onların bunu yapacağını tahmin edemezdik — beni kurtardın. Aslında iki kez. Ve bu önemli bir şey."

*Ah, benim masum
kuzucuğum. Keşke farkında
olsaydın.*

Ellerini yüzümde bırakarak, belini kavradım ve avuçlarımla vücudunun kıvrımlarını okşadım. Dokunuşumla titredi ve bu, penisime elektrik şoku gibi bir etki yaptı.

O kadar yumuşak ve sıcak ki, ona karşı çıkmak istesem de, yine bencil ihtiyaçlarımın kurbanı oluyorum. Onu öpüyorum, bu sefer daha yavaş ama öncekiyle aynı sıcaklık ve yoğunlukta.

En azından bunu yapabilirim. Zamanı geri alamam, yaptıklarımı değiştiremem. Ama bunu değiştirebilirim. Kendime bir şey kanıtlamak için onu uzaklaştırmayı bırakabilirim.

Gücüm hızla azalıyor ve bir kez olsun, unutmak istiyorum — onu çevreleyen tüm düşüncelere teslim olmak istiyorum.

Ne olacağını bilmiyorum. Ve sonucu kontrol edemediğim için mantığımın ötesinde mahvoldum. Ama en azından bunu kontrol edebilirim.

Enerjilerimiz uyuşuyor, dillerimiz dans ediyor ve ben dilimi yavaşlatıp onun dilini alaycı bir şekilde okşadığımda, o inliyor ve kalçalarını bana doğru itiyor.

Ve lanet olsun, çok iyi hissettiriyor.

Elim uyluğunda kayıyor, şortunun ortasına ulaşana kadar bacağının içini okşuyor. Gevşek kumaşın içinden uyluğunun yanından kayarak parmaklarım iç çamaşırına dokunuyor. Onun uyarılmasının kumaştan sızmaya başladığını hissettiğimde, bir şey kopuyor.

Külotunun kenarını tutup, zorla yırtıyorum. Avery, parmağım ıslak yarık boyunca gecikmeden kayarken, ağzıma bir inilti bırakıyor. Avucumla amını kavriyor, orta parmağımı onun sıcaklığına kayana kadar bastırıyorum. Beni öptüğü için çoktan ıslanmış durumda ve bu bilgiyi, şüphesiz benden kaçtığına daha sonra düşünmek üzere saklıyorum.

Parmağım onun içinde girip çıkarken, onun beni sıkıca kavradığını hissediyorum. Bu ikimiz için de yeterli değil, bu yüzden başparmağım klitorisini bulurken bir parmak daha ekliyorum. Onun etrafında daireler çiziyorum, o ihtiyaçla kalçalarını sallarken parmaklarımı ritmik bir şekilde onun istekli vücuduna sokuyorum.

"Damon..." diye inliyor ve kendimi dişlerimi alt dudağına sürterek homurdanırken duyuyorum.

Onu görmem gerekiyor, isteksizce yüzümü geri çekiyorum. Avery'nin dudakları öpücük izleriyle morarmış, şişmiş ve pembe, gözleri ise bulanık görünüyor. Ama bana bakıyor, dudakları aralık, hafifçe nefes alıyor.

"Göster bana," diyorum, parmaklarımı onun içinde kıvrarak. "Boşaldığında nasıl göründüğünü göster bana. Seni o kadar sert boşaltmak istiyorum ki, hayatın en iyi şekilde mahvolsun."

Sözlerim üzerine nefesi kesiliyor, gözleri hafifçe açılıyor. Gözlerinde bir parıltı var, düzgün nefes almaya çalışırken bile dudakları bir gülümsemeye kıvrılıyor.

"Sen beni zaten mahvettin," diye mırıldanıyor.

"O zaman bir parça daha mahvolmanın ne önemi var?" Onun vücuduna daha sert baskı uygulayarak, başparmağımı klitorisi üzerinde gezdiriyorum.

Beni sıkıca sıkıştırır, sanki vücudu parmaklarımın ayrılmasını kaldıramıyormuş gibi, çekilmemi neredeyse engeller. Başım yana eğilir, dudaklarım boynuna yapışır, yumuşak derisini emer ve yalarım. Bu kombinasyon onu doruğa çıkarır, titreyerek inler, kalçaları aşağı doğru iter, benim adımı inleyerek doruğa ulaşır.

Kalçalarımız birbirine sürtünüyor, penisim donuk gri kumaşı yırtıp çıkacakmış gibi. Aramızdaki giysiler beni sinirlendiriyor, çıplak vücudunu benimkine karşı hissetmek istiyorum. Ama zamanı değil. Henüz bunu hak etmiyorum. Onu orgazma ulaştırmak zaten en büyük ödülüdür ve ben de kendime bir tatma izni veriyorum.

Elimi dudaklarıma götürüyorum, gözlerini gözlerimle buluşturuyorum, parmaklarımı ağzıma sokuyorum. Avery'nin gözleri ateşle parlıyor ve o, bileğimi kavramak için öne eğildiğinde, parmağımı ağzına alırken neredeyse vahşileşiyorum.

Elim ileri fırlar, parmağımı emerken onu yerinde tutmak için boğazını yakalar. Hareketsiz kalır, ama şehvetli bakışı kaybolmaz. Parmaklarımı boynunun kenarında gezdiririm, boğazını süsleyen güzel kırmızı izleri görünce yüzümde bir sırıtiş belirir. Sanki o artık benim gururlu ganimetimmış gibi, sadece bundan zevk alırım — bizi ayırmaya ve hayatımı mahvetmeye çalışan sisteme bir "*siktir git*" der gibi.

"Korkuyor musun?" diye soruyorum, daha fazla baskı uygulayarak.

Kafasını hafifçe sallar. "Hayır," diye nefes nefese cevaplar. "Kaçmanı söylemeliyim," diye cevaplarım. "Ama korkarım ki şimdi seni kovalayacağım."

Yavaşça boğazını bırakıyorum ve o, orgazm sonrası heyecanını yatıştırmak için derin nefesler alırken onu izliyorum.

Bacaklarında kramp başladığını fark edene kadar birkaç dakika daha böyle kalıyoruz. Onu kucağımdan kaldırıp yatağa yatırıyorum. Bacaklarını uzatıp duvara yaslanıyor.

Yüzü parlıyor, gözleri odaklanmamış, sessizce oturuyoruz. Sanırım ikimiz de artık sınırı aştığımızı ve geri dönüşün olmadığını biliyoruz. İstemediğimden değil

istediğimden değil, yapamam.

Onun ışığı burada olması, karanlıkta ayakta kalmamı sağlayan şey. Babamla konuştuktan sonra kendimi bırakmaya çok yakındım, ama o beni uçurumun kenarından geri çekti.

Güçlü kalmamın sebebi o. Onu hayal kırıklığına uğratamam - Grey'i, Byrone'u, dernek üyelerini... hatta lanet olası Theo Ashwood'u bile.

Babama acı verici bir ölüm sözü verdim ve bu sözümü tutacağım. Ve eğer o yargıç onun isteğini kabul ederse, bu sadece Lilydale'i kapatmak için başka bir yol bulmamız gerektiği anlamına gelir.

Burası annemin hayatının ve ölümünün alay konusu. Onu yok edeceğim, böylece onun gerçek mirası yaşayabilecek.

Hepimiz özgür olana kadar durmayacağım.

tkaqtes 1C

Aoesq

Serbest zamanın sonuna doğru kütüphanede Grey ile buluşuyoruz. Bize gününü anlatıyor ve dürüst olmak gerekirse, yeni gelenin bir sorun olduğunu ve radarımızda olduğunu fark etmemiştim bile. Ama Damon ve Grey nadiren bir şeyi gözden kaçırmazlar.

Bize Rian'ın tuvaletteki talihsiz olayını anlatırken, Grey'in gözlerinin boynuma kayduğunu fark ettim. Bununla ilgili bir yorum yapmadı, ama sık sık bakışları zihnimde alarm zillerini çaldırdı. Damon'un odasından çıktığımızdan beri aynaya bakmadım, ama zihnimde bir dizi anı dönüp duruyordu — beni patlatırken boynuma dokunan ağzı.

Üzerimde izler olabileceğini fark ettim, ama Grey bir kez olsun bundan rahatsız görünmüyor. Hatta... *eğlenmiş gibi* görünüyor?

Umutlanmak istemememe rağmen, onun mesajının tam olarak görüldüğü gibi olduğuna inanmaya başlıyorum: yeşil ışık. Onu incitmekten korktuğum için, cevaplar ve gizli anlamlar aramakla kendime işkence ettim. Ama mesaj gün gibi açıktı.

Onun için neyin değiştiğini bilmiyorum, ama bana bakışından anladığım kadarıyla, bu onun duyguları değil. Bu beni rahatlatıyor, çünkü onu asla kaybetmek istemiyorum. Belki birden fazla kişiyi sevdiğim için biraz kafam karışık, ama gerçek duygularımla savaşamam. Theo'nun kız kardeşinin hikayesi bana bir şey öğrettiyse, o da kendine karşı dürüst olmamak zararlı olabilir. Buraya gelmeden önce zaten kaybolmuştum ve hayatımda ilk kez ait olduğumu hissediyorum. Bunu kaybetmek istemiyorum.

Çünkü cesaretle söyleyebilirim ki... Aslında kendimi *sevmeye* başlıyorum. Artık babamın sesi kafamda yankılanmıyor, bana varlığım hakkında zehirli düşünceler aşılamıyor

Yerine, hayatımdaki bu erkeklerin ilgisi ve sevgisiyle beslenen kendi sözlerim geldi. Ne kadar mücadele etsem de, artık insanların beni gösterdiği kadar korkunç olamayacağımı anladım, çünkü bakın kaç kişi beni önemsiyor. Ve bu sayı, babamın sahip olduğu her şeyi çok aşıyor.

"Şu anda tek bildiğimiz, Arthur'un Vivian'ı takip ettiği," diyor Damon. "Bu ilginç."

"Neden?" diye soruyorum, Grey'den dikkatimi başka yöne çevirirken yutkunuyorum. Onun dikkatli bakışları altında yanaklarımın kızardığını hissedebiliyorum, ama biraz normal ve sakin davranmak için elimden geleni yapıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, içim parçalanıyor.

İyi anlamda.

Aramızda ne oldu? Bir dakika önce konuşuyorduk, bir dakika sonra Damon beni öpüyordu. Morgda öpüşmemizin ne kadar akıl almaz olabileceğinin sınırı olduğunu düşünüyorsam, çok yanıltılmışım. O sadece bir ısınmaydı. Onun odasında aramızdaki yoğunluk hala başımı döndürüyor. Sanki duvarları sonunda yıkılmış ve gerçek Damon'u görebiliyorum.

"Arthur'un ilgisi senden çok Vivian'da," diye cevaplıyor Grey. "Ya da en azından bize öyle inandırmak istiyor."

"Thatcher'ın peşine düşeceğimizi bilmesi gerekir," diye ekliyor Damon. "Bizi oyalama amaçlı bir tuzak olabilir."

Grey onaylayarak başını sallıyor. "Leighton ve Andy'ye onu izlemeye devam etmelerini söyleyeceğim."

"Onu korumamız gerek," diye kesin bir şekilde araya giriyorum. "İyi davranıyor ama bunun muhtemelen bir maske olduğunu biliyorum."

İki adam bana anlayışlı bakışlarla bakar. Vivian'ın kafasında neler olup bittiğini bilen ve anlayan biri varsa, o da benimdir.

Bu deneyimimizle bir şekilde birbirimize bağlanmış olmamızdan nefret ediyorum. Sam'le bana eziyet etmek için yaptığı onca şeyden, beni küçük düşürmek için özel dosyayı sızdırmasından sonra, şimdi birbirimize bağlıyız. Onu aşağıda görmek, karşı koymak için ihtiyacım olan can simidi oldu. Dr. West onu koz olarak kullanmaya çalışmıştı; onların gözetiminde güvende olduğuma beni ikna etmek için, ama ben bunun ne olduğunu anladım. Ve bu beni daha da sert bir şekilde karşı koymaya itti. Onu korumak, onların işkencesinden kurtarmak istedim.

"Onun güvende olmasını sağlayacağız," diyor Grey bana yumuşak bir gülümsemeyle. "Bu arada, bugün Theo ile konuştum."

Gözlerimi kocaman açarak ona baktığımda kalbim bir an durdu. "Nasıl?"

"Hücre hapsine gittim. Odaya giremiyoruz ama kapıdan onunla konuştum."

"Oh," diye mırıldandım, umutsuzca. "O iyi mi?"

"Seni sevdiğini söylememi istedi. Ve mümkün olduğunda mesaj atmaya çalışacak. Anlaşılan orada hizmet çok kötü."

Üzüntüyle başımı salladım. "Teşekkürler. Onu kontrol edebileceğimiz için biraz daha iyi hissediyorum."

"Sadece birkaç gün daha," diye cesaret verici bir şekilde cevaplar ve parmak eklemleriyle kolumu okşar.

Aynı anda öne doğru adım attık, kolları beni k e n d i n e çekti.

Başımı ona yaslayarak Damon'a bakıp küçük bir gülümseme attım.

"Ona söylemelisin," diyorum nazikçe. "Hepimizin aynı fikirde olması yardımcı olur."

Bana yorgun bir şekilde bakar, muhtemelen ona paylaşmasını ima ettiğim haberin ne olduğunu anlamaya çalışıyordur. Açıkçası, babası ve Whittingham'dan bahsediyorum, çünkü Grey'in boynumun durumundan dolayı aramızda bir şey olduğunu zaten bildiğine bahse girerim.

"Alexander," diye başlar, babasının adını söylerken sesinde öfkeli bir ton vardır. "Ve Arthur. Biraz sorun yaşadık."

Grey kaşlarını çatı ama devam etmesi için işaret etti. "Devam et."

Damon bir an durup, hayal kırıklığına uğramış bir şekilde içini çekti. "Sen sorduğunda sana söylemeliydim, ama Avery'nin geri dönüşü için yaptığım anlaşma yüzde iki hisseyi teklif etmekte. O artık çoğunluk hissedarı. Maalesef, artık benim iznim olmadan kararlar alabiliyor. O ve yönetim kurulu, güven fonuna erişmek için acil bir mahkeme emri çıkarıyorlar. Yargıç onun arkadaşı."

"Yani, erişim hakkı alacak," diye karamsar bir şekilde tekrarlar Grey. "Fonları "Biliyorum," Damon sinirli bir şekilde onayladı. "Lilydale bozuk ekipmanı değiştirmezse federal sözleşme

"Biliyorum," Damon sinirli bir şekilde onayladı. "Lilydale bozuk ekipmanı değiştirmezse federal sözleşme feshedilme riskiyle karşı karşıya. Paraya erişimi olursa bunu yapabilir."

Grey, deneylerden bahsedilince sanki beni sonsuza kadar yanına bağlamak istercesine kolunu bana daha sıkı sarıyor. "Bu sadece onları durdurmak için başka bir yol bulmamız gerektiği anlamına geliyor."

"Bunu başaramayabiliriz."

Damon'un yüzünü incelerim ve suçluluk duygusunu fark ederim. Onu çok rahatlatmak isterim, ama şu anda fikirlerine odaklanmaya çalışacağını biliyorum.

"Tabii ki yapabiliriz," diye cevaplar Grey kendinden emin bir şekilde. "Bir yolunu bulacağız. O piçlerin kazanmasına izin vermeyeceğiz."

Damon konuşmak için ağzını açar ama serbest zamanın bittiğini belirten tanıdık ses onu keser. Kaşlarını çatarak bana bakar.

"Cep telefonunuzu yanınızda bulundurun. Yarın onlara saldırı düzenleyeceğiz, ama şimdilik mesajlaşarak yeniden toplanacağız. Grey bu gece nöbetçi, o yüzden yakınlarda olacak."

"Göt nöbeti," diye şakacı bir şekilde düzeltirim, Grey eğilip beni tutup onayladığını vurgularken gülümsememi saklayamıyorum.

Duşıardan dönerken sırada beklerken, iki gardiyanın yüzleri kararlı bir ifadeyle grubumuza doğru yürüdüğünü fark ettim.

Muhafızımız durduğunda, hepimiz onun arkasında durup, birbirlerine fısıldaşmalarını izledik. Muhafızlardan biri sıraya baktı, gözleri bana takılıp kaldığında kalbim durdu.

"White!" Adımın söylendiğini duydum, muhafızımız dönüp beni işaret etti. "Onlarla birlikte." Diğer muhafızlara işaret etti, ben yavaşça sıradan çıkarken boğazım düğümlendi.

Savaş ya da kaç refleksim kesinlikle devreye giriyor, başka bir kaçırılma olayından kurtulmak için yüzlerce yol düşünmeye başlıyorum. Her senaryoyu düşünmüştük, duş zamanı hariç, çünkü tanıklarla dolu bir grupta olduğum için hedef alınmam pek olası görünmüyordu.

Teredditle onlara yaklaşıyorum, hızla omzumun üzerinden grubun geri kalanına bakıyorum. Belki içlerinden biri bir şekilde alarmı çalabilir, ama Cirque des Morts'a yeterince yakın sırada kimse yok.

Jillian'ın benim grubumda olması için neler vermezdim.

Gözlerimi tekrar gardiyanlara çevirmeden önce, Eliana'nın gözlerini gördüm, yumuşak yüz hatları destekleyici bir gülümsemeye dönüştü.

Belki... belki de.

Bu jesti karşılık vermek için zaman yok, ayaklarım duruyor ve muhafızların önünde duruyorum.

"Bay Whittingham sizinle konuşmak istiyor," diyor biri, başını koridorun diğer ucuna doğru sallayarak.

Cevap beklemeksizin, kollarımı sertçe tutup beni sürükleyerek yürümeye başlarlar. Beni sürüklerken, kendimi sakinleştirmek için derin nefesler alarak onları takip etmekten başka seçeneğim yoktur.

Birkaç dakika sonra, kendimi Whittingham'ın masasının kenarında buluyorum, soğuk, ölü gözleri beni delip geçiyor.

Burası oldukça karanlık, sadece masasındaki lamba ve turuncgil kokulu yanan mum ışığı aydınlatıyor ortalığı. Mumu dikkatle incelerken neredeyse kusuyordum, cam mumlukta resepsiyonistin fotoğrafını gördüm, görünüşe göre onun hediyesiydi.

"Bayan White," diye ilgisizce selamlıyor. "O olaydan sonra iyi olduğunuzu umuyorum."

Onun sözleri beni eşi görülmemiş bir öfkeye boğdu. Diğer hastalara benim geldiğimi duyurduğu gibi, beni sorunlu biriymişim gibi gösteriyordu.

Bu çok aşağılayıcı. İkimiz de aşağıda gerçekte ne olduğunu biliyoruz, ama o sanki ben ruh sağlığı sorunlarıyla mücadele eden bir kurbanmışım gibi davranıyor.

"Beni uyuşturup işkence etmeleri için doktorların eline teslim ettiğinizden beri mi?" diye karşılık verdim. "Kendimi çok iyi hissediyorum."

O, masasındaki evrakları karıştırarak hiç etkilenmemiş gibi görünüyor. "Tabii ki, onların yöntemleri pek başarılı olmamış gibi görünüyor."

Tamam, yanılmışım. Olayları olmamış gibi davranmak yeterince kötüydü, ama yaşadıklarım rağmen düzeltilemez olduğumu ima etmek bambaşka bir şey.

"Sanırım bu yüzden bu yöntemler tıpta büyük ölçüde yasaklandı," diye karşılık veriyorum. "Ama aynı fikirde değilseniz, kendinizi gönüllü olarak sunabilirsiniz."

Gözleri benimkilere dikildi, sert dış görünüşü sonunda çatladı.

Ateşle oynuyorum - bana en çok zarar verebilecek kişiyi kızdırmamalıyım, ama kendimi durduramıyorum.

Şiddet içeren düşünceler ve görüntüler hızla zihnimden geçiyor, beni boğuyor. Ellerim yumruk haline geliyor, Grey'in yapabileceği gibi kendimi sakinleştirmek için çaresizce çabalarken titriyorum.

Yine titriyorum. Kova doldu, iki derin nefes alıp omuzlarımı gevşetirken zihnimde Damon'ı canlandırıyorum.

Duygularını kontrol et. Kontrolünü kaybetme. Seni kızdırarak kazanmasına izin verme.

"Onların babasını öldüren ben değilim," diye mırıldanıyor Whittingham. "Ama *senin* gibi birinden mantıklı davranışlar beklemiyorum."

Kontrolünü kaybetme, Avery.

"Benim gibi biri mi?" diye tekrar ediyorum, ağzım açık kalmış halde. "Bu küstahlığı nereden buluyorsun?"

"Kendinizi geliştirmeye çalışın Bayan White," diye cevaplar, beni görmezden gelerek. "Bu oldukça çocukça."

Başımı sallıyorum, parmak eklemlerim beyazlaşıyor. Ben başka bir şey söylemeyince, kollarını kavuşturuyor ve sinsi bir gülümseme yapışkan yüzüne yayılıyor.

"Önümüzdeki hafta görevlendirildin. Sen ve Bayan Kennedy, Dr. Elsher'e idari işlerde yardımcı olacaksınız."

Gözümün önü kararıyor, arkadaşımın kim olacağını bir türlü anlayamıyorum. Bunun yerine, sadece Elsher'in yanına yerleştirildiğim gerçeğine odaklanıyorum. Onunla geçireceğim bir saniye bile çok uzun.

O da kabuslarımdaki diğer canavar. Kaçırılmamı sadece Whittingham değil, psikiyatrist de kışkırttı.

Bunun, Dr. Smith'in hasta listesine geri döndüğüm için bir misilleme olduğu ve Elsher ile son karşılaşmamda onun alaycı sözlerine karşı koyduğum için olduğu açıktı.

Bizi ayırıyorlar.

Önce Theo'yu aldılar ve onu bir hafta hücre hapsine gönderdiler. Sonra Alexander, Damon'a pençelerini geçirdi. Şimdi de benim peşimdeler, beni her gün görevde tutarak, beni kaçırmaya yardım edenlerden biriyle birlikte, diğerlerinden uzak tutuyorlar.

Damon ve Grey haklıydı, yakında harekete geçecekler. Bu zaman mı geldi? Şimdi mi kaçırılacağım? Yarın mı?

Bunu bir daha yapamam. İkinci kez aynı şeyi yaşayamam.

Yapam

am.

Yapam

am.

Bunu yapamam lan. Yapmayacağım!

Elim kendi kendine hareket ediyor, ne olduğunu anlayamadan masasındaki eşyalara doğru sallanıyor. Kırtasiye kutusu ve mum havaya uçuyor ve birkaç saniye boyunca, ikimiz de şok ve inanamama içinde bir kağıt parçasının alev almasını izliyoruz.

Whittingham ilk tepki veren kişi olur, köşedeki askıdan bir ceket alır ve küçük alevi söndürmek için üzerine vurur. Alev hızla söner, ama yangını görmek yeni anıları yüzeye çıkarır. Donakalmış bir şekilde duruyorum, artık onu masanın arkasında görmüyorum, ama boş yatak odamda alevler kapıyı yalıyor ve istemediğim bir kaçışı engelliyor.

Ateşin gürültüsünün altında, babamın çığlıklarını duyabiliyorum.

Eller beni arkadan sertçe yakaladı ve trans halimden çıkardılar. Sarsıldım ve başımı çevirip beni tutan gardiyanı buldum. Şimdiki zamana geri döndüm, gözlerim Whittingham'a döndü, o da kızgın bir şekilde bana bakıyordu, yüzü kızarmıştı.

"Kendinizi şanslı sayın Bayan White! Şansınıza, hücre hapsi şu anda dolu. Aksi takdirde, sizi hemen oraya gönderirdim."

Bölüm 30

Avery

Oh, lanet olsun.

Kahretsin, kahretsin. Siktir.

Geri döndüğümde odamda volta atmaya başladım, adrenalinim yükseliyordu.

Whittingham'ın ofisinde kontrolümü kaybettim, tam da yapmayacağımı söylediğim şeyi yaptım.

Vücudum kendi kendine tepki verdi, onun sözleri ve tehditleri yüzünden çılgına döndü.

Her şey yeniden parçalanmaya başlıyor gibi hissediyorum, çok erken. Aşağıda olanlardan sonra neredeyse normal hissetmeye başlamıştım, Theo, Grey ve Damon ile olan bağım her şeyden önemli olduğu için mutluydum. Onlar bana güven hissettiriyorlar... görülmüş hissettiriyorlar. Ama hayatımdaki diğer tüm kötü adamlar gibi, Whittingham da bunu benden aldı.

Herkes alıyor ve alıyor — her zaman beni kullanıyor.

Onlar hariç.

Toplum tarafından kötü adamlar olarak gösterilenler.

Bu mantıklı değil, ama dünya nadiren mantıklıdır. Tek bildiğim, onları korumak için hayatımı feda edeceğim. Zaten zihnimi, bedenimi ve ruhumu aldılar — hayatımı da alabilirler ve ben de "*senin için de iyi miydi?*" diye sorarım.

Sıradan odamın ortasında dururken ayaklarım hareket etmeyi bırakıyor. Nefes alıp, yatağımın altından cep telefonumu çıkarıp açıyorum.

Theo'dan okunmamış bir mesaj geldiğini görünce gözlerim doluyor, parmaklarım hızla tuşlara basarak mesajı açıyorum.

Theo: Sen yokken burası çok sıkıcı. Grey mesajımı iletmiş olsa iyi olur, yoksa onu yere yatırıp alnına senin adını dövme yaparım.

Gülerek, yanağımdan bir damla gözyaşı akar. Hızla silip, cevap yazarım.

Avery: O zaman şimdilik güvende. Ben de seni seviyorum. İyi misin?

Gönder tuşuna bastıktan sonra, Damon'a mesaj atıp olanları anlatmam gerektiğine karar verdim. Bunun bazı sonuçları olacak ve biz de buna hazırlıklı olmalıyız. Ya da belki benim gözden kaçırdığım, Damon'un inceleyip çözebileceği bazı uyarı işaretleri vardı.

Yatağın kenarına oturup, dizlerime yaslanarak düşüncelerimi topluyorum. Her şeyi yazmam önemli, ama zihnim hala olayların etkisiyle o kadar karışık ki, düzgün düşünemiyorum.

Her şey sadece on beş dakika önce oldu, ama sanki ateşli bir rüya gibi geliyor — bazı kısımlar bulanık ve kafa karıştırıcı, diğer kısımlar ise zihnime kazınmış durumda.

Avery: Duştan sonra Whittingham'ın ofisine sürüklendim. Bir hafta boyunca Elsher ile görevlendirildim. O beni kıskırttı ve ben kendimi kaybettim... kazara masasını ateşe verdim. Theo'nun tecritte olması şanslıymış, yoksa ben de oraya sürüklenecektim.

Oturup cevabını beklerken, titrek nefeslerimi dinliyorum. Umarım her şeyi anlatmışımdır. Yarın bunları tekrar yüz yüze anlatmam gerekecek, ama en azından şimdilik ne olduğunu biliyor.

Epeydir karanlık, bu yüzden Grey'in yakında koridorlarda dolaşmaya başlayacağını düşünüyorum. Bu düşünce biraz rahatlatıcı, ama aynı zamanda hüznü de getiriyor. O kadar yakın, ama o kadar uzak.

Bu yerden nefret ediyorum.

Cep telefonu elimde titreyerek cevap geldiğini bildiriyor, ben de hızla bakıyorum.

Damon: Lanet olası pislik sabrımı zorluyor. Grey'le birlikteyim, ona anlatırım. Tekrar olursa beni ara.

Kendimi lanetliyorum. Duşta olduğum için bir kez olsun cep telefonumu yanıma almadım ve bu oldu. Ama o haklı, dinlemek için onlarla iletişime geçebilmek için cep telefonumu yanımda tutmam gerekiyor. O lanet cep telefonu Elsher'in ofisine benimle birlikte geliyor. Ona hiç güvenmiyorum.

Avery: Biliyorum, özür dilerim. Duşa götürmedim çünkü güvende olacağımı düşündüm.

Cevabı hemen geliyor ve Whittingham'la karşılaştığımdan beri ilk kez, bir an için bunu unutuyorum.

Damon: Şu anda çıplak vücudunu hayal ediyorum.

Ağzımdan çıkan küçük bir çığlık beni korkutur. Kendimi toparlayıp cevap yazana kadar bu basit cümleyi dört kez daha okurum.

Avery: *En azından bugün hissetme*

şansın oldu. Damon: Yeterli değil ama.

Bu şakacı cevaba ağzım gülümsemeyle kıvrıldı. Dürüst olmak gerekirse, benim için de yeterli değildi. Hayatımı mahvettiğini söylediğimde yalan söylemiyordum

—hepsi mahvetti.

Ama yıkıntılar içinde, beni daha güçlü birine dönüştürüyorlar. Eski Avery öldü — ateşte yok oldu. Ve bir süre, hayaletim bu duvarları dolaştı, her gün aynı şeyleri tekrarlardı, işlerin nasıl ve ne zaman bu kadar kötüye gittiğini hiç anlamadan.

Parça parça, beni yeniden bir araya getirdiler. Kusurlarım artık beni küçültmüyor — seviliyor ve kabul ediliyor. Nefret ettiğim yanlarımla, uyum sağlamayı öğrendim.

Ve en iyisi, sonunda kendimi affettim.

Dünyanın geri kalanına göre ben yıkılmışım ve bunun için kendimi suçluyordum. Acıyı ve ıstırabı hak etmişim, gerçekten hayatta kalmak için ihtiyacım olandan daha azıyla yetinmişim. Ama kendimi tüm bunlar için affediyorum. Onların beni çizdiği gibi bir insan değilim. Gerçek suçluları işaret etmem gerekirken tüm bu kötü muameleye katlandığım ve kendimden nefret ettiğim için kendimi affediyorum.

Avery: *Asla yeterli olmayacak. Daha fazlası her zaman daha iyidir.*

Oturup hücreye bakarak cevap bekliyorum ama hiçbir şey gelmiyor. Dakikalar geçiyor, ay başımın üstüne yerleşip duvarlara gölgeler düşürerek beni karanlığa gömüyor ve odadaki ışık sönüyor. Sonunda pes edip uyumaya karar veriyorum, başımın yanında cep telefonumu tutarak yatağa kıvrılıyorum.

Uyku gelmiyor ve kafamda olanları tekrar tekrar düşünüyorum. Ama bir şekilde sakinleşmiş ve huzur bulmuş durumdayım. Daha önceki şok ve adrenalin etkisi azalmış. Theo ve Damon'un önceki mesajları beni sakinleştirmiş ve Grey'in dışarıda tam bir bekçi köpeği modunda olduğunu biliyorum. Bu gece her şey yolunda... Yarın hallederiz. Şu anda yapabileceğimiz tek şey günü gününe yaşamak ve bugün hayatta kaldık.

Bu yeter.

Kapının dışında sessiz, ritmik bir yankı var, o kadar zayıf ki, borulardan ya da devriye gezen muhafızlardan geliyor olabilir. Cep telefonum başımın yanında titrediğinde, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için aceleyle onu alıyorum. Muhtemelen Grey mesaj atıyordur, çünkü görevdeyken yapacak başka pek bir şey yok.

Gelen kutusunu açtığımda, gönderenin Grey değil Damon olduğunu görünce şaşırdım.

Damon: Uyanık mısın?

Uykuya dalmış gibi görünmediğim için, daha çok alaycı bir şekilde kendi kendime güldüm.

Avery: Hayır, hiç de değil.

Cevabı hemen gelir, tek kelimelik.

Damon: İyi.

Yatakta otururken kaşlarım karışık bir şekilde çatılır. Belki acil bir toplantı vardır ya da sabaha kadar bekleyemeyecek yeni gelişmeler vardır.

Cevap yazmaya başlamadan önce, cep telefonu tekrar titrer.

Damon: Benim için bir şey yapmanı istiyorum.

Hemen ardından, arka arkaya başka mesajlar da gelir. **Damon: Yaklaşık yirmi saniye içinde kapının kilidini açacağım. Damon: Bir oyun oynayacağız.**

Damon: Sen koş.

Damon: Ben seni yakalayacağım.

Mesajları okurken gözlerim büyüdü, kalbim hızla çarpmaya başladı. Dışarıdaki sesler giderek yükselir ve sonra... sessizlik.

Tık.

Kapım bir santim kadar gıcırdayarak açıldığında başımı kaldırıyorum. Yavaşça ayağa kalkıp odayı geçerek kapıyı tamamen açıyorum.

Koridor, yer yer ay ışığının vurduğu kısımlar dışında karanlıktır. Odadan dışarı çıktığımda, gözlerimi kısarak kütüphaneye doğru bakarım. Orada hiçbir şey olmadığından emin olduğumda, soluma bakarım.

İlk başta hiçbir şey görmüyorum, ama zayıf bir parıltı dikkatimi çekiyor ve tekrar bakıyorum. Koridorun sonundaki karanlıkta, gölgelerin arasında gizlenmiş bir silüet duruyor.

Kalbim göğsümde o kadar hızlı atmaya başlar ki, etrafımda yankılandığını duyabileceğimden neredeyse eminim.

Gerginleşir, belirsizlikle silüete bakarım. Bir adım öne çıkar ve ay ışığının bir parçasına girer, sonunda yüzünü görebilirim.

Sert kırmızı ve siyah, çarpık yüz hatları... *Şeytani*. Onu hemen tanıdım: *Cirque des Morts'un* imzası olan maske ve siyah kıyafet. Damon beni kurtardığında giydiği kıyafetle tamamen aynıydı.

Aynı.

Elim avucumdaki hücreyi sıkıştırıyor, tüm vücudumu bir sıcaklık kaplarken onun mesajlarını hatırlatıyor.

Aklıma tek bir kelime geliyor... onun verdiği tek talimat.

Koş.

Sanki aklımı okumuş gibi, bana doğru bir adım atıyor ve vücudumu harekete geçmeye zorluyor. Dönüp koridordan koşmaya başlıyorum, ayak sesleri hızla arkamdan geliyor.

Nereye gideceğimi bilmiyorum. Karanlıkta neredeyse hiçbir şey göremiyorum. Lilydale'in yerleşimini rahatsız edici bir şekilde iyi biliyorum, ama karanlıkta burası bir labirent gibi.

İlk içgüdüm kütüphaneye koşmak, Grey'in yaptığı gibi kapıyı barikatlayabilir miyim diye merak etmek. Bu fikri hemen reddediyorum çünkü yeterince hızlı olamam, ayrıca çok *bariz* bir fikir.

Bunun yerine, sağa dönüp koridorun kapılarını açtım. Sonuna kadar koşmaya devam ettim ve boş mutfığa girdim.

Burası ürkütücü bir sessizlik içinde, sesler paslanmaz çelik aletler ve tezgahlar tarafından bozuluyor. Gümüşten zayıf bir ışık yansıyor, günün sonunda yapılan temizlikten kalan antibakteriyel sprey kokusu hala havada asılı duruyor.

Tezgahın arkasına saklanıp, yavaşça yaklaşan ayak sesleri mutfığa doğru ilerlerken nefesimi tutarak çömelıyorum.

Tezgahın altında küçük bir boşluk var ve oradan, kapının kasıtlı olarak yavaşça açıldığını ve bir çift siyah eşofman pantolonun ortaya çıktığını görüyorum.

Kalbim hızla atıyor olsa da korku duymuyorum, kendimi güvende hissediyorum.

Ve... onun beni yakalamasını istiyorum.

O mutfakta dolaşırken, sessizce ilerleyerek diğer tarafa gizlice geçiyorum. Adımları duruyor, vücudu metal tezgahın arkasında gizleniyor.

Havada elektrik hissediyorum — ikimiz de birbirimizi arıyoruz. Nerede olduğunu *neredeyse* hissedebiliyorum, ama sonra hava aniden durgunlaşıyor.

Sessizlikten başka bir şey yok, ayak seslerinin zayıf yankısı ya da nefes alma sesi bile yok.

Hareket etmeye cesaret edemiyorum, ellerim tezgahın altındaki destek çubuğuna tutunarak çömelmiş vücudumu sabit tutuyorum.

Henüz hareket etti mi? Hiçbir şey duyamıyorum. Sanki odada değilmiş gibi...

Aniden, gözümün ucunda bir hareket görürüm ve bir el ayak bileğimi kavrar, beni yere düşürür. Küçük bir çığlık atarım, sırtım soğuk fayanslara çarpar ve mutfak zemini boyunca sürüklenirim.

Bir vücut üzerime doğru hareket etti, ellerim başımın yanındaki yere çarptı, üzerime eğildi ve beni köşeye sıkıştırdı.

Gözlerim maskeyi tarar, siyah gözlere bakarken göğsüm hızlı ve ağır nefeslerle yükselir.

Sağ eli kalkar, yumruklarıyla yüzümün yanını okşar ve sonra daha aşağı iner. Parmakları boynumda dans eder, ben şaşkınlıkla küçük bir çığlık atarken boynumu kavrar.

"Seni buldum," diye mırıldanıyor, alçak sesi neredeyse bir hırıltı gibi.

Titrek ellerimle maskenin alt kısmını tutuyorum. Beni durdurmaya çalışmıyor ve maskeyi tamamen yukarı çekiyorum. Damon'un ateşli yeşil gözleri doğrudan bana bakıyor.

Başımı kaldırıp eline bastırıyorum. Beni kendine doğru çekerken parmakları boynumu sıkıca kavlıyor ve dudaklarımız çılgınca bir öpücükle birleşiyor.

Maskeyi tamamen çıkarıp yere attım ve kollarımı boynuna doladım. Dili benimkini arıyor, ikisi birbirine çarparken ben sessizce ağzına inliyorum.

Boynumdaki baskı kaybolur, ellerini sırtıma dolayarak tekrar diz çöker ve beni de kendisiyle birlikte yerden kaldırır. Beni sıkıca tutarak, ayağa kalkarken beni yerden kaldırır, bacaklarım beline dolanır.

Damon beni tezgahın kenarına kaydırır, bacaklarımı ayırarak aralarına geçer. Dudakları ağzımdan ayrılır, çene hattım boyunca öperek boynuma iner.

Dokunduğu her santimetrekarelik cilt, karnımda ateş gibi yanıyor. Sanki beni yakalayacak hiçbir şey yokmuş gibi serbest düşüş yapıyormuşum gibi hissediyorum.

Elleri gömleğimin altına girip belime kadar sıkıca kayıyor. Elimi uzatıp toplanmış kumaşı tutup başımın üzerinden atıyorum ve yere düşürüyorum. Damon hareketlerini durdurup bir an çıplak göğsüme bakıyor.

"Mükemmel," diye mırıldanır, parmağını göğüs kemiğime doğru kaydırır.

Dokunuşundan hafifçe titriyorum, meme uçlarım sertleşiyor, o da birinin etrafında yavaşça daireler çiziyor.

İkimiz de onun meraklı parmaklarının cildimde hareket etmesini izliyoruz, başparmağı pembe tepeyi okşuyor. Daha aşağıya doğru ilerliyor, şortumun bel kısmını bulana kadar, ellerini altına geçirip kalçalarımın altına doğru itmeye başlıyor.

Altımdaki soğuk metale ellerimi düzleştirip kendimi kaldırıyorum, böylece şortumu ve iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı kaydırabiliyor. Kıçım tezgahın üzerine zar zor geri inerken, elleri uyluklarımı daha da ayırıyor ve tüm vücudumu ona sergiliyor.

Damon'un gözleri doğrudan amıma düşer, beni gördükçe gözlerinde bir sıcaklık parlar. "Bütün öğleden sonra *bunu* düşündüm," diye itiraf eder, bir eli uyluklarımı kavrarken, diğeri klitorisime doğru yol alır.

Sersemlemiş bir şekilde ona bakarken, kelimeler boğazımda düğümlenir. Önümde diz çöker, başı pelvisimle aynı hizada, başparmaklarıyla beni daha da açar.

Bana baktığında ölecekmişim gibi hissediyorum, ikimizin gözleri birbirine kilitlenirken, dili klitorisimin üzerinde kayıyor. O beni ağzıyla kaplarken, ben de dengemi sağlamak için elimi onun başının arkasına koyuyorum, klitorisimi emiyor, sonra dilinin ucuyla yerini alıyor.

Gözlerimi ondan ayıramıyorum, ağzı bana yapışık halde dizlerinin üstünde bana bakarkenki görüntüsü beni büyülemiş durumda.

Sonunda geri çekildi ve başparmağıyla uyluklarımdaki yara izini okşadı — Grey'in beni sahiplendiğinin izleri.

"Benim," der, yara izindeki harfleri izlerken, ama bu daha kişisel bir ifade gibi gelir, sanki kendi ifadesini yapıyor gibidir.

"Seni görmek istiyorum," diyorum ona çaresizce, kapüşonlu sweatshirtini çekerek.

Damon ayağa kalkar, yüzünde bir gülümseme belirir ve kapüşonlu sweatshirt'ünü hızla çıkararak altındaki çıplak gövdesini ortaya çıkarır. Parmaklarımla ona dokunduğumda, sert, tonlu kasları dalgalanır.

Tezgahtan kayıyorum, ayaklarım yere değmeden ellerim onun eşofmanının ipi çekiyor. O benim öncülük etmeme izin veriyor, ellerim eşofmanının üstünü tutup yere ittiğinde aşağıya bakıyor. Altında hiçbir şey yok, bunun kesinlikle planlanmış olduğunu fark edince midem düğümleniyor. Mesajlarında açıkça belli olmasa da, şimdi belli.

Atılmış eşofmanını yana doğru tekmeliyor, ama benim gözlerim tek bir şeye odaklanmış durumda. Damon elimi tutup dikkatimin odağına yönlendiriyor, parmaklarım onun sert penisini kavırıyor.

"Dokun bana, Avery," diye homurdanıyor, sözleri rica etmekten çok emir gibi geliyor.

Elimi onun uzunluğunu okşarken, yanaklarım sıcak bir pembe tonuna bürünürken, zorlukla yutkunuyorum. O, Grey ve Theo kadar kalın ve uzun, dokunuşuyla titrediğini izlerken nefesim kesiliyor.

Onu böyle tepki vermeye zorlayabilmek, yüzünün zevkten kıvrılmasını izlemek, kendimi kaptırmak istediğim sarhoş edici bir duygu.

Daha hızlı hareket ettikçe kendime güvenim artıyor, elim onu sıkıca kavırıyor ama yüzünü izlemekten kendimi alamıyorum. Gözleri kapalı, yüzü zevkle dolu ama kendini kontrol etmeye çalışıyor gibi görünüyor, bu anı bana bırakıp kontrolü bana vermek istiyor.

O. Ölülerin Sirki'nin kontrolcü, duygusuz lideri.

Ve şimdi o benim.

Bunu yapmak, kontrolü bana devretmek için bana yeterince güvendiğini bilmek, benim için her şey demek.

Dizlerimin üzerine çökerek, gözlerimi yüzünden ayırıyorum ve önümdeki penisine hayranlıkla bakıyorum. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum, ama başımı kaldırmıyorum, bunun yerine öne eğilip dilimi ucuna sürüyorum.

"Siktir," diye fısıldadı, elleriyle başımı tutmak için uzandı. Ama baskı yoktu, benim hızımda onu ağzıma almamı bekledi, onu tadarken inlemesi penisinin uzunluğunda titreşti.

Parmaklarının kafa derime gömüldüğünü hissediyorum, dudaklarım onun derisini okşarken kalçaları hafifçe titriyor. Kendi iyiliğim için kasıtlı olarak yavaş davranıyorum, onun bu kısmını tanımak için zaman ayırmak istiyorum. Ama kontrolünün kırılma noktasına yaklaştığını hissedebiliyorum.

Dilim onun penisinin alt kısmı boyunca kayarken, bir homurtu çıkarır ve aniden geri çekilir, böylece ağzımdan çıkar. Ellerimden sıkıca tutulur ve yerden kaldırılır, sonra döndürülür ve tezgahın üzerine eğilirim.

Soğuk metal cildime bastırınca bir çığlık attım, meme uçlarım daha da sertleşti. Arkamda Damon bacaklarımı ayırırken, eli amımı kavradı ve iki parmağını içeri soktu.

Hazırlanacak zaman yok, parmaklarıyla beni hızlıca sikmeye başlar, zevk tüm vücudumu sararken dudaklarımdan çığlıklar dökülür.

Aniden, elleri vücudumdan çekildi, itiraz eden inlemem, onun sikişinin ucu ile kesildi. Bu, gece ile gündüz kadar farklıydı, o yavaşça, santim santim içime giriyordu.

Vücudum onun etrafında gerilir, parmaklarım altımdaki soğuk metali kavramaya çalışırken, penisi benim sıcaklığımın içine batar. En dibine ulaştığında durur ve ikimizin de birleşmiş vücutlarımızın hissini tadını çıkarmamıza izin verir.

Damon üzerime eğildi, göğsü sırtıma bastırırken omuzlarımı öptü, saçlarımı kenara itti. "İçine girmek için çok uzun süre bekledim," diye fısıldadı. "Hayallerimde hayal ettiğimden bile daha iyi hissettiriyorsun."

Ben cevap veremeden geri çekildi ve penisini içime sertçe soktu. Inleyerek öne doğru kayarken, onu hissetmek için kolumu geriye uzattım. O içime girerken, elim belinde duruyordu ve vücudumu tezgaha sıkıştırıyordu.

Kalçaları benimkilere uyum sağlarken, saçımı avuçlayarak başımı geriye doğru çekiyor. Dudakları boynumu buluyor, ısırp emerek cildime saldırıyor. Çenem boyunca ilerliyor, sonunda ağzıma ulaşp dudaklarını benimkilere bastırıyor.

Onun ritmine uyarak kalçamı geriye doğru itiyorum, dili dudaklarımı zorla geçiyor. Damon saçımı bırakıyor, yerine elini yüzümün yanına dolayarak beni yerinde tutuyor.

Vücudum onun etrafında kasılır, tenlerimizin birbirine çarpma sesi mutfakta yankılanır. Diğer elinin belimden aşağı kayarak uyluklarımın ön tarafına dolandığını hissederim, işaret parmağı klitorisime dokunana kadar.

Elektrik vücudumu sarar, o klitorisimi sertçe okşarken sırtım şiddetle ona doğru kıvrılır.

Ayak parmaklarım kıvrılır, ayaklarım yukarı doğru itilir, parmak uçlarımda dururum, onu daha derine almak için kıcıımı mümkün olduğunca geriye doğru iterim. Zevk artmaya devam eder, kendimi çökmeye hazır hissederken içimden yoğun bir şekilde geçer.

"Üzerime boşal," diye ağzıma doğru homurdanır. "Seni tekrar hissetmek istiyorum."

Karşı koymak istesem bile, kazanmamın imkanı yok. Üç derin itiş daha ile, ben uçuşumun kenarına düşerim, onun altında titrerken odada bir çığlık yankılanır. Damon bana birkaç kez daha sertçe girer, ama vücudum onu o kadar sıkı sıkı ki, birkaç saniye sonra o da benimle birlikte mutluluk dolu doruğa ulaşır.

Yüzü boynuma gömülür, durgunlaşırken düşük homurtusu ve küfürleri cildimde titreşir, parmakları iz bırakacak kadar sertçe bana bastırır.

Başımı eğiyorum, yüzümün bir tarafı serin yüzeye yaslanıyor, ikimiz de hala birbirimize bağlıyken ağır ağır nefes alıyoruz.

"*Maintenant tu es à moi aussi*," diye fısıldıyor, boynuma ve çeneme öpücükler
konduruyor. Bu kelimelerin anlamını bilmiyorum, ama bir şeyi biliyorum.
Artık ona sahip olduğuma göre, onu bırakmayacağım.

Bölüm 31

Damon

Her şeyi siktir et.

Artık kişisel sonuçları ya da Arthur ya da babamın misillemesini umursamıyorum.

Bırak gelsinler.

Aslında, onları *cesaretlendiriyorum*. Çünkü şu anda önemli olan tek şey bu duygu, bu an.

Güneş ufukta yükselmeye başlıyor, odama hafif bir ışık sızıyor. Her zamanki sabah soğuğu yok, battaniye aşağı kaymış ve kalçalarımın üzerinde duruyor. Avery'nin sıcak çıplak vücudu bana yaslanmış, derin uykusunda nefes alışı düzenli.

Kolumu ona doladım, parmaklarımla sırtını okşarken tavana bakıyorum. Dün gece hiç uyudum mu emin değilim, ama hiç olmadığım kadar enerjik hissediyorum.

Mutfaktan çıktıktan sonra, onu tekrar *ve tekrar* becermek için doğrudan Westwood Wing'e sürükledim.

Onu tek başına odasına geri göndermem mümkün değildi. Bütün gece odasının önünde dursam bile, ona dokunamamak ve onu görememek işkence olurdu. Ayrıca, yaptıklarımızdan sonra tek başına uyumaya mahkum edilmeyi hak etmiyordu.

Dün gece bana Arthur'un son saçmalığını anlatan bir mesaj attığında çok sinirlendim. Grey de benim kadar sinirliydi, istersem savaşa girip Arthur'un ofisine baskın yapmaya hazırdı. Hayır dediğimde, beni şaşırtacak şekilde başka bir şey önerdi.

"Bu gece benimle yer değiştir. Onu görmeye git."

Bundan sonra ikimizin de başka bir şey söylemesine gerek yoktu, sessiz konuşma ve anlamı açık ve netti. Dün ona elime boşaldıktan sonra, geri dönüşü olmayan bir noktaya geldiğimizi biliyordum. Artık daha fazla dayanamazdım. Ve görünüşe göre, bu Grey için de açıktı.

Muhafızların herkesi kahvaltı için uyandırmasına hala bir saatten fazla var. Zaten yanan ateşe benzin dökebilecek bir dizi olayı başlatmak üzere olduğumun farkındayım. Ama onların saçmalıklarından ve antiklarından bıktım. Grey haklı, onları durdurmak için başka bir çözüm bulacağız. Ve birkaç saat içinde bu haber yayılacak.

Lilydale'de domino etkisi yaratacak. Avery'nin odamda olması sadece Arthur'un kurallarına bir *"siktir git"* demek değil, bundan daha fazlası.

Bu, onu sahiplendiğim anlamına geliyor.

Daha önce de Grey ve Ashwood'a bağlı olduğu için ona dokunulmazdı, ama şimdi benim damgam ve korumamla, bundan da öte bir yüceltme yaşayacak. Diğer hastalar buna saygı duyacak, ama personel... o başka bir mesele.

Bunun aynı zamanda onu bir hedef haline getireceğini de çok iyi biliyorum. Cirque des Morts ile olan bağlantısı yüzünden zaten onun peşine düşmüşlerdi. Ama şimdi onun *benim* olduğunu öğrenirlerse? Babam çılgına dönecek. Arthur öfkelenecek, bana zarar vermek isteyecekler. Ama herkese çok net bir şekilde söyleyeceğim...

Ona dokunursanız, kabuslarınızı mutlu bir yer gibi göstereceğim. Gözümü kırpmadan her şeyi ve herkesi yakacağım.

Ölümü dileyenler çünkü bu en kolay çıkış yolu olacak.

Serbest elimle cep telefonuma uzanıp Grey'e bir mesaj gönderiyorum. Saat erken ama o uyanık olacaktır — bir plan yapabilmemiz için onu hazırlamak en iyisi. İhtiyacımız olan son şey, dün gece ne yaptığımı bilse bile, onun gafil avlanması. Muhafızlar odasını boş bulduklarında alarmı çalacaklar ve bu, onu birlikte dışarı çıkararak direnme fırsatımız olacak.

Bir uyarı.

Bir darbe geliyor ve kan dökmekten korkmuyoruz.

Tek şartım, babamı benim öldürmemdir. Grey, isterse Arthur'u alabilir — Arthur'u parça parça etmesini seve seve izlerim.

Birkaç mesajlaşıp, muhafızlar gelmeden önce koridorda buluşmaya karar verdik. Sabahları

sabahları serbestçe dolaştığımızı görmeleri ilk kez olmayacak, güvenlik sistemlerini alay konusu yapıyoruz. Ama bu sefer, bu bir mesaj.

"Ne yapıyorsun?" Avery uykulu bir şekilde mırıldanıyor, gözleri hala kapalı, başını omzuma yaslamış.

Hücreden gözlerimi ayırıp, rahatlamış vücuduna bakıyorum. Hâlâ bana sarılmış, vücudumun kenarlarına mükemmel bir şekilde uyum sağlıyor.

Gülümseyerek, hücreyi yatağın ucuna atıyorum, battaniyeyi alıp başımızın üzerine çekerek onu tamamen bir kenara atıyorum.

"Sen," diye mırıldanıyorum, dönüp onun üzerine çıkıyorum.

Sabahın geç saatlerinde, haber çoktan yayılmıştı.

Hastaların heyecanlı fısıltılarını duyuyor ve bakışlarını hissediyorum. Muhafızların da kahvaltıdan sonra Arthur'a rapor verdiklerinden şüphem yok, bu yüzden Christopher, Markel'in ofisinin önünde Avery'yi beklerken beni koridorda köşeye sıkıştırdığında, alaycı bir yorum yapmaya geldiğini varsayıyorum.

"Söyleyeceklerinle ilgilenmiyorum," diye tembelce söylüyorum, o konuşmadan.

Christopher birkaç adım ötede durur, elleri cebinde. "Bence ilgileneceksin."

Gözleri Grey'e kayar, sonra tekrar bana döner.

"Devam et," diyor Grey, onun varlığından da açıkça rahatsız olmuş bir şekilde.

Sevgili kuzenim bu emre gözlerini devirdi ve cebinden bir şey çıkardı. Hızla onu göğsüme doğru itti ve elim hızla yukarı fırlayarak parmaklarını yakaladı ve geri çekilemeden acı verici bir şekilde kısırdı.

Ama merakım galip gelir ve onu bırakırım, elimdeki plastik karta bakarım.

"Bu da ne böyle?" diye soruyorum ona.

Grey ilgiyle doğrulur ve kollarını açar. Kaşları kalkmıştır, muhtemelen benimle aynı şeyi düşünüyordur.

"Bu, hücre hapsi için yedek kart," diye fısıldadı Christopher, şüphelerimizi doğrulayarak. "Bu sabah gelirken Dorothea'nın çekmecesinden çaldım. Bugün izinli."

Kartı omzumun üzerinden Grey'e uzatırım, o da hemen kapar ve cebine koyar. "Neden?"

"Theo'yu çıkar ve mümkün olduğunca çabuk ofisime gel. En son kodu kalın kalemle kartın arkasına yazmış."

Sesindeki aciliyet alarm zillerini çaldırıyor. Ve nedenini anında anlıyorum.

"Sipariş verildi, değil mi?"

Christopher sert bir ifadeyle başını salladı. "Bu sabah ilk iş olarak. Dizüstü bilgisayarında bir kopyası var."

Bir saniye gözlerimi kapatıp nefes alıyorum ve her zamanki *meditasyon* taktiğimi uyguluyorum: babamı bir kan gölünde hayal ediyorum. İşe yarıyor ve gözlerimi tekrar açıp onun gözlerine bakıyorum.

"Grey," diyorum sessiz bir emirle, gözlerimi Christopher'dan ayırmadan.

"Anlaşıldı," diye cevaplıyor ve hemen koridora doğru koşuyor.

Gözlerim Markel'in kapalı kapısına kayınca, Christopher'ın yüzünde endişe belirir. "Burada bekle," der, kapıyı çalar ve aralık bırakır.

Kapıyı kapatmadan önce boğuk seslerle konuşmalar duyuyorum, bana onu takip etmem için işaret ediyor. Kaşlarımı kaldırarak, olduğum yerde kalıyorum. Durup bana bakıyor.

"Markel onu benim ofisime kendisi getirecek. Ona, işini bitirdikten hemen sonra bir seansı olduğunu söyledim."

"Ve sen benim onu o yaşlı bunakla yalnız bırakacağımı mı sanıyorsun?" diye alaycı bir şekilde soruyorum. "O, Arthur'dan onu koruyacak mı?"

"Arthur öğle yemeğine çıktı," diye cevaplar Christopher. "Babanla *kutlama yapıyorlar*. Ofisim otuz adımdan daha az uzaklıkta. İstersen kapıyı açık bırakırız."

Gözlerimi ona dikip, bir şey olursa Markel ve Christopher'ı öldüreceğime dair içimden bir söz veriyorum. Elimi yüzüne doğru uzatıp, diğer elimle cep telefonumu çıkarıp Byrone'a mesaj atıyorum.

Arthur gezegenin diğer ucunda, biz de ondan bir metre uzakta olsak bile, bu benim için yeterli olmazdı.

Byrone ve Leighton iki dakikadan az bir süre sonra ortaya çıkarlar ve Christopher'ın ofisine giderken yanlarından geçerken bana başlarıyla selam verirler. Ofise girmeden önce Markel'in kapısının önünde yerlerini aldıklarından emin olmak için son bir kez kontrol ederim.

Christopher masasının diğer tarafına dolaşır ve eğilerek dizüstü bilgisayarına şifresini yazar. Birkaç saniye sonra, köşedeki yazıcı çalışmaya başlar ve biz sessizce dururken kağıtlar çıkmaya başlar.

Kağıtları sıralamaya başlar ve birden fazla kopya yazdırdığını fark ederim. Arkamda ayak sesleri duyulur ve dönüp baktığımda Grey'i ve hemen arkasında Theo'yu görürüm.

Theo'ya keskin bir baş selamı veriyorum, günlerce hücre hapsinde kalmasına rağmen hala kendine hakim olduğunu görünce etkileniyorum.

Bir tomar belge göğsüme itilir ve dikkatimi çeker, Christopher diğer ikisine birer kopya verirken ben de onları karıştırmaya başlarım.

"Hızlıca göz attım," diyor, kendi kopyasını zımbalayıp gözden geçirirken. "Emir ön tarafta, ve değiştirilmiş tröstü arkaya eklemişler."

"Siktiğimin orospusu," diye mırıldanıyor Grey, belgeleri incelerken koltuklardan birine oturuyor. "Çok çabuk halletmiş."

"Rüşvet," diye onaylıyorum, gözlerim tanıdık tröst maddelerini okurken. Annemin ölümünde bile babamı mahvetmeyi başardığı beni her zaman güldürmüştür. Babamın tek kuruş bile almamasını sağlamak için elinden geleni yaptı. Babam buna itiraz etmek istese de, bunun kamuoyunda nasıl görüneceğini biliyordu

, bu yüzden beni hapse atmak en iyi seçenektir. Hayatta kalan tek yasal vasım olarak endişeli baba rolünü oynadı. Güven sözleşmesi onun kendisi için para almasını yasaklıyordu, ama sanırım sonunda bir boşluk buldu.

Theo elindeki paketi kaldırdı, kaşlarını çatarak. "Belli ki birkaç şeyi kaçırmışım."

"Öyle görünüyor," diye alaycı bir şekilde mırıldanıyorum. Bana kaşlarını kaldırıyor, Grey ise içeriden bilgi sahibi olduğu için burnunu çekiyor.

Muhtemelen Theo'yu kızdırmamalıyım, ama son on beş saat içinde Avery'nin içine defalarca gömüldüğümü bilmesini istiyorum. Onun umursayacağını düşündüğümünden değil, *benim umursadığımdan*.

Christopher üçümüz arasında bakışlarını gezdirir ve altta yatan anlamı yakalar. Theo da onunla aynı fikirde, ama omuz silker ve hiç etkilenmemiş gibi dikkatini tekrar evrak işlerine verir. "Zamanı gelmişti."

"Damon," diye uyarıyor Christopher.

"Bana başlama," diye karşılık veriyorum, sesim kararmış. Onun zaten bildiğini biliyorum —herkes biliyor. Avery için endişelenme çabalarıyla ya da *duygularım*la ilgili lanet olası esprili yorumlarıyla uğraşacak havamda değilim.

Diğer ikisine bakarak başını sallıyor ve iç çekerek yoluna devam ediyor. "Alexander çoktan parayı çekmeye başlamış olsa bile şaşırmam."

"Şu anda onlara öğle yemeği ısmarlıyorumdur herhalde," diye mırıldanırım. "Ama en azından bir plan yapabilmek için küçük bir fırsatımız var. Bunu nasıl öğrendin ki?"

Grey başını kaldırır ve Christopher'a şüpheyile bakar. Alexander'ın bunu kimseyle paylaşmayacağını biliyoruz.

"Arthur bu sabah Alexander'ın e-postasını yanlışlıkla personele ilettiler," diyor. "O geri çağırdı, ama ben işe gitmeden önce koşuya çıkmıştım, bu yüzden PDF'nin bir kopyasını hemen kaydettim."

"Bu tam bir Freudyen kayma," diye alay eder Grey, yüzünde öfke belirir.

"O piç kurusu sevinmekten hoşlanıyor," diyorum, güven maddelerini gözden geçirirken. Her şey tanıdık geliyor, ama bunu incelediğimden bu yana epey zaman geçti. Aniden, bir bölüm dikkatimi çekiyor — hatırladığım ama hiç dikkat etmediğim bir bölüm.

Annem işlerini titizlikle yapardı, her zaman mümkün olan her şeyi düşünmeye çalışırdı. Kaşlarını çatarak, potansiyel bir çözüm bulmuş olup olmadığını anlamaya çalışıyorum.

"Ne oldu?" diye sorar Grey, yüzümdeki ifadeyi fark ederek.

Ona bakıyorum. "Otuz dördüncü sayfaya, on altıncı bölüme bak."

Diğerleri de onu takip ederken odayı kağıt sesi doldurur ve maddeyi okurken bir sessizlik çöker. Christopher ilk olarak başını kaldırır, gözleri hafifçe büyümüştür.

"Dalga geçiyorsun..." der inanamayan bir şekilde. "Bunu düşünmüş olamazsın."

"Başka seçeneğimiz var mı?" diye karşılık veriyorum. "Burada sadece küçük bir fırsat penceremiz var."

Gözlerim Grey'e kayar, tepkisini ölçmek için. Yüzü buruşmuştur, bu fikirden pek hoşnut olmadığı açıktır, ama yine de düşünmektedir.

"Hoşuma gitmiyor," diye itiraf ediyor. "Ama bu bizim tek şansımız olabilir." "Theo," diyorum, dikkatimi ona çevirerek.

"Ne düşünüyorsun?"

Yüzünde hiçbir ifade olmadan bana bakar. Onun fikrini sorduğum için şaşırdığını anlayabiliyorum, ama bu kararı tek başıma veremem.

"Bence ne yapmamız gerekiyorsa onu yapmalıyız," diye cevaplıyor. "Bu sonsuz bir çözüm değil ve Grey'in bana anlattıklarına göre tek çözüm gibi görünüyor."

Yavaşça başımı sallayarak lojistik detayları düşünmeye çalışıyorum. "Christopher, bu konuda sana ihtiyacımız var."

Ondan hücre ve ekipman istemek bir şey, ama *bu...*

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyor. "Sonuçları çok ağır olacak."

"Ya bizimle savaşırın ya da batan gemiyle birlikte batarsın," diye ateşli bir şekilde karşılık veriyorum. "Çünkü sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, bir kez başladılar mı, bu bir kayanın tepeden aşağı yuvarlanmasını durdurmaya çalışmak gibi olacak."

Christopher evrakları masasına atar, içsel düşünceleriyle mücadele ederken elini yüzüne sürer. "Tamam," der yavaşça. "Yapacağım. Ama bunun kokusu duyulduğunda, kapı dışarı edileceğimi biliyorsun. Artık hiçbirinizi koruyamayacağım."

"Bu, almamız gereken bir risk," diyorum ve yerdeki bir kutuyu işaret ederek başımı sallıyorum. "Bu, gözetleme ekipmanı mı?"

O da başını sallar. "Çok zor bir dönem geçireceksin."

"Bunu şimdi yapmalıyız," diyor Grey acil bir şekilde. "Teddy hasta olduğu ve Arthur binada olmadığı için."

Yürüp kutuyu aldım ve Christopher'a başımı salladım. "Başla. Yarın yaparız."

"Yarın senin doğum günün," diye belirsiz bir şekilde işaret

ediyor. "Bunu yapmak için daha da fazla neden var..."

Yaklaşan sesler beni kesintiye uğratıyor, dördümüz tam da Avery'nin kapıda belirmesini görmek için sessizleşiyoruz. Avery'nin yanında Byrone ve Leighton var, arkasında ise şaşkın bir ifadeyle Markel duruyor.

"Hey..." diyor şüpheyle, odanın içinde etrafına bakınıyor, Theo'yu görünce gözleri parlıyor.

Grey anında keyifli havasından çıkar, gülümseyerek kolunu Avery'nin omuzlarına atar ve onu Theo'nun yanına götürür. "Hey, küçük katil. Birisi seni özlemiş."

tkaqtes 31

Aoesq

Muhafızlar beni aramaya gelmeden önce Theo'yu yakalamak için zar zor vaktim oldu.

Elsher'in yanına yaklaşma düşüncesiyle yere kusmamak için tüm irademi kullanmam gerekti. Çocuklar da gergin görünüyorlardı, ama Byrone bir şeyler hallederken onu oyalamak için fısıldaştıklarını duydum.

Elsher'in somurtkan bakışlarına ve itirazlarına rağmen, Theo ve Grey kapısının önündeki koridorda durup nöbet tuttular, ben de *görevimi* yerine getirdim.

Bu haftaki arkadaşımın Siobhan olduğu ortaya çıktı, yüzünden onun da buraya yerleştirilmesinden aynı derecede rahatsız olduğu anlaşılıyordu.

Elsher bize evrak işleri yaptırdı, tıpkı Arthur'un bana ceza verdiği zaman yaptığı gibi. Ancak bu sefer, gizli bilgiler veya gereksiz kopyalar değildi.

Ruh sağlığı ve tedavi yöntemleri üzerine yapılan araştırmaları anlatan araştırma makaleleri bizi meşgul ediyor ve ben tüm saati, sessizce dilimi ısırarak geçiriyorum.

Neyse ki Siobhan farkında değil gibi görünüyor, sadece burada olmak zorunda olduğu için daha çok sinirli.

Hiç konuşmuyoruz, sadece Elsher masasından bize sinsi sinsi bakarken evrakları olabildiğince çabuk hallediyoruz. Süremiz dolduğunda, Grey ve Theo içeri giriyor, Elsher'e sert bir bakış atıyor ve ikimizi hemen dışarı çıkarıyorlar. Siobhan benim çevremden şaşkınsa da, bunu belli etmiyor. Aksine,

oradan uzaklaştığı için rahatlamış gibi görünüyor, bana küçük bir el sallayarak selam veriyor ve biz derslere götürülmeyi beklerken koridorda kayboluyor.

Grey ders boyunca yanımda kalır, Charmaine onun bir kez olsun burada olmasına açıkça memnun olur. Serbest zaman başladığında, kütüphanede Theo'nun kollarına atlarım.

"Kahretsin, senin için çok endişelendim," diye onun göğsüne mırıldanıyorum.

Theo, yumuşak bir kahkaha atarak bana daha sıkı sarılır. "Bunu mini bir tatil olarak görüyorum. Tek kötü yanı senden uzak olmak."

Üçümüz masada oturuyoruz ve bana yöneltilen ateşli bakışlara rağmen, odadaki gerginliği hissedebiliyorum. Bana saldırmak için harekete geçmediklerinde, sonunda sinirlenip ellerimi havaya kaldırıyorum.

"Ne oluyor burada?" diye soruyorum.

Görünüşe göre perde arkasında bir şeyler olmuş. Damon bir işi halletmek için gitmiş ve ben hala hepsini Dr. Smith'in ofisinde bulduğum için çok şüpheliyim.

Theo'yu gördüğüme çok sevindim ama Whittingham'ın onu erken serbest bırakmış olması imkansız. Bir şeyler dönüyor ve ben cevaplar istiyorum.

"Alexander'ın yargıç arkadaşı kararı verdi," diye cevaplar Grey sakın bir şekilde.

"Biz

Sadece bundan sonra ne yapacağımızı düşünmeye çalışıyoruz."

Kaşlarımı çatıp, kalbim sıkışıyor. "Oh," diye mırıldanıyorum. "Kahretsin, Damon iyi mi?"

Grey bana anlamlı bir şekilde kaşlarını kaldırıyor. "Bilmiyorum, küçük katil. *O iyi mi?*"

Yanaklarım kızarır ve gözlerimi kaçırırım. İkisi de bana eğlenerek baktıklarını hissedebiliyorum. Sanırım bu, Grey'in benim yeni *durumumla* bir sorunu olup olmayacağı sorusuna cevap veriyor.

"İyiymi," diye mırıldanıyorum, utanarak. "Sadece senin de bu konuda yardım ettiğinizi varsayıyorum."

Grey gülüyor, Theo'ya sırtıyor. "Eminim çok gurur duyuyorsundur."

"Sonunda benim tavsiyemi dinlediğin için mi?" diye karşılık verdi Theo. "Senin umutsuz vaka olduğunu düşünmeye başlamıştım."

Şakacı atışmalar yüzüme bir gülümseme getiriyor ve ben de onlara minnettar bir bakışla karşılık veriyorum. "Teşekkür ederim."

"Bu onun için iyi olacak," diyor Grey sessizce, siyah tırnağıyla masayı tırmalayarak. "Ve senin için de."

"İyi misin?" diye soruyorum, içtenlikle endişelenerek.

Yüzüne bakıp bana yumuşak bir gülümsemeyle "İyiden de öteyim" der, beni rahatlatır. "Sen yanımda olduğun sürece her şey yolunda."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyorum ona, sesim umut dolu. "Ciddiyim," diye ekliyorum, Theo'ya bakarak.

Theo başını sallar ve bana gülümser. "Biliyoruz. Ama bu pisliklerden biri sana sıkıntı verirse, tepkimden dolayı özür dilemeyeceğim."

"Hey," diye araya girer Grey. "Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim."

"Ne dersen de," diye burun kıvrır Theo. "Hallman'ın ona dokunduğu için parmağını kim kopardığını unutma."

"Ve ona ne olduğunu da hatırlıyorsun," diye karşılık verir Grey. "Sadece solucan yemi oldu, ne trajedi ama."

Sesinde hiç sempati yok ve kaşlarım çatılır, düşüncelerim Vivian'a döner.

"Son birkaç gündür Vivian'ı kimse kontrol etti mi?" diye sorarım.

Grey bana sırtarak sinirlerimi yatıştırır. "Onu gözetliyoruz."

Daha fazla ayrıntıya girmez, ses tonu başka bir şeyin ya da birinin daha işin içinde olabileceğini ima eder, ama ben konuyu zorlamam.

Kütüphane kapısı açılır, Damon içeri girerken üçümüz de başımızı kaldırırız.

"Bitti," diyor ve diğer ikisi başını sallıyor. "Ne bitti?"

diye soruyorum, kafam karışmış bir şekilde.

Damon boş bir sandalyeye oturur ve bana eğlenceli bir bakış atar. Ben *onun* her zamanki sandalyesine, *Cirque des Morts* tahtına oturmuşum. "Byrone, Jillian, Leighton ve Andy kameraları kurdular. Canlı yayını dizüstü bilgisayarlarımıza aktarıyoruz. Şu anda tesisi izlemelerini sağladım. Ayrıca Arthur'un ofisine de bir tane saklamayı başardık."

"Harika," diyorum, dikleşerek. "Onun konuşmalarını dinleyebileceğiz. Onları durdurmak için bize bir avantaj sağlayabilir."

"Evet," diye onayladı Damon. "Ancak fonları hemen kullanmaya başlayacaklarını tahmin ediyoruz."

"Fonu tamamen tüketecekler mi?" diye soruyorum.

Damon başını sallar. "Bir süreliğine hayır. Ama babamın kendi çıkarları için parayı dışarı aktarmanın bir yolunu bulacağından şüphem yok. Arthur muhtemelen daha sonra gelip zaferini kutlayacak."

"Siktir et onu," diyorum, üçü de bana eğlenerek bakıyor. "Ciddiyim. Onları alt edeceğiz."

"Yıkacağız," diye onaylar Grey.

Bir titreşim bizi keser, Damon cebine uzanır. Cep telefonuna bakar, kaşlarını çatarak. "Siktir. Bu beklediğim bir gelişme değildi."

"Ne oldu?" diye sorar Theo sakin bir şekilde.

Cep telefonunu masaya koyar, gözleri benimkilere kayar. "Morgu ziyaret etmemiz gerekiyor."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, dehşete kapılmıştım.

Whittingham ya da Alexander-lanet-Dale'in aşamayacağı sınırlar olmadığını kabul etmeye başladım. Ama bu... buradaki durum, tahmin edebileceğim bir şey değildi.

Yüzlerindeki ifadelere bakılırsa, Damon, Grey veya Theo da tahmin edemezdi.

"O gerçekten öldü," diye mırıldanıyor Grey, dolap kapısını çarpıyor. "Huh— Anla artık."

Kapalı metal kapıya bakıyorum, gözlerim fal taşı gibi açılmış, onun şok olmuş yüzünün görüntüsü zihnimde kalmış. "Bunu o yapmış olmalı. Ama onu sevdiğini sanıyordum..."

Dorothea'nın soğuk, sert bedeni beynime kazındı. Çocuklar onun hasta olduğunu söylediklerinde, ben bunu önemsemedim. İnsanlar işlerinden sık sık hastalık izni alırlar. Ama Damon, Byrone'dan bir mesaj aldığı anda, canlı yayında bir gardiyanın bu sabah resepsiyonistin ölü bulunduğunu konuştuğunu duyduğunu söylediğinde, bunun doğru olup olmadığını kontrol etmemiz gerekti.

Buraya gelirken, arkadaşlar bana onun bu sabah işe gelmediğini ve Dr. Smith'in tecrit hücresi kartını çaldığını anlattılar. Garipti, ama Theo'yu çıkarmak için mükemmel bir fırsattı. Gerçeği bilmiyorduk.

O başından beri buradaydı.

"Arthur kendinden başka kimseyi sevmez," diyor Damon.

"Gerçekten bunu yapmış olabilir mi?" diye soruyorum, içtenlikle dehşete kapılmış bir şekilde.

Onların karanlık yanlarını sevmeye başladım, kötü şeyler yaptıklarını kabul ettim. Ama geriye dönüp bakınca, yaptıkları kötü şeyler... hepsi intikamdı

—akıl sağlığı konusunda adaleti sağlayanların boktan bir versiyonu.

Ama Whittingham... ve belki Damon'un babası... eğer burada işkence ve lme göz yumabiliyorlarsa, öldürmeleri de o kadar şaşırtıcı olmamalı.

"Kesinlikle. O bencil bir domuz," diyor Grey. "Muhtemelen çok yapışkanlaşmıştı ya da sadece bir yan hasardı. Alexander ile olan planına odaklanmakla çok meşgul. Muhtemelen onun yoluna çıkıyordu."

Düşüncelerim onun ofisine, masasındaki muma geri dönüyor. "Ona yüzünün olduğu bir hediye vermişti," diye mırıldanıyorum, ne hissedeceğimi bilemeden. "Ama masasını ateşe verdiğimde onu kırdım galiba."

Theo bana hoş bir sürprizle bakar. Ben de utangaç bir şekilde omuz silkerim. "Tam bir felaketti."

"Her halükarda, onun her sınırı aşacağını biliyoruz. Bu yüzden hemen karşılık vermeliyiz," diye araya giriyor Damon.

Nefes verip başımı salladım. Arthur'dan tiksiniyordum. Onun entrikacı bir piç olduğunu bilsem de, onu açıkça seven birini incitmesi beni *ok kızdırıyordu*.

Bana karşı çok kötü davrandı, ama sevme yeteneği vardı. Ve o onu kullandı, artık ona değeri kalmadığında bir kenara attı.

Onlar alırlar. Alırlar. Alırlar.

Görüşüm kırmızı bir denize dönüşüyor ve bir kez daha, ne yaptığımı fark etmeden, öfkeyle tıbbi aletlerle dolu metal bir tepsiyi duvara fırlatıyorum.

Kafamın içinde çığlık atıyorum. Ama bunları içimde tutuyorum,  endişeyle beni izlerken, ellerimi başımın üstüne koyup odada volta atıyorum.

"Aves?" diye bağırıyor Theo, ama onu zar zor duyabiliyorum.

"Tek yaptıkları bizi *kullanmak*," diye öfkeyle tkryorum. "Onlar iğrenç yaratıklar. Neden lmek zorundaydı? Neden bize işkence etmek zorundalar?"

Her cümlede sesim yükseliyor, yürürken vücudum titriyor.

Biri beni arkadan yakalıyor ve sıkıca sarılıyor.

"Sorun yok," Grey'in sesi beni sakinleştiriyor. "Sana bir daha zarar vermelerine izin vermeyeceğiz."

Dönüp, gözlerimde biriken hayal kırıklığı gözyaşlarını görmesine izin verdim. "Nasıl emin olabilirsin? Çünkü ben olmazsam, sen olursun. Sırada sen varsın. Ya da Theo, ya da Damon. Ya da sevdiğimiz başka biri."

Yüzümü ellerine alır, eğilip yakından bakar. "Nefes al," der yumuşak bir sesle. "Bunun çok zor olduğunu biliyorum."

"Nefes almak *istemiyorum!*" diye bağırırım. "Bunun durmasını istiyorum!"

Zihnimde, suyun dışarı taşıdığını görüyorum. Ve Dr. Smith'in öngördüğü gibi, bunu durduramıyorum.

Aniden, boğuluyormuşum gibi kendimi kapana kısılmış hissediyorum. Grey'in göğsünü nazikçe itiyorum, iki adım geri çekilip daha fazla eşya fırlatmaya başlıyorum, onları duvara çarpıyorum. Durduramıyorum ama yine yakalanıyorum, birinin sıcak sırtı bana yaslanıyor.

"Aves," diyor Theo arkamdan. "Bize odaklan."

Zayıf bir şekilde onun elinden kurtulmaya çalışıyorum ama o beni sıkıca tutuyor. Damon önüme geçiyor, yeşil gözleri yüzümü tarıyor. Bir şey söylemek istiyor gibi görünüyor ama söylemiyor. Bunun yerine, eli birdenbire uzanıp boğazımı kavıyor.

Beklenmedik bu hareket beni şaşırtıyor. Donup kalıyorum, düşüncelerimden sıyrılıp ona doğruca bakıyorum.

Benim geri döndüğümü fark edince, bana başını sallar. "İşte buradasın," der, başparmağıyla çenemi okşayarak.

Göğsüm titrek nefeslerle inip kalkıyor, ama dikkatim onunla dağınık. Yaklaşıyor, eliyle boynumu geriye doğru eğiyor. Yumuşak dudakları benimkilerle buluşuyor ve sanki bir radyonun düğmesi açılmış gibi. Sohbet kesiliyor, ben de onu öperken vücudum onunla Theo arasında gevşiyor.

Damon geri çekilir, bir kez daha yüzümü kontrol eder ve sonra dizlerinin üzerine çöker. Şoktan dudaklarım açılır, bacaklarım titremeye başlar. Mutfakta benim için diz çökmesi bir şey, ama bunu başkalarının önünde yapmak, teslimiyetini, duygularını açığa vurarak kırılganlığını göstermek, bu *bir şey* ifade ediyor.

Tek bir hareketle eteğimi ve iç çamaşırimi bacaklarımdan aşağıya doğru yırtıyor. Parmağını yarıklarım boyunca gezdirerek bana bakar, sesi kararlıdır.

"Bu bize ait. Ve bu, seni koruyacağımız anlamına geliyor."

Parmağını içime soktuğunda bir çığlık attım, başım Theo'nun göğsüne düştü. Damon parmağını amıma sokup çıkarırken, Theo'nun kolları beni sıkıca sarıp tuttuğunu hissettim.

"Bizim olanı koruruz," diye mırıldanır Damon, parmağını kıvrarak. "Değil mi, Grey?"

"Doğru," diye cevapladı Grey, yanıma yaklaşarak. Yüzümü tuttu, başımı ona doğru çevirerek dudaklarını benim dudaklarıma bastırdı.

Üçü aynı anda bana dokunuyor, sessizce beni koruyacaklarına söz veriyorlar. Ellerin hepsi üzerimdeyken gözlerim kamaşıyor, kalbim hızla çarparak zihnim boşalıyor.

ve kalbim hızla atıyor.

Theo tişörtümü çıkarıp bir kenara atıyor, ardından sütyenimi de. Morgun soğuk havası vücudumu sarıyor ama altı el vücudumu aynı anda keşfederken bunu hissedemiyorum.

Bir parmak daha sıcaklığımın içine kayarken, bir el göğsümü sıkıyor. Bir çift dudak boynuma bastırırken, Grey ağzını daha sertçe ağzıma bastırıyor, inlemelerimi yutuyor.

Nerede benim başladığım, nerede onların başladığı belli değil ve hepsine dokunmaya çalışırken ellerim titriyor. Bulanık görüşümle, kıyafetlerini çıkarıp yere bir yığın halinde attıklarını izliyorum.

Zaten sertleşmiş olan penislerinin bana sürtündüğünü hissedince vücudum arzıyla kızarıyor. Önce Grey'inkini yakalıyorum, yumruğumu onun uzunluğuna dolayarak yavaşça pompalarken ağzına inliyorum.

Damon'un başparmağı klitorisimi okşuyor, sıcak nefesi beni titretirken ağzı klitorisimi kaplıyor. Kalçalarım ona doğru sıcıyor, onu vücuduma daha da yaklaştırıyor. Parmakları hevesle vücuduma girerken dili klitorisimin etrafında dönüyor.

"Seni yakaladık," diye fısıldıyor Theo kulağıma, elim arkama uzanıp kıcıma bastırılan sikini kavıyor. O da karşılık olarak homurdanıyor, parmaklarıyla meme ucumu çekiştiriyor.

"Hepinize ihtiyacım var," diye Grey'in ağzına fısıldıyorum. "Siktir... Sana ihtiyacım var, lütfen."

Aralarında sözsüz bir konuşma geçiyor gibi görünüyor, üçü de hareketlerini yavaşlatıyor. Damon parmaklarını çekiyor ve biri beni kaldırıp, yere uzanırken nazikçe onun üzerine indiriyor.

Dizlerim soğuk yere çarptı, ellerim onun göğsüne düştü. Gözlerimiz kilitlendi, Damon bana gülümserken aramıza uzandı. Penisini kavradı ve girişime yerleştirdi. Onun hareket etmesini beklemedim, yavaşça onun uzunluğuna kadar indim.

"Siktir," diye homurdanır, gözleri bana parlar. "Senin daracık amcığın bizim için yaratılmış."

Ellerini belime geçirip, kalçalarımı ileri geri sallarken beni tuttu.

"Öyle mi?" diyorum nefes nefese, dengemi sağlamak için ellerimi göğsüne koyarak. "Belki de sen benim için yaratılmışsındır."

Yüzünde başka bir ifade belirir, sonra kalçalarını yukarı kaldırıp beni deli gibi sikmeye başlar. Sertçe iterek, olabildiğince derine girerken beni zıplattır.

Sırtımda bir el hissediyorum, beni öne doğru itiyor. Bırakıyorum — Damon'a yaslanıyorum, dudaklarımdan inlemeler ve çığlıklar dökülüyor.

Sonunda hareketlerini yavaşlatır ve kıkımda bir dil hissettiğimde nefesim kesilir. Damon beni göğsüne bastırır, arkama bakıp kim olduğunu görmemi engeller. Ama sonra Theo yanımda belirir, benim seviyeme iner.

"Onun penisi iyi hissettiriyor mu?" diye sorar, her şeyi biliyor gibi. "Peki ya Grey'in dili?"

Amım Damon'un uzunluğuna tepki olarak sıkışıyor, altımdaki adam inlerken başım sallanıyor. Theo ayağa kalkmadan önce yanağımı okşuyor, dolaplara doğru yürüyüp kapakları açıyor. Damon ve Grey'e o kadar dalmışım ki dikkatimi veremiyorum, ama aradığı şeyi buluyor ve Grey'e bir şey atıyor.

O kıkımdan uzaklaştığında, Damon kontrolü ele geçirir ve tekrar içime girer. Bir çığlık atarım, tırnaklarımı göğüs kaslarına geçiririm.

Islak bir şey kıkıma düşer, hemen ardından bir parmak onu masaj yapar. Grey içeri girerken, itme yavaşlar ama durmaz.

"Kıçın da en az senin kadar açgözlü," diye düşünür, beni nazikçe gerer. "Onu sikkemek için sabırsızlanıyorum."

Onun sözlerine hafifçe inlerim, yeni hisle kalçalarım sarsılır. Küçük bir panik dalgası beni sarar ama o hemen beni sakinleştirir.

"Sorun yok, küçük katil. Yavaş olacağım, istersen istediğin zaman dururum."

Sözleri beni rahatlatır ve sınırlarımı test etmek için onun eline doğru sallanırım. Onu daha derine aldığımında inliyor, sonra eli kıkımı sıkıyor. "Siktir... beni delirtiyorsun."

"İyi ki akıl hastanesindeyiz," diye şaka yapıyorum, kalçalarımı sallayarak. Damon altımda homurdanıyor, elleri sertçe sıkıyor.

Theo yanıma geri döner ve dizlerinin üzerine çöker. Gözleri Grey'in hareketlerini izliyor ve parmağının çıktığını ve sikişinin başının kıkıma bastırdığını hissettiğimde, Theo bacaklarımın arasına uzanır ve klitorisimi bulur. Grey yavaşça kıkıma girerken, parmağıyla klitorisimi daireler çizerek okşar.

O beni gererken, başımı Damon'un göğsüne yatırarak inliyorum. Damon hareketsiz kalıyor ve Grey içeri girerken bana alışmam için bir süre veriyor — sadece ince bir duvar onların penislerini ayırıyor.

Rahatsız edici bir durum, ama Theo klitorisimle oynarken bu his hızla geçiyor, tüm vücudum Damon ve Grey'in etrafında kasılırken. Ve ben

yüksek sesle inlediğimde, ikisi de hareket etmeye başlar.

Bunu kelimelerle tarif edemem — iki vücut arasında sıkışmışken hissettiğim tam anlamıyla dolu olma hissi. Her zamanki gibi mükemmel bir takım gibi uyum içinde hareket ediyorlar, birbirlerinin hızını tamamlıyorlar.

Zevkten başım dönüyor, vücuduma girerken odaklanamıyorum bile.

Daha hızlı hareket ediyorlar, ritim değiştiriyorlar, biri içime girerken diğeri geri çekiliyor. İnlemeler ve çığlıklar dudaklarımdan ateşli bir karmaşa içinde dökülüyor ve elimle Theo'ya uzanıyorum.

"Sen de," diye mırıldanıyorum, onun penisini kavrayarak.

Gözleri daha da kararır, elini bacaklarımdan arasından yavaşça çekip daha yakına diz çöker. Başımı mümkün olduğunca kaldırıp, elimi tabanına dolayarak onu ağzıma çekerim. Emirken yanaklarımı çukurlaştırır, başımı sallarken elimle pompalıyorum.

"Hepimizi alıyorsun," diye inleyerek mırıldanır Theo. "Sen mükemmelsin, Aves."

"Evet, öyle," Damon, sözünü vurgulamak için bana sertçe girerek cevaplar.

Gözlerim Theo'nun kalçalarına kilitlenir, elim onun penisini bırakıp ona yaptırdığım dövmeyle parmağımla okşarım.

Bu bana şunu hatırlatıyor: ilk başta acı veren ama çabucak zevke dönüşen bir his. Theo'nun bana yaptığı dövmeler ya da Grey'in uyluğuma yaptığı kesik gibi, en iyi şekilde ezici bir his.

Bu, ham, sınırsız bir duygu ve ihtiyaç. Dünyamı paramparça etmeye ve kapalı kapılar ardında yaşayan korkuları unutmama yetecek kadar.

Kaçışım. Bir tatmin.

Grey, kolunu benim ve Damon'un vücutlarının arasına sokarken, kalçalarım biraz geri çekiliyor. Eli klitorisime konuyor, parmakları her iki yana yayılıyor ve itişleriyle aynı ritimde ovuşturuyor.

Gözlerim geriye doğru yuvarlanırken Theo'nun penisine karşı inliyorum ve Grey diğer eliyle kıcımlı sıkıyor. "Bizim için boşalacak mısın, güzel kız?"

"Beni çok sıkı sıkıyor," diye homurdanır Damon, elini başımın arkasına koyarak. Beni öne doğru iter, Theo'yu boğazımın derinliklerine almamı sağlar.

Theo bu hisse boğuk bir inilti çıkarır, kalçalarını sarsarak elini benimkinin üzerine vurur ve parmaklarımı kendi cildindeki ismime bastırır.

Hepsi birden içimde olmak çok fazla geliyor. Ellerim her yerime dokunurken, sikleri vücudumu doldurup gerginleştiriyor.

Gerilimin giderek arttığını hissediyorum, sonunda serbest kalana kadar, patlayarak beni milyonlarca küçük parçaya ayırıyor.

Orgazm beni parçalarken, Theo'nun penisi çılgınlığını boğuyor, ben de onların arasında titriyorum. Grey inliyor, bana sertçe giriyor ve sonra hareketsiz kalıyor, kendi orgazmı da onu aynı şekilde sertçe vuruyor.

Sırada Damon var, eliyle saçımı kavrayıp beni Theo'ya sertçe itiyor, kalçaları vücudumu yukarı doğru sarsarken boğazının derinliklerinden homurdanıyor. İçimde boşaldığını hissediyorum ve tırnaklarım Theo'ya batıyor, onun penisini boğazıma kadar alırken derisini parçalıyorum. Ama geri çekilmiyorum, dudaklarım onu sıkıca sarıyor, onun da boşalmasını umutsuzca bekliyorum.

Fazla sürmüyor, Theo'nun ağzından bir dizi küfür dökülüyor, elimi sıkıyor, eğiliyor ve ağzıma boşalıyor.

Yutkunamadan Damon boğazımı kavrar, başımı geriye doğru eğerek parmakları cildimde dans eder. "Göster bize," emreder. "Ağzını aç."

Onun emriyle dudaklarımı ayırıyorum, yeşil gözleri gururla parlıyor. Grey içimden çıkıyor ve Theo'nun yanına kayıyor, üçü de Theo'nun dilimin üzerinde boşalmasını izliyor.

"Şimdi yut," Damon emrediyor, ben bunu yaparken boynum onun elinin altında hareket ediyor.

Ağzımı kapatırken başparmağı alt dudağımı okşadı. Bir yorgunluk dalgası beni vurdu, gözlerimi kapatma dürtüsüyle mücadele ederken vücudum titriyordu.

"Hadi seni yukarı çıkaralım," diyor Grey nazikçe. "Muhafızlar bizi morgda çıplak bulmadan ve senin mükemmel, iyice sikilmiş vücudunu gördükleri için onları öldürmek zorunda kalmadan önce."

Bölüm 33

Damon

"Vay, tanıdığım en büyük pislik bu değil mi? Mutlu yıllar."

Kapısına yaslanmış duran Christopher'a kaşlarımı kaldırıyorum. "Hallettin mi?" diye sertçe soruyorum, benim varlığımla ilgili yetersiz dileklerini görmezden gelerek.

O da başını sallar ve bir kağıt uzatır. "Sadece imzan gerekiyor, sonra işimiz biter. Diğer imzayı bu sabah aldım."

Ofise girip masasından bir kalem alırken kağıdı da ondan kapıyorum. Kağıda göz gezdirip ayrıntılardan memnun kalınca hızlıca imzalayıp ona geri veriyorum.

"Kimse bir şeyden şüphelenmiyor mu?"

Kafasını sallar. "Umarım ne yaptığını biliyorsundur Damon," diye uyarır. "Bu hepimiz için kötü sonuçlanabilir."

"Umarım bir katliamla biter," diye soğukkanlılıkla cevap veriyorum ve kalemi ona fırlatıyorum. "En iyi doğum günü hediyesi, babamın kanlar içinde yatması olur."

Christopher yine onaylamayan bir şekilde başını sallar ve imzalanmış belgeyi bir zarfa koyar. "Arthur bugün erken geldi. Seni uyarayım, keyfi yerinde."

"Onu mahvetmek için sabırsızlanıyorum," diye cevap veriyorum, dönüp ofisinden çıkıyorum. "Hemen dosyala."

Cevabı, arkamda kapının çarpmasıyla kesilir. Ses, diğerlerinin dikkatini çeker, ben oraya doğru yürürken yüzleri gerilir.

Theo ve Grey, Avery yine Elsher'in yanında görev yaparken, onun ofisinin dışında nöbet tutuyorlar.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar Grey rahat bir şekilde.

Başımızı sallayarak koridora bakıyoruz ve Christopher'ın elinde zarfla ofisinden çıkarken görüyoruz. Geçerken bize kısa bir selam veriyor ve Arthur'un ofisine ve dış dünyaya açılan kapılardan kayboluyor.

Ve şimdi geri sayım başlıyor.

Sabahı herkese brifing vererek geçirdim, haberler yayıldığında kaçınılmaz olarak ortaya çıkacak sonuçlara hazırlandım. Avery dün gece Grey'in odasında uyurken, ben yeni kameralarımızın kaydettiği görüntüleri izledim, Arthur'un dünkü telefon görüşmelerini dinledim. Onlardan, babamın bugün ortaya çıkacağını biliyorum — yılın tek bir gününde, her şeyi mahvedebileceğini bildiği o günde, yüzüme sataşmak için her şeyi yapacaktır.

Aynı zamanda annemi öldürdüğü gün de bu. Yani, onun benim doğum günümü mahvettiği gibi, benim de onun bugününü mahvetmem şiirsel bir şekilde uygun görünüyor.

O da bunu isterdi.

Elbette, sert davrandığım için beni azarlardı, ama bu güzel bir saygı gösterisi. Bunu birlikte yapabiliriz, mezarın ötesinde bile. Bu günün geleceğini biliyormuş gibi her şeye hazırlıklı olmasını seviyorum.

Benim neye ihtiyacım olduğunu benden önce hep bilirdi.

"Herkes yerlerinde mi?" diye soruyorum, yanlarındaki duvara yaslanarak.

"Evet," diye onayladı Grey. "Byrone ve Jillian kameraları izliyorlar ve bize mesaj atacaklar. Diğer herkes hazır, gitmeye hazır."

"Güzel."

Saatler olaysız geçer ve Avery yüzünde alaycı bir gülümsemeyle ortaya çıktığında, Elsher'in ofisine girip boğazını bıçaklama dürtüsüne direnirim.

Bugün her şey plana göre gitmek zorunda, bu onu *şimdilik* tek parça halinde bırakmak anlamına gelse bile.

"Tanrım, o tam bir pislik," diye mırıldanır Avery, önümüzde durarak. Siobhan köşeyi dönüp kaybolana kadar onu izler, sonra rahatlayarak bize gülümser.

"Onun bağırsaklarını kışından sökmemi ister misin?" Grey, yarı şaka yarı ciddi bir şekilde teklif eder.

Avery gülüyor, sesi ruh halimi neşelendiriyor. Kafasını sallıyor. "Şu anda değil. Çok fazla pislik olur."

Solumuzdaki bir kapı kapanır ve hepimiz aynı anda Christopher'ın geri döndüğünü görürüz. Hâlâ koridorda dolaştığımızı fark eder ve grubumuza ulaştığında durur.

"Bitti," der ve zarfı uzatır. "Doğum günün kutlu olsun." "Bekle," Avery nefesini tutar. "Bugün doğum günün mü?"

Christopher'a gözlerimi kısıyorum, o ise sadece gülerek, az önce attığı bomba gibi haberi umursamıyormuş gibi yoluna devam eder.

"Lanet olası piç," diye mırıldanıyorum ve Avery'ye dönüp bakıyorum.

Beklentiyle bana bakıyor, sonunda pes edip bir kez başımı sallıyorum. "Oh! Mutlu yıllar," diyor coşkuyla ve göğsüme atılıyor.

Duvara yaslanıyoruz, o beni kucaklarken ben de kollarımı ona doluyorum.

Grey yanımda kıkırdıyor, onun coşkusundan açıkça eğleniyor. Doğum günlerimi ne kadar sevmediğimi biliyor. İnsanların bunu abartmasını hiç sevmiyorum. Ama dürüst olmak gerekirse... *bunu* tam olarak sevmediğim de söylenemez.

Geri çekildiğinde, gözleri elimdeki zarfa takılır, ilgilenerek kaşlarını çatır. "O ne?"

"Sadece evrak işi," diyorum ve zarfı Grey'e uzatıyorum.

O zarfı alır ve benim için içine bakar. Her şeyin yolunda olduğunu onaylayarak bana başını sallayana kadar beklerim.

Cep telefonum cebimde titrer, onu çıkarır ve Jillian'dan gelen mesajı açarım.

"Arthur yola çıktı," diyorum, duvardan iterek. "Gidelim."

Öğle yemeği zili her an çalabilir ve Arthur ofisinden çıkıyorsa, sadece bir tür duyuru yapmak için salona geldiğini tahmin edebilirim — o çok tahmin edilebilir biridir.

Zil çalarken salona gireriz ve masamıza otururuz. Gözlerim kapıya sabitlenir, diğer hastaların içeri girmesini izlerim, ta ki Arthur ve muhafızlarını arka tarafta, taşınabilir kürsüsünü taşıırken görene kadar.

Anında bizim masaya bakıyor ve gözlerim onunla buluşuyor. Yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtış belirliyor, sırtını dönerek muhafızlara podiyumu kurmalarını söylüyor.

"Sence ne olabilir?" diye soruyor Avery.

Hiçbirimiz cevap vermez, herkes odanın ortasına bakarken oda sessizliğe bürünür.

Ne olacağını çok iyi biliyorum: sempati kazanmak ve bugün bir kutlama varmış gibi davranmak için uydurulmuş acınası bir bahane.

Arthur öne çıkarken Grey bana anlamlı bir bakış attı ve ellerimin masanın altında yumruk haline geldiğini hissettim.

"İyi günler, öğrenciler," diye mutlu bir şekilde başlar. "Bugün Lilydale için harika bir gün."

Avery bana şaşkın bir bakış atıyor, dikkatle dinlerken yüzünde şaşkınlık var. "Bugün , yıldönümü yıldönümü yıldönümü sevgili tatlı Lily Emerson-Dale'in vefatının yıldönümü. Onun mirası hepinizde yaşıyor. Onun hayatı boşa gitmedi, bu tesis hepiniz için ikinci bir şans sunuyor..."

Dramatik bir etki yaratmak için bir ara verir, ancak diğer hastalar ona boş boş bakmaktadır. Avery başını bana doğru çevirir, gözleri bu bilgiyi sindirirken büyür. Ancak ona bakmam — gözlerinde empati ve acıma görürsem sakın kalamayacağımı düşündüğüm için.

Arthur, tepki almamasına aldırmadan boğazını temizledi. "Anmak için, profesyonel ekibimizle birlikte çok çalıştık ve yeni tedavi alternatiflerini deneyeceğimizi duyurmaktan mutluluk duyuyorum."

Omurgam sertleşir, parmak eklemlerim beyazlaşır. Yanımdaki Avery, sözleri kafasına dank edince gerilir.

"O lanet olası kaltak," diye öfkeyle fısıldayan Grey, masanın altından Avery'nin bacağına uzanır.

"Bir girişim ve iyi niyet göstergesi olarak, deneye gönüllü olarak katılmayı seçen herkese burada cezalarında indirim sunacağız. Tek ihtiyacımız olan, imzaladığınız onay belgesi ve denemenin tamamlanmasının ardından Lilydale'den ayrılabilenizi öngörüyoruz."

Onun sözleri sonunda hastaların ilgisini çekince salonda bir uğultu yükselir. Avery başını çevirir ve bakmasam bile Capello'yu aradığını anlarım.

Sakinleşmeye çalışırken nefesinin derinleştiğini duyabiliyorum, Grey eğilip kulağına fısıldıyor.

"Dr. Elsher, boş zamanlarınızda ofisinde olacak," diyor Arthur yüksek sesle. "Eğer ilgileniyorsanız, lütfen oraya gidin. Bugün dersleri iptal ediyoruz ve Lily'nin anısına boş zamanınızı uzatıyoruz. Güvenlik görevlileri sıraya girmenize yardımcı olacak. Teşekkürler."

Aşağı inerken bana son bir kez bakar ve salondan çıkar.

O gözden kaybolduğunda, buradan çıkma ihtimalinden heyecanlanan insanlar konuşmaya başlar ve gürültü çıkar.

"Onları buradan ceset torbalarıyla gönderecek," diyor Avery sessizce. "Bir şeyler yapmalıyız."

"Onunla konuşmam lazım," diyerek ayağa kalkarım.

Avery elini uzatıp bileğimi tutar. "Damon..." diye başlar, sesi acı dolu.

"Yapma, Avery," diye mırıldanırım, kendime güvenemedim. O acıyarak bana bakarsa, kendimi kaybederim. "Sorun yok."

Tereddüt eder, beni bırakmaz. "Seninle geleceğim. Ya da Grey," der, destek için ona döner.

Grey elini uzatır ve nazikçe Avery'nin elini benden çeker. "Her şey kontrol altında, küçük katil. Bize güven." Avery'nin elini sıkar, parmaklarını birbirine dolayarak bana başını sallar.

Arthur'un peşinden giderken cebimi yoklayarak zarfın yerinde olup olmadığını kontrol ederim. O koridorun sonundaki kapıdan kaybolurken, ben de Elsher'in ofisine girmek için duvarın önünde bekleyen insanları gözlerimle tararım.

Kendi ölüm fermanlarını imzalayacaklar ve bunun farkında bile değiller.

Onları aynı anda koruyamayacağımı biliyor, özellikle de kendi istekleriyle gittiklerinde. Bunu öngöremedim, ama sorun değil — onlar da benim geldiğimi görmeyecekler.

Koridorun sonundaki gardiyan, ben yaklaşırken kenara çekilip yolumu açıyor.

"Kapıyı aç," diyorum.

Kartını hızlıca okutur, annemin doğum tarihini girer ve kapıyı açar. Giriş eşiğini geçer, Dorothea'nın boş masasının önünden geçer ve avucumla Arthur'un kapısını açarım.

Kapı duvardan sekip geri gelir, iki adam sanki benim gelmemi bekliyorlarmış gibi rahatça dönüp bana bakar.

"Çok tahmin edilebilirsin Damon," der babam masasının arkasından hayal kırıklığıyla iç geçirerek. Arthur'un koltuğunda otururken, diğer adam duvara yaslanmış, yüzünden silmek için sabırsızlandığım kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bizi izliyor.

"O zaman bundan sonra ne olacağını biliyorsun," diye alay ediyorum. "Ama eminim bilmiyorsundur, çünkü kafalarınız birbirinizin kışına çok fazla gömülü."

Babam ilgisiz bir şekilde masanın kenarına parmaklarıyla vuruyor. "Karar dün verildi. Bitti Damon."

"Ben bitmedi diyene kadar bitmez," diye karşılık veriyorum, ikisine birden bakarak. "Hastaları kandırmış olabilirsiniz ama o emir artık kağıt parçası kadar bile değeri yok."

Gözlerini bana diker. "Neden bahsediyorsun?"

Cebime uzanıp cephanemi çıkarırım. Zarfı açıp içindeki kağıdı ararım. "Annem her şeyi düşünmüştü çünkü senin ne kadar sinsi, manipülatif bir piç olduğunu biliyordu. Ve son numaran sayesinde her şey mükemmel işledi. Şimdi kim öngörülebilir, baba?"

Öne doğru adım atarak, kağıdı onun önüne çarptım ve okurken yüzünün sertleştiğini izledim.

"Bu da ne?" diye öfkeyle tıslayarak bana dik dik bakıyor.

"Kendini çoğunluk hissedarı olarak tahttan indirilmiş say," diye cevap veriyorum ve Arthur'a da bir sırtış atıyorum. "Deneylerin için hastaların olabilir, ama şu anda senin emrini engellemek için ihtiyati tedbir kararı alıyoruz. Ve bunu geçirmek için hakimlere rüşvet vermeme gerek yok, çünkü haklıyız. Artık çoğunluk hissedarı benim ve buna göre, şu anda karar verebilecek kadar *aklı başında bir* durumdayım. Artık ekipmanı finanse etmekte iyi şanslar."

Arthur öne çıkar ve babamın omzunun üzerinden belgeyi öfkeli bir yüzle okur. "Önemli değil," der çabucak. "Artık hastalar bizde olduğuna göre, sözleşme yürürlükte kalacak. Ekipman onarımlarını kendileri finanse etmeye razı olacaklar, çünkü bu onların yararına olacak."

"Belki de öyle," diye katılıyorum. "Ama hastalar sana güvendiklerinden çok bana güveniyorlar. Küçük deneylerinin gerçek niteliği ve amaçları hakkında haber yayıldığında, kaçacaklar. Ve onları sözleşmeye bağlayamazsın. İmzalamak için rıza verdiklerini kabul edersen, vazgeçmek için de rıza vermiş olurlar." İkisi de sessizleşir, öfkeleriyle başlarının yan tarafındaki damarları şişer.

Gerçekten de şah mat.

Öne uzanıp masadan kağıdı kapar ve cebime güvenli bir şekilde koyarım. "Kalen yıkılıyor, baba. Tuğla tuğla yıkıyorum. Ve sonunda, yakın gelecekte, hapishanemizden kurtulacağım. Sizin için geleceğime inanın."

Dönüp, sırtarak ofisten çıkıyorum.

Tam olarak umduğum doğum günü hediyesi değil, ama ikinci sırada yer almak da fena değil.

Kütüphanede herkesin Jillian'ın dizüstü bilgisayarının etrafında toplandığını görüyorum.

Ben girdiğimde başlarını kaldırıp yüzlerinde gülümsemeler beliriyor. Avery ilk koşarak bana sarılır.

Kollarımı ona doladım, çenemi başının üstüne dayadım ve grubun geri kalanının şaşkın tepkilerine bakarak gözlerini dikip baktım. Garip bir şekilde başka yere dönerek fark etmemiş gibi davrandılar.

"Canlı yayında seni duyduk," diyor Avery, parlak bir gülümsemeyle geri çekilirken. "Harikaydın."

Kendimi tutamayıp parmağımınla çenesini kaldırıp dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. O da beni öpüyor ve tekrar üzerimde gözler hissettiğimde gözlerimi açıp arkasında duran herkese sert bir bakış atarken dilimi ağzına sokuyorum.

Grey bana başparmağını kaldırarak sessizce gülüyor, Leighton ise ağzı açık bir şekilde bana bakıyor ve gözlerim ona kaydığında hızla duvarla dikkatini dağıtmaya çalışıyor.

Avery'den uzaklaşıp elini tutarak bizi masaya götürdüm. Her zamanki koltuğum boştu, oturdum ve onu kucağıma çektim.

"Peki, şimdi ne yapacağız?" diye sorar Byrone. "Diğerlerini nasıl uyarmalıyız?"

"Bu haberi yaymaya başlamalıyız," diyorum. "Onay formunu kimlerin imzaladığını öğrenin, biz de tek tek ziyaret edelim."

Avery başını çevirip bana bakar. "Yardım edebilirim," der. "Vivian da edebilir. Sana inanmazlarsa, onlara bize olanları anlatabiliriz."

"Emin misin?" diye sorar Theo endişeyle. "Bunu tekrar yaşamak zorunda değilsin."

Kendinden emin bir şekilde başını sallar. "Eğer bu diğer insanları koruyacaksa, bilmeleri gerekir. Bu sözde *alternatif tedaviler* hakkında dürüst davrandıkları söylenemez."

"O haklı," diye cevaplar Grey. "Ne kadar fazla bilgi verebilirsek o kadar iyi. İnsanların riske girmesini göze alamayız. Onlara ne yapmaya çalıştıklarının tüm ayrıntılarını bilmeleri gerekiyor."

ayrıntıları bilmeleri gerekiyor."

Elimle bacağının üst kısmını okşuyorum. "Tamam. Ama tetikte ol. Arthur, müdahale etmeye çalışacağımızı biliyor. Hazırlıklı olmalıyız."

Serbest zamanın sonu yaklaşırken Jillian aniden sandalyesinde dikleşir, yüzünde panik ifadesiyle.

"Damon, Smith'i götürüyorlar."

Dizüstü bilgisayarını çevirerek ekranı masanın diğer ucundaki bana doğru çevirir. Christopher'ı ofisinden iki gardiyan kolundan tutup götürdüğünü görünce gözlerimi kısıyorum.

"Bunun olabileceğini biliyorduk," diyor Grey alçak sesle, bana bakarak. "Ne yapmak istersin?"

Sandalyemden kalktım. "Jillian, yayını izlemeye devam et. Kaydedildiğinden emin ol. Leighton ve Andy, diğerlerini toplayın. Grey, benimle gel."

Avery ayağa fırladı. "Ben de sizinle geliyorum," dedi kararlı bir sesle. "Theo da."

Tartışmak için ona dönerim, ama gözleri inatla parıltıyor, Theo çoktan ayağa kalkmıştır. İsteksizce başımı sallıyorum.

"Tamam, gidelim."

Dördümüz hızla kütüphaneden çıkıp personel odalarına doğru yöneliriz. Hemen Christopher'ı görürüz, hala iki gardiyan arasında sıkışmış durumda, babam ise onun üzerinde dikilmiş, genç adama azarlıyor.

Arthur bizi önce fark eder ve biz yaklaşırken bir muhafıza fısıldar. Hemen kolumu uzatır, Avery'yi arkama alırken bir saniye tökezlemesine neden olurum. Grey ve Theo onu çevreler ve yanımda dururlar.

"Görünüşe göre bir dönüm noktasına geldik," diyor babam bizi fark edince. "Dr. Smith, itaatsizlik nedeniyle Lilydale'den kovuldu."

Bölüm 34

Damon

Christopher bana sert ve meydan okuyan bir bakış atar. Avery'nin nefesini tuttuğunu duyarım, öfke içimi kaplar. Christopher gittiğine göre, Elsher'e geri dönmek zorunda kalacağını bilmektedir.

"Birisi yasadışı işten çıkarma nedeniyle dava açarsa çok yazık olur," diyorum yavaşça, Christopher'ın gözlerine bakarak. "Ve insanlık dışı koşulları ihbar ederse."

Babam alaycı bir şekilde güldü. "Christopher bunu yapmaz. Ailemdeki yerini riske atar. Onun *reddedilmesini* görmek istemem."

Babamın birini şantaj yapmak için parayı koz olarak kullanması tipik bir davranış, ama Christopher'ın ifadesine bakılırsa, tehditler onu rahatsız etmiyor.

"Kimse *senin* ailene gönüllü olarak girmek istemez," diye karşılık veriyorum. "Neyse ki aile sadece kan bağıyla oluşmaz. Ve sen Dale imparatorluğunun başı değilsin. Sen sadece koltuğu ısıtan birisin."

Gözlerini bana diktiğinde bakışlarını karşıladım. Yavaşça soluma kaydı ve Avery'ye takıldı.

"Bu o, değil mi? Onun önemsizliğini hayal meyal hatırlıyorum."

Arthur başını sallar. "Evet, o."

İçimdeki canavar serbest bırakılmak için çılgılık atıyor, bir adım öne çıkarken yüzüm kararmaya başlıyor. "Onun saçının tek bir teline dokunursan, seni hemen iki metre altına gömerim."

"O sadece başka bir engel," diyor babam kayıtsızca. "*Kazalar olur*. Ve her şey yine bana dönecek."

"Önce beni geçmen gerekecek," diye tersler Grey.

Babam, Grey ve Theo'yu fark ederek tembelce kaşlarını kaldırır. "O adamın tek kişilik hücrede olması gerekmiyor muydu?" diye Arthur'a kışkırtıcı bir şekilde sorar ve Theo'yu işaret eder.

Bu sefer Avery sertçe cevap verir ve babama hitap ederken kanım donar.

"Beni hatırlamıyormuş gibi davranma. Ve sakın onlara dokunma."

Onu koruyan bu patlaması beni gururlandırır, ardından ikisine de ona baktıkları için içlerini deşmek için daha da güçlü bir istek duyarım.

Christopher da ona sevgiyle bakar, etkilenmiş gibi görünür. Onun karşısına çıkan birini pek sık görmeyiz.

"Bu tavrını düzeltememeleri ne yazık," diyor Arthur alaycı bir şekilde. "Operasyonlar yeniden başladığına göre, belki şimdi başka bir şansları olur."

Onun sözleriyle koridor anında kaosa sürüklenir. Grey öne atılır ve Arthur'a çarpar. İkisi yere düşer, Grey'in yumruğu Arthur'un yüzüne çarparak bir çıtırtı sesi çıkarır.

Muhafızlardan biri aceleyle Christopher'ı bırakıp müdahale etmek için koşar ama Theo onu hızla yakalar ve kafası duvara çarparak acı verici bir ses çıkarır.

Daha fazla gardiyan koridordan Grey ve Theo'ya doğru koşarak geldiğinde Avery telaşla öne atılır, ama ben onu yakalar ve koruyucu bir şekilde kollarımı ona sararım.

"Onlar iyi olacaklar," diye onu sakinleştirmeye çalışırım ve onu kargaşadan uzaklaştırırım.

Şaşırtıcı bir şekilde, Christopher hala onu tutan diğer muhafıza yumruk atar ve onu yere devirir.

Arthur kendini duvara yapıştırır ve Theo bir gardiyanı havaya fırlatırken tam zamanında kenara çekilir. Gardiyan Arthur'un yanındaki duvara çarpar ve bir taş gibi yere düşer.

"Muhafızlar!" diye bağırır Arthur, arkamızdan daha fazla ayak sesi yaklaşmaktadır.

Babam bana dönüp bakar, soğuk, sert yüzünde kör bir nefret vardır. Arkasında yaşanan kargaşaya rağmen, yüksek sesiyle dikkat çekmeyi başarır.

"Yeter!" diye bağıarak, baygın gardiyanlardan birinin silahını kapar. Silahı kaldırıp bize doğrultuyor.

İçgüdüsel olarak Avery'yi arkama itiyorum, gardiyanlar bizi çevrelerken elim hala bileğini tutuyor.

"Damon!" diye bağıırır, kolumu çeker. Onu yanıma çekerim, panikle gözleri fal taşı gibi açılmış, tekrar önüme geçmeye çalışırken onu geride tutmak için mücadele ederim.

"Bu bizim aramızda," diye babama bağıırırım. "Onları bu işe karıştıрма."

Koridor ürkütücü bir sessizliğe bürünür, herkes endişeyle bizi izler. Endişemi yüzümden saklamaya çalışırken gözlerim onun arkasına kayar ve muhafızların Grey ve Theo'ya üstünlük sağladığını fark ederim. Sayımız tehlikeli derecede az ve babamın kan dökmekten mutluluk duyacağına hiç şüphem yok.

"Teknik olarak," diye yanıtladı. "Bu bizimle *onun* arasında." Silahla Avery'yi işaret etti.

Onu tekrar geri ittiğimde midem düğümленir, benim sertliğimden dolayı ağzından sessizce çıkan küçük acı dolu inilti için kendimi suçlu hissederim.

Hava gerginlikle dolu, kimse hareket etmeye cesaret edemiyor. Gözlerimi onunkilere kilitliyorum, onu insanca mümkün olabileceğinden daha fazla nefret ediyorum.

"Sanırım seni tebrik etmeliyim," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "Aileye hoş geldin, gelinim."

Avery keskin bir nefes alır. "Ne?"

Grey bana bakar, gözlerinde bir anlık panik belirir. Bir gardiyan onu başından tutup boğazını sıkıştırmaktadır, ama onun korktuğı bu değildir.

"Artık evlisin," diyor babam sert bir sesle. "Ve görünüşe göre, Lilydale'in hissedarı. Daha fazla *sevinmediğim* için beni affetmelisin."

Kızım kolumu sıkarak sessizleşir. Noktaları birleştirip, gözlerini Christopher'a çevirdiğini hissediyorum. Muhtemelen bu sabah ona imzalatılan kağıdın evlilik cüzdanı olduğunu anlamıştır.

Ona söylemeliydim, ama küçük mutluluk balonumuzu yıkmak istemedim. Henüz omuzlarına bu yükü yüklemek istemedim.

Annem gerçekten her şeyi düşünmüştü, mirasıyla bağlantılı bir şirket veya kuruluşun hisselerinin bir kısmının eşime dağıtılması gerektiğini belirten bir maddeyi de dahil etmişti... *çoğunluk hissedarı tarafından*.

Bu bir koruma önlemiydi. Eğer hala çoğunluk hissedarı olsaydım, küçük bir yüzde eşime evlilik tazminatı olarak verilecekti. Ama bizim durumumuzda, artık çoğunluk hissedarı olmadığım için, bu madde mirastaki çıkarlarımı korumak için tasarlanmıştı — yani, tek mirasçı ben olduğum için, babam adil bir bölüşüm sağlamak için bir kısmını kaybetmişti. Sanki annem bunun olabileceğini biliyormuş gibi. Eğer bana yüzde ikiyi imzalatarak zorlamamış olsaydı, Avery'nin küçük evlilik payı benden gelecekti ve bu da bizim toplam hisselerimiz daha fazla olsa bile onu çoğunluk hissedarı yapacaktı. Ama şimdi, evliliğimiz dengeleri değiştirdi, *hepsi onun açgözlü davranışları yüzünden*.

Onun yüzde beşlik hissesi, onun hisselerini yüzde kırk altıya düşürdü... bu da benim yüzde kırk dokuzluk hissemle gücü geri almamı sağladı.

Elbette, Elsher'e benim akıl sağlığımın yerinde olmadığını onaylatabilir, ama Christopher'ın psikiyatrik değerlendirmesi sayesinde, en azından bugün için evlenmeye uygun akıl sağlığına sahip olduğum kabul edildi. Ayrıca, internette yeni aldığı ruhsatla bizim evlilik cüzdanımızı düzenledi, yani babam dışarıdan bir memuru zorlayarak ya da rüşvet vererek bunun yasal olmadığını söyleyemez. Sonunda bir çıkmaza girebiliriz, ama onların açgözlü parmaklarını fona sokmalarını engelleyebileceğiz. Evlilik cüzdanıyla birlikte ihtiyati tedbir talebi de zaten yapılmış durumda, yani şimdilik onları durdurmayı başardık.

Bu aynı zamanda, eğer beni öldürürse, Avery'nin her şeyi alacağı anlamına geliyor. Ve o çok öfkeli.

"Silahı indir," diyorum, sesim alçak.

Avery'nin benimle gelmesine izin vermemeliydim. Grey ve Theo, artan tehlikeyi hissederek, ona ulaşmak için mücadele ederken, öfkeyle kararmış gözlerle korumalarla boğuşuyorlar. Burada mantıklı davranmalıyız, tek bir yanlış hareket...

"Arthur," diye dönüp diğer adama bakıyor. "Burada ne yapmak istersin?"

Sayıcı az olduğumuzun korkunç farkındayım. Hiçbir gardiyan benim tarafıma geçecek kadar kendinden emin görünmüyor, en azından babam ve Arthur üstünlük sağlarken ve o silahı bize doğrultmuşken.

"Doğum günü çocuğunu hücre hapsine gönder," diye cevaplar Arthur. "Diğer ikisini de. Birlikte girebilirler — bu *özel* bir durum olduğu için bu seferlik kuralları esnetebiliriz."

Muhafızlara ilerlemeleri için işaret eder ve içlerinden biri bana elini uzatır uzatmaz, kendimi kaybederim. Avery'yi bu pisliklerle yalnız bırakmam mümkün değil. Arkanı döner ve muhafıza yumruk atarım, tam yüzüne

yüzüne yumruk atarım. Bir diğeri Avery'yi yakalar, onu benden uzaklaştırır ve ben *öfkeyle kızıl bir bulut* görürüm.

Onu benden, *bizden* alamazlar.

Öne atılıyorum, yüksek bir sesle bileğini kırıyorum ve onu bırakmaya zorluyorum. Daha fazlası bana doğru akın ediyor, ikili gruplar halinde beni yere indirmeye çalışıyorlar ve ben vücudumu onlara çarpıp onları geriye doğru yere düşürüyorum.

Arkamda, Grey ve Theo'nun gardiyanlara tekrar saldırarak onların tutuşlarından kurtulmaya çalıştıkları için çıkan kargaşayı duyuyorum.

Biri kolumu arkama çeviriyor, ama Avery tüm ağırlığını ona veriyor ve dengesini bozuyor. Gözümün ucuyla, onun bir yumruk attığını ve gardiyanın burnuna isabet ettiğini görüyorum.

Bu benim karım lan.

Gülümseyerek, bana en yakın olan bir sonraki gardiyana doğru ilerliyorum ve o hareketsiz bir şekilde yere düşmeden önce, onu duvara çarparak yüksek ve mide bulandırıcı bir ses çıkarmasını sağlıyorum.

Bir haykırış herkesi ürküttü, hepimiz başlarımızı koridorun sonuna çevirdik ve *Cirque des Morts* üyelerinin, önderlik eden Byrone'un başında, üzerimize doğru koştuklarını gördük. Bu dikkat dağınıklığı Christopher'a bir anlık avantaj sağladı ve gardını koridorun karşısına fırlattı. Arthur'un üzerine düştü ve yaşlı adam yere sertçe çarparak dengesini kaybetti.

"Kalk!" diye babamın acil bir şekilde bağırdığını duyarım.

Hemen Avery'yi arar, bir muhafızın kolunun altından uzanarak bileğini tutarım. Muhafızın diz kapağına sertçe tekme atarım, ayağımın altında kırıldığını hissederim. O yere düştüğünde, Avery'yi kendime doğru çekerim, Avery göğsüme çarpar. Gri gözleri panik içinde bana bakar ve ben o korkuyu ortadan kaldırmak, onu buradan güvenli bir şekilde çıkarmak için her şeyi veririm.

Birkaç gardiyan, adamlarım onlara çarptığında yolumdan çekilmeye çalışarak geriye doğru sendeliyor. Domino taşları gibi uçarak yanımdan geçip düşüyorlar. Avery'yi sıkıca tutuyorum ve silah sesi duyulur duyulmaz onu döndürüyorum.

Biri bağırır, ardından ürkütücü bir sessizlik olur. Kafamı çevirip babamı yerde, bir muhafız tarafından devrilmiş halde bulurum. Silah hala elindedir ve hızla herkese göz gezdiririm — Avery, Grey, Theo, Christopher, Byrone... Atışın nereye isabet ettiğini anlamaya çalışırım.

Hepsi iyi görüldüğünde rahat bir nefes alıyorum ve yerde yatan cesetleri inceliyorum.

"Damon..." Avery fısıldar ve ben hızla ona dönüp bakarım.

Elleri uzanmış, avuç içleri yukarı bakıyor ve kanla kaplı ellerini görünce kalbim durur. Bakışlarım yüzüne kayar ve gözlerinde yaşlar görürüm, bana panik içinde, gözleri fal taşı gibi açılmış bakıyor.

"Siktir!" Grey'in bağırdığını duyarım, ama kulaklarımda çınlayan ses onu bastırır.

Bir ürperti beni sarar ve aşağıya bakınca etrafımda yere damlayan kan damlalarını görürüm. O anda anlarım...

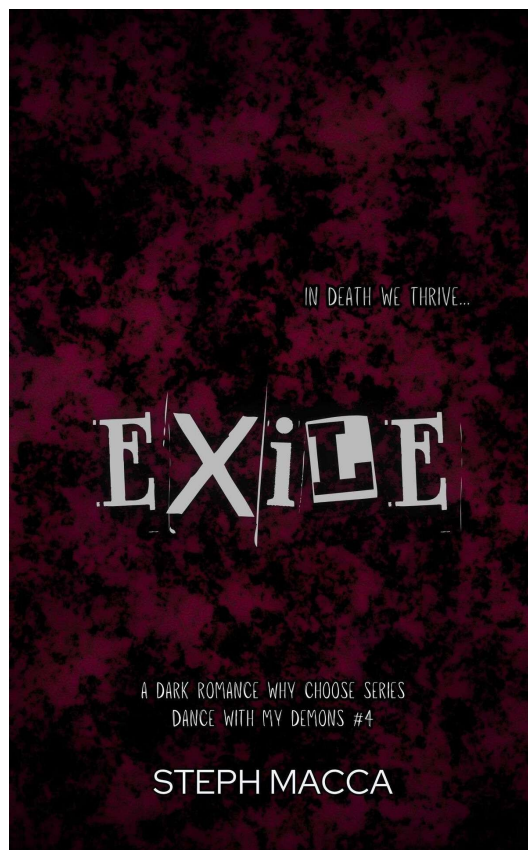
Vurulan benim.

"Damon!" Avery çığlık atıyor, bacaklarımdan gücü kesilip yere düşerken acı içimi yakıyor.

Görüşüm bulanıklaşmaya başlar, karanlık kenarlardan yavaşça yaklaşır. Her şey kararmadan önce gördüğüm son şey, Avery ve Grey'in üzerime eğilip çılgınca adımı söylemeleridir.

Book Four – Exile

Yakında... <https://books2read.com/u/3GOovP>

Stalk the Author

FB Okuyucu Grubu - Steph Macca'nın Göğüs Sapıkları için Akıl Hastanesi

<https://www.facebook.com/groups/authorstephmacca>

Instagram

<https://www.instagram.com/authorstephmacca/>

TikTok

<https://www.tiktok.com/@authorstephmacca>

Facebook

www.facebook.com/authorstephmacca/

Çevrimiçi Mağaza

www.stephmacca.com

Other Books by Steph Macca

DEMONLARIMLA DANS SERİSİ

(Unhinged, Echoes, Ravage)

ALL TOO WELL

THE LIES WE KEEP SERİSİ

(Vicious Games, Pretty Savages, Recklessly Damaged, Sweet Anarchy)

THE BLACK SPADES SERİSİ

(Sinek Kral, Ateş Kraliçesi, Aslar ve Küller, Avcı)

MAXWELL DUET'İN KRONİKLERİ

(Yıkımın Günü, Kaosun Günü)

GECE YARISI PSİKOPATLARI ÜÇLEMESİ

(Acımasız Vahşiler, Acımasız Kurtuluş, Acımasız Hükümdarlık)

KÖTÜCÜL TATLI

KIZAK

GÜZEL ALDATMACA VE TATLI SEFALETLER BİR KATİLİN

ANATOMİSİ

RAYNE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM